

VLADIMIR SOROKIN

Ziua opricinicului

Curtea veche

VLADIMIR SOROKIN

Ziua opricinicului

Traducere din limba rusă şi note de
MIHAIL şi ALEXANDRU VAKULOVSKI

День опричника

Curtea veche

BUCUREŞTI, 2008

Pentru Grigori Lukianovici Skuratov-Belski,
numit Maliuta

Acelaşi vis: merg pe un câmp fără margini, rusesc, care trece dincolo de linia orizontului, văd în faţă un cal alb, merg spre el, simt că acest cal e deosebit, cel mai fain cal dintre toţi caii, foarte frumos, lider, iute de picior; mă grăbesc, dar nu pot să-l ajung, grăbesc pasul, strig, îl chem, înţeleg dintr-odată că acel cal e toată viaţa mea, soarta mea, norocul meu, că am nevoie de el ca de aer, alerg, alerg, alerg după el, dar el se îndepărtează la fel de absent, fără să ia în seamă ceva sau pe cineva, pleacă pentru totdeauna, pleacă de la mine, pleacă pentru totdeauna, pleacă fără nicio speranţă pentru mine, pentru totdeauna, pleacă, pleacă, pleacă...

Mă trezeşte telefonul mobil.

O lovitură de bici – un ţipăt.

Încă o lovitură – un geamăt.

A treia lovitură – un scrâşnet.

Poiarok a scris asta în Ordinul Secret, când îl torturau pe voievodul din Orientul îndepărtat. Melodia asta poate să trezească şi un cadavru.

— Komiaga la telefon, zic şi îmi lipesc mobilul rece de urechea caldă, încă adormită.

— Să trăiţi, Andrei Danilovici. Korostilev vă deranjează, învie vocea bătrânului diac[1] de la Ordinul Ambasadei, şi imediat apare în aer, lângă mobil, moaca lui mustăcioasă şi îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

— Îndrăznesc să vă amintesc că diseară avem întâlnire cu ambasadorul albanez. Se cer datele celor doisprezece.

— Ştiu, bălmăjesc nemulţumit, deşi, sincer, uitasem.

— Scuze pentru deranj. Aşa mi-e serviciul.

Las mobilul pe noptieră. Cu ce ocazie diacul ambasadei îmi aminteşte mie programul? Ah, da... acum cei de la ambasadă au grijă de obiceiurile spălării pe mâini. Uitasem... Fără să deschid ochii, scot picioarele din aşternut, îmi scutur capul: greu după ziua de ieri. Pipăi clopoţelul, îl scutur. Se aude cum, în partea cealaltă, Fedika sare de pe prici, umblă năuc, trânteşte vesela. Stau, lăsându-mi în jos capul care nu are de gând să se

---

[1]Diac – pisar, uricar, grămătic, scrib, scriitor.

trezească: ieri, din nou a trebuit să mă fac mangă, deşi mi-am jurat că voi bea şi voi trage pe nas doar cu ai noştri, pentru asta am făcut 99 de rugăciuni în Uspenski, m-am rugat la Sfântul Bonifaciu. La paştele cailor! Ce să fac, dacă nu pot să-l refuz pe *ocolnicul* Chiril Ivanovici. E deştept. Şi capabil de sfaturi înţelepte. Iar eu, spre deosebire de Poiarok şi Sivolai, apreciez la oameni intenţiile inteligente. Pot să ascult în continuu discursurile înţelepte ale lui Chiril Ivanovici, dar el, fără *cocoaşă*[2,] nu e prea vorbăreţ...

Intră Fedika:

— Să trăiţi, Andrei Danilovici.

Deschid ochii.

Fedika are un talger în mâini. Moaca lui, ca în fiecare dimineaţă, e boţită şi tâmpă. Pe talger stau chestii obişnuite pentru o dimineaţă mahmură: o halbă de cvas[3] alb, un pahar de vodcă, jumătate de pahar cu moare de varză. Beau moarea. E gazoasă şi mă gâdilă în nas. Respirând adânc, torn vodca pe gât. Îmi dau lacrimile, care umezesc faţa lui Fedika. Îmi amintesc *aproape* totul – cine sunt, unde sunt şi de ce. Trag de timp, respirând încet, atent, cu grijă. Sting vodca cu cvas. Trece un minut din Marea Nemişcare. Râgâi tare, cu un zgomot din interior. Îmi şterg lacrimile. Acum deja îmi amintesc absolut totul.

Fedika strânge vesela pe un talger şi, lăsându-se în genunchi, îmi întinde mâna. Mă sprijin de el, mă ridic. Dimineaţa, Fedika miroase şi mai urât decât seara. Acesta este *adevărul* trupului său, şi n-ai unde să fugi de el. În acest caz nu te mai ajută Nuielele. Întinzându-mă şi căscând, mă duc la iconostas, aprind lumânărica, mă aşez în genunchi. Citesc rugăciunile de dimineaţă, fac mătănii. Fedika stă în spatele meu, închinându-se şi făcându-şi cruce şi el.

După ce mi-am făcut rugăciunea de dimineaţă, mă ridic, sprijinindu-mă de Fedika. Mă duc la baie. Mă spăl pe faţă cu apa de izvor, dinainte pregătită, cu bucăţi de gheaţă în ea. Mă uit în oglindă. Faţa e cam buhăită, nările-s pline de vinişoare albastre, părul e ciufulit. Pe tâmple – primele fire cărunte. Cam devreme, pentru vârsta mea. Dar aşa e serviciul nostru – n-ai ce să faci. Muncă grea, de stat...

[2,2] Cocoaşă – drog

[3]Cvas – băutură populară rusească nealcoolică.

După ce îmi fac nevoile, intru în jacuzzi, îi pornesc programul, îmi las capul pe-o pernă caldă şi comodă. Mă uit la picturile de pe tavan: fete care culeg vişine într-o livadă. Asta mă linişteşte. Mă uit la picioarele fetelor, la coşurile cu vişine coapte. Apa umple vana, face bulbuci şi spumă, îmi învăluie corpul. Vodca din interior şi spuma din exterior mă fac să-mi revin încetul cu încetul. După cincisprezece minute, apa se linişteşte. Mai stau un pic. Apăs pe buton. Intră Fedika cu prosopul şi halatul. Mă ajută să ies din jacuzzi, mă înfăşoară într-un cearşaf, pune halatul pe mine. Intru în bucătărie. Aici Taniuşa serveşte deja micul dejun. Pe perete – *burduful* cu ştiri. Dau o comandă verbală:

— Ştirile!

Burduful tresare, se umple de steagul albastru-alb-roşu al Patriei cu vulturul de aur cu două capete, care sună ca şi clopotul lui Ivan cel Mare. Sorbind câte un gât din ceaiul de zmeură, mă uit la ştiri: în partea caucaziană de nord a Zidului de Sud, din nou fură *ordinarii* şi *băştinaşii,* Ţeava din Orientul Îndepărtat va rămâne închisă până lângă japonezi, se măreşte numărul de chinezi din Krasnoiarsk şi Novosibirsk, continuă judecata valutiştilor de pe lângă trezoreria din Uralsk, tătarii construiesc un castel original în cinstea Jubileului Conducătorului, căpoşii de la Academia Medicală termină munca asupra genelor îmbătrânirii, guslarii[4] din Muromsk vor susţine două concerte în Sala Albă de Piatră, graful[5] Trifon Nagrationovici Goliţin a bătut-o pe tânăra sa soţie, în luna ianuarie nu vor fi biciuiri pe Sennaia din Sfântul Petrograd, în iunie rubla va creşte cu încă jumătate de copeică.

Taniuşka aduce papanaşi, ridiche coaptă în miere, jeleu de fructe. În comparaţie cu Fedika, Taniuşka e frumoasă şi frumos mirositoare. Rochiile ei foşnesc plăcut.

Ceaiul tare şi jeleul de fructe mă readuc în totalitate la viaţă. Mă podideşte transpiraţia salvatoare. Taniuşka îmi întinde prosopul cusut chiar de ea. Mă şterg pe faţă, mă ridic de la masă, îmi fac cruce, îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru hrană.

E timpul să-mi încep treaba.

---

[4]Guslar – cântăreţ popular, care cântă la gusle (vioară sârbească cu o coardă).

[5]Graf – titlu ereditar nobiliar, superior celui de viconte şi inferior celui de marchiz; conte.

Bărbierul deja a sosit şi aşteaptă în camera cu haine. Mă duc într-acolo. Tăcutul, bondocul Samson mă aşază în faţa oglinzii cu o plecăciune, îmi masează faţa, îmi şterge gâtul cu ulei de levănţică. Mâinile lui, ca şi ale celorlalţi frizeri, nu-s prea plăcute. Dar eu nu sunt de acord cu cinicul Mandelştam din principiu – puterea nu e deloc respingătoare ca mâinile bărbierului. Puterea e minunată şi atrăgătoare, ca sânul unei fete care încă n-a născut. Iar mâinile bărbierului... ce să facem – nu este acceptat să ne bărbierească femeile noastre. Samson aşază pe obrazul meu spumă din „Chinghişan“, unge cu atenţie deosebită, fără să se atingă de barba mea subţire şi frumoasă, ia briciul, îl aşază îndemânatic pe curea, îl apropie de faţă, apăsând pe buza de jos, şi începe să înlăture lin şi uniform puful de pe faţa mea. Mă privesc. Obrajii nu mai sunt *foarte* proaspeţi. În aceşti doi ani am slăbit cu jumătate de pud[6]. Pungile de sub ochi au devenit ceva normal. Tuturor ne lipseşte cronic somnul. Noaptea trecută n-a fost o excepţie.

Înlocuind briciul cu aparatul de bărbierit, Samson îndreaptă cu uşurinţă insuliţa bărbii mele.

Îmi fac din ochi ursuz:

„Bună dimineaţa, Komiaga!“

Mâinile prea puţin plăcute îmi lipesc de faţă un şerveţel fierbinte, îmbibat cu mentă. Samson îmi şterge încet faţa, îmi rumeneşte obrajii, îmi potriveşte părul, îl dă cu lac, îl presară insistent cu pudră aurie, aşază în urechea dreaptă un cercel de aur care atârnă – clopoţel fără limbă. Astfel de cercei poartă doar ai noştri. Şi niciun cretin civil, în misiune, ţintaş, parlamentar sau altcineva nu va îndrăzni să poarte un astfel de clopoţel, nici măcar la balul mascat de la revelion.

Samson mă stropeşte pe cap cu „Măr sălbatic“, face o plecăciune în linişte şi se retrage – el şi-a făcut treaba de frizer. Aici intervine Fedika. Moaca lui e boţită în continuare, dar a reuşit să-şi schimbe cămaşa, să-şi spele mâinile şi să se spele pe dinţi. E gata pentru procesul de îmbrăcare. Îmi lipesc palma de mânerul uşii dulapului cu veşminte. Mânerul scânceşte, îşi aprinde luminiţa roşie, uşa de lemn de nuc se dă la o parte. În fiecare dimineaţă îmi văd cele optsprezece seturi de haine. Vederea lor mă încurajează. Astăzi e o zi obişnuită. Reiese că

---

[6]Pud – unitate (rusească) de măsură pentru greutăţi, egală cu 16,38 kg. Din rus. *pud.*

trebuie să-mi iau haine de lucru.

— De afaceri, îi zic lui Fedika.

El scoate hainele din dulap, începe să mă îmbrace: maieu alb, cusut în cruce, cămaşă roşie cu guler inegal, geaca de brocart din piele de jder, cusută cu fire de aur şi de argint, pantaloni de catifea, bocanci roşii de saftian, cusuţi cu aramă. Deasupra gecii de brocart, Fedika mă îmbracă cu un caftan lung, umplut cu vată neagră şi neprelucratâ.

Uitîndu-mă la mine în oglindă, închid dulapul.

Ies în hol, mă uit la ceas: 8:03. Timpul suportă. În hol sunt deja aşteptat de femeia de serviciu, cu icoana lui Gheorghe Biruitorul şi de Fedika, cu căciula şi brâul. Îmi pun pe cap căciula neagră de catifea cu stema cu vulturul, mă înfăşor în brâul larg de piele. La brâu e un pumnal cu lamă de aramă, în dreapta – un pistol Rebroff în toc de lemn. Femeia îmi face cruce:

— Andruşenka, să te aibă în paza lor Preasfânta Maria, Sfântul Nicolai şi toţi stareţii de la Optinsk!

Barba ei ascuţită tremură, ochişorii albaştri înlăcrimaţi privesc cu sfioşenie. Îmi fac cruce, sărut icoana Sfântului Gheorghe. Femeia de serviciu îmi pune în buzunar cărţulia de rugăciuni *Trăieşte rugându-te la Cel din Ceruri*, făcută de călugăriţele Mănăstirii Neofecioarele, cusută cu aur pe fundiţa neagră. Fără rugăciunea asta nu mă duc la *treabă.*

— Victorie în faţa duşmanilor..., bălmăjeşte Fedika, făcându-şi cruce.

Din casa cea mare se iţeşte Anastasia: în sarafan roşu cu alb, cu cosiţă lungă pe umărul drept, ochi de smarald. Se vede după obrajii îmbujoraţi că e emoţionată. Şi-a lăsat privirea în podea, a făcut iute o plecăciune şi, zdruncinându-şi pieptul înalt, a dispărut după uşa de nuc. Am simţit imediat un *plescăit* al inimii la plecăciunea fetei: cu două nopţi în urmă, a fost învăluită de negură întunecoasă, a înviat cu scâncete dulci la ureche, s-a lipit cu trup cald de fată mare, cu şoapte fierbinţi, a fugit înfierbântată, cu sângele în obraji.

Dar mai întâi – la treabă.

Iar treburile de astăzi sunt de neamânat. Şi mai e şi acest ambasador albanez...

Ies afară, în tindă. Aici, deja s-a aliniat toată turma: îngrijitorii de animale, bucătăreasa, bucătarul, portarul, îngrijitorul de câini, paznicul, femeia cu cheile:

— Să fiţi sănătos, Andrei Danilovici!

Fac o plecăciune până la brâu. Îi salut din mers. Podeaua groasă, de scânduri, scârţâie. Deschid poarta ferecată. Ies în ogradă. E o zi însorită şi rece, geroasă. Noaptea a căzut zăpadă peste tot – pe brazi, pe garduri, pe căsuţa paznicului. E bine când e zăpadă! Acoperă murdăria pământului. Şi sufletul devine mai curat de la ea.

Mijindu-mi ochii din pricina soarelui, privesc curtea: hambarul, şura, coşarul, grajdul – toate sunt bine îngrijite, totul e în regulă. Armăsarul pletos trage de lanţuri, câinii de după casă dau de ştire, cocoşul cântă în coteţ. Curtea e bine măturată, foarte curată, straturile de zăpadă sunt bine făcute, ca şi colacii de Paşti. La poartă e calul meu nărăvaş, „merinul“[7] alb ca şi cămaşa mea, bondoc, curat. Luceşte la soare. Iar lângă el – *birjarul* Timoha mă aşteaptă cu un câine lângă el, face o închinăciune:

— Andrei Danilovici, ordonaţi!

Îmi arată capul de câine pentru ziua de azi: un cap de câine lup pletos, ochi ficşi, limba scoasă afară, dinţi galbeni, puternici. Se apropie.

— Cară-te!

Timoha leagă cu îndemânare capul de botul „nărăvaşului”, mătura – în spate. Ating palma de lacătul „merinului“, capota incoloră se deschide în sus. Mă aşez pe scaunul de piele neagră, pe jumătate lăsat pe spate. Pun centura de siguranţă. Pornesc motorul. Porţile din faţă se deschid încet. Ies, merg pe drumul îngust şi drept, pe marginea căruia stau brazi bătrâni şi ninşi. Ce frumuseţe! Ce loc plăcut. Îmi văd moşia în oglindă, îndepărtându-se tot mai tare. O casă bună, cu suflet. Locuiesc doar de şapte luni în casa asta, dar am sentimentul că parcă aici m-aş fi născut şi aş fi crescut. Înainte, gospodăria i-a aparţinut lui Gorohov Stepan Ignatevici, tovarăş din Ordinul Kaznaceisk. Când el a căzut în dizgraţie şi s-a dat de gol în timpul Marii Curăţenii de Kaznaceisk, noi l-am şi legat la mâini. În acea vară fierbinte, multe capete de kaznaci au picat. Pe Bobrov şi pe cinci colegi de-ai săi i-au plimbat prin Moscova într-o cuşcă de fier, apoi i-au decapitat pe Lobnâi[8]. Jumătate dintre kaznaci au fost deportaţi din Moscova în Ural. Era mult de muncă... Pe Gorohov,

---

[7]„Merin“ – Mercedes, în limbaj codat.

[8]„Lob“ – „frunte" (1b. rusă).

cum era şi normal, mai întâi l-au târât cu moaca prin balegă, apoi i-au umplut gura cu găinaţ, i-au cusut-o, i-au băgat o lumânare în cur şi l-au spânzurat de poarta moşiei. Familia a primit ordin să nu se atingă de el. Iar gospodăria a fost scrisă pe numele meu. E corect Ţarul nostru. Şi slavă Domnului.

Drumul întoarce spre dreapta.

Ies pe şoseaua Rublev. Drum bun, cu două etaje, cu zece benzi. Conduc pe banda roşie din stânga. Asta e banda noastră. De stat. Cât timp voi fi viu şi voi munci în slujba societăţii – pe ea voi merge.

Maşinile se dau într-o parte, invidiind „merinul“ opricinicului[9] cu cap de câine. Tai cu un şuierat aerul din apropierea Moscovei, apăsând vânjos acceleraţia. Soldatul de serviciu mă priveşte respectuos. Îi comand:

— Radio „Rusi“[10].

În maşină învie o voce de fată:

— Să trăiţi, Andrei Danilovici. Ce doriţi să ascultaţi?

Deja am auzit ştirile. La mahmureală, sufletul cere un cântec bun:

— Să-mi cânţi despre stepă şi despre vultur.

— Se va interpreta imediat.

Sună un clopoţel de argint şi:

Vai, stepă nemărginită
Stepă plină de libertate
Tare, mamă,
Te -ai mai întins.
Vai, dar nu vulturul de stepă
Se ridică-n aer.

---

[9]Opricinic – nobil, luptător care făcea parte din opricina ţarului Ivan cel Groaznic (Ivan al IV-lea). Cu ajutorul opricinicilor, Ivan al IV-lea i-a înăbuşit definitiv pe marii boeri, luând toată puterea în mâinile lui.

[1010]Rusi – vechea denumire a Rusiei.

Vai, cazacul de pe Don
Chefuieşte tare.

Cântă corul Armatei Roşii de la Kremlin. Cântă cu forţă, bine. Cântecul sună astfel, încât îţi dau lacrimile. „Merinul“ zboară spre Belokamennâi[11], clipesc copaci şi case. Soarele străluceşte pe brazii ninşi. Iar sufletul reînvie, devine mai curat, cere ceva înălţător...

Vai, vulture, nu mai zbura
Aproape de pământ,
Vai, nu mai chefui, cazace
Aproape de mal!

Aşa aş fi intrat şi în Moscova, cu cântec, dar n-a fost chip. Sună Posoha. Moaca lui îngrijită apare într-o ramă de curcubeu.

— Ah, să te ia... bălmăjesc, oprind piesa muzicală.

— Komiaga!

— Ce vrei?

— Zis şi făcut!

— Ei?

— Nu ne-a ieşit cu stolbovoiu’[12].

— Cum adică?

— N-au reuşit să-l prindă noaptea cu răzvrătiţii.

— Ce vorbeşti?! Şi de ce ai tăcut până acum, cap de găină?

— Am aşteptat până în ultimul moment, dar are o pază foarte bună, trei *căciuli.*

— Tataie ştie?

— Nuu. Komiaga, spune-i tu lu’ Tataie, mie mi-e mai complicat. E supărat pe mine încă de la *plantaţii.* Mi-e frică. Fă tu asta, n-am să rămân dator.

Îl chem pe Tataie. Faţa lui lată, cu barbă roşcată, apare în dreapta volanului.

— Salutare, Tataie.

— Salut, Komiaga. Eşti gata?

— Eu sunt totdeauna gata, Tataie, da’ iată că ai noştri s-au împiedicat. N-au reuşit să-l prindă noaptea cu răzvrătiţii.

---

[11]Belokamennâi, de la Belâi Kameni – Piatră Albă.

[12]Stolbovoi – boier nobil, de viţă veche *[stolb* (lb. rus.) – stâlp, de aici şi jocul de cuvinte, un fel de stâlp al vechii societăţi].

— Da’ nici nu mai e nevoie...

Tataie cască, dezvelindu-şi dinţii sănătoşi şi puternici.

— Putem să-l doborâm şi fără răzvrătiţi. E *gol.* Doar că iată ce e: să nu-i distrugeţi familia, ai înţeles?

— Am înţeles, dau eu din cap. Îl închid pe Tataie, îl deschid pe Posoha. Ai auzit?

— Am auzit! se frământă el, eliberat. Slavă Ţie, Doamne...

— Aici Domnul n-are nicio legătură. Mulţumeşte-i Conducătorului.

— Zis şi făcut!

— Şi să nu întârzii, plimbăreţule.

— Da’ eu deja-s aici.

Întorc pe traseul Primul Uspenski. Pădurea de aici e şi mai înaltă decât a noastră: brazi şi molizi bătrâni, seculari. Au văzut multe în viaţa lor lungă. Îşi amintesc, îşi amintesc de Confuzia Roşie, îşi amintesc de Confuzia Albă, îşi amintesc de Confuzia Sură, îşi amintesc şi de Reînvierea Rusiei, îşi amintesc şi de Prefacere. Noi ne vom face praf şi pulbere, vom dispărea în alte lumi, iar brazii moscoviţi vor sta tot aici şi vor dansa cu crengile lor măreţe...

Mda, iată cum stau lucrurile cu stolbovoii! Acum nu mai e nevoie nici de răzvrătiţi. În săptămâna trecută aşa s-a întâmplat cu Prozorovski, acum – cu ăsta... S-a luat tare Conducătorul nostru de stolbovoi. Şi bine face. Cine intră în ploaie n-are cum să nu se ude. Şi dacă ţi-ai luat avânt – loveşte!

Îi văd în faţă pe doi de-ai noştri, în „merini“ roşii. Îi ajung, măresc viteza. Mergem în coloană unul după altul, întoarcem. Mai mergem un pic şi ne oprim la poarta moşiei slolbovoiului Ivan Ivanovici Kuniţin. La poartă, sunt opt maşini de-ale noastre. Posoha este aici, şi Hruli, Sivolai, Pogoda, Ohlop, Zeabeli, Nagul şi Kreplo. Tăticul radicalilor ne-a trimis la treabă. Corect, Tataie. Kuniţin e o nucă tare. Ca să-l desfacem va fi nevoie de multă abilitate.

Parchez, ies din maşină, deschid portbagajul, îmi scot bâta. Mă apropii de ai noştri. Stau, aşteaptă comanda. Tataie nu e, deci eu sunt cel mai mare. Ne salutăm ca la muncă. Mă uit dincolo de gard: în brazi, la o anumită depărtare unul de altul, puşcaşii din Ordinul de Taină stau pregătiţi. Există pază din toate părţile, încă de noaptea trecută, la ordinul Conducătorului. Ca să nu poată fugi nici măcar un şoarece răutăcios, ca să nu zboare

niciun ţânţar cu intenţii rele.

Dar stolbovoiul are o poartă trainică. Poiarok sună la portiţă, spune:

— Ivan Ivanovici, deschide. Deschide de bună voie şi nesilit de nimeni!

— Fără diacii de la dumă nu veţi intra, ucigaşi de suflete! se aude în microfon.

— Va fi mai rău, Ivan Ivanovici!

— Mai rău n-are cum să fie, câine!

Ce e adevărat – e adevărat. Mai rău e doar la Ordinul Secret. Dar Ivan Ivanovici n-are ce căuta acolo. Ne descurcăm şi singuri. Ai noştri aşteaptă. E timpul!

Mă apropii de poartă. Opricinicii amuţesc. Bat o dată cu bâta în poartă:

— Vai de casa asta!

Bat a doua oară:

— Vai de casa asta!

Bat a treia oară:

— Vai de casa asta!

Şi se mişcă opricinicii:

— Zis şi făcut! Haide!

— Haide! Zis şi făcut!

— Zis şi făcut!

— Haide! Haide! Haide!

Îl bat pe Poiarok pe umăr:

— Condu!

Poiarok şi Sivolai şi-au făcut treaba, lipind grenada de poartă. Toţi s-au dat la o parte, ciulindu-şi urechile. A explodat, iar poarta de stejar s-a făcut ţăndări. Noi am intrat iute cu bâtele. Iar în faţă ne-a ieşit paza stolbovoiului – cu armele lor. E interzis să ne luptăm cu arme de foc, altfel ţintaşii i-ar fi pus la pământ pe toţi. Dar, conform legilor Dumei, cine intră în luptă cu arme de foc nu va avea iertare.

Ne năpustim înăuntru. Ivan Ivanovici are o grădină bogată, o curte mare şi încăpătoare. E loc de acţiune, ai unde să întorci. Suntem aşteptaţi de multă pază, plus sotnici[13] înarmaţi. Au şi trei câini legaţi, care se rup din lanţ înspre noi. Să te baţi cu o astfel de armată de oameni nu e prea uşor. Va trebui să negociem, să

---

[13][13]Sotnic – grad militar. Comandantul a o sută de militari (de la rusescul *sotnea* – o sută).

ne înţelegem. Va trebui să rezolvăm această problemă de stat printr-o metodă şireată. Ridic mâna:

— Ascultă aici! Conducătorul vostru oricum nu va avea viaţă!

— Ştim! strigă paza. Va trebui să ne apărăm de voi încontinuu!

— Stai aşa! Hai să ne batem unu la unu, reprezentantul nostru cu reprezentantul vostru! Câştigă al vostru – plecaţi, fără nicio pierdere, în treaba voastră! Câştigă al nostru – tot ce-i al vostru ne revine nouă!

Paznicii au căzut pe gânduri. Iar Sivolai le zice:

— Acceptaţi cât mai suntem buni la inimă! Oricum vă facem una cu pământul când vor ajunge ajutoarele! Împotriva opricinei nu poate nimeni să stea fără a fi distrus!

S-au sfătuit ăia, strigă:

— Fie! Cum ne batem?

— Cu pumnii! răspund.

Iese în faţă luptătorul lor: un crescător de animale foarte zdravăn, cu o moacă ca de dovleac. Îşi aruncă haina de pe el, îşi suflecă mânecile, îşi şterge mucii. Dar noi suntem pregătiţi pentru o astfel de întorsătură a lucrurilor – Pogoda îşi aruncă caftanul în braţele lui Sivolai, îşi scutură şapca din piele de jder, îşi aruncă geaca de brocart, îşi mişcă umărul brav, pe care se lipeşte un material roşu şi întins, îmi face cu ochiul, iese în faţă. În comparaţie cu Pogoda chiar şi Maslo e mic copil la bătaia cu pumnii. Pogoda nu e înalt, dar e lat în spate, vânjos, coaste puternice, forţos şi foarte iute... Să-i nimereşti mutra e foarte, foarte greu. Iar să fii nimerit de el în *carne* e mult, mult mai uşor.

Pogoda se uită la adversar cu dispreţ, de sus, jucându-se cu brâul de lână:

— Păi ce, lăbosule, eşti gata să fii bătut?

— Nu te făli, opricinicule, nu ştii ce te aşteaptă!

Pogoda şi crescătorul de animale se mişcă în cerc, se măsoară din priviri. Sunt îmbrăcaţi diferit, au şi poziţii diferite, slujesc zei diferiţi, dar dacă stai să te gândeşti bine, sunt alcătuiţi din aceeaşi materie rusească. Oameni ruşi, hotărâţi.

Ne aşezăm în cerc, strângem rândurile. Asta e ceva normal la luptele cu pumnii goi. Aici toţi sunt egali – şi *smardoiu* şi *stolbovoiu* , şi *opricinicii* , şi *ordinaru*’. Pumnul nu ştie carte şi n-are conducător.

Pogoda râde, îi face cu ochiul crescătorului de animale, joacă din umerii lui bravi. Şi cel din faţa lui nu rezistă, sare spre el, încercând să izbească, agitându-şi pumnii grei. Pogoda se apleacă puţin, înfigându-i o lovitură scurtă la lingurică. Omul a icnit, dar a rezistat. Pogoda dansează din nou în jurul său, dând din umeri ca o fată mare, ruşinoasă, se înalţă, face cu ochiul, îşi arată limba de culoare roz. Crescătorului de animale nu-i plac dansurile, mârâie şi încearcă iar să lovească. Dar Pogoda îi ghiceşte mişcările şi dansează în continuare, lovindu-şi adversarul – în pomete cu stânga, în coaste cu dreapta – poc! poc! I-au trosnit coastele. Iar el a reuşit iar să se eschiveze de pumnul greu al adversarului. Crescătorul de animale a urlat ca un urs, aruncându-şi pumnii în aer. Dar degeaba: iar a primit pumni sub lingurică, dar şi în faţă – poc! Omu' a făcut un pas în spate ca să-şi ia avânt, pornind ca un urs care iese la sfârşitul iernii din bârlog. Şi-a strâns pumnii, zbiară, taie cu pumnii săi grei aerul rece. Dar tot degeaba: poc! poc! poc! Pogoda are pumni foarte iuţi: iată că mecla crescătorului de animale e plină de sânge, un ochi îi e vânăt, iar din nas îi curge un şuvoi de sânge. Cad picături de un roşu aprins, care strălucesc rubiniu în soarele de iarnă, fiind apoi absorbite de zăpadă.

Celeadii[14] se întunecă. Ai noştri schimba priviri mulţumite, îşi fac cu ochiul. Crescătorul de animale se clatină, îşi mişcă nasul spart, scuipă bucăţi de dinte. Încă o lovitură, încă una. Omul face paşi în spate, dă din mâini haotic, apărându-se ca ursul de albine. Iar Pogoda nu se lasă, îl mai loveşte o dată! încă o dată! Opricinicul loveşte exact şi puternic. Ai noştri fluieră, huiduie. Ultima lovitură face ţăndări alt dinte al crescătorului de animale, care cade cu zgomot. Pogoda pune pe pieptul crescătorului de animale bocancul său lustruit, scoate cuţitul din teacă şi-l trece iute peste faţa adversarului – hârşti! Uite aşa. Pentru învăţătură de minte. Altfel *acum* nu se mai poate.

Plin sânge – totul va merge ca pe ulei.

Celeadiul a amuţit. Bruta se apucă de mutra tăiată, sângele îi ţâşneşte printre degete.

Pogoda îşi strânge cuţitul, scuipă peste învins, face cu ochiul spre adversari:

— Ptiu! Iar mecla e plină de sânge!

Acestea-s cuvinte *populare.* Sunt cuvinte pe care ai noştri le

---

[1414]Celeadi – în Rusia Veche (sec. IX-XII), robi, slugile boierilor.

spun mereu. Aşa a fost *să se întâmple.*

Acum e timpul să punem punctul pe i. Ridic bâta:

— În genunchi, brutelor!

În momentele astea totul se vede ca-n palmă. Vai, ce bine se vede omul rus! Feţe, feţele celeadilor încremeniţi. Feţe simple de ruşi. Sunt încântat să mă uit la ele în astfel de clipe, în *momentul adevărului.* Acum, ele-s ca oglinda. În care ne reflectăm noi. Şi soarele de iarnă.

Slavă Domnului că oglinda asta nu s-a tulburat, nu s-a întunecat odată cu trecerea timpului.

Celeadii cad în genunchi.

Ai noştri s-au relaxat, au început să se mişte. Şi deodată – sunetul lui Tataie, care urmăreşte totul din cuibul său de la Moscova:

— Bravo!

— Slujim Rusia, Tataie! Ce facem cu casa?

— Distrusă.

Distrusă? Asta da noutate... De obicei, păstram pentru ai noştri moşia *asediată.* Şi casa pe care am eliberat-o înainte a rămas pentru un nou stăpân. Ca şi în cazul meu. Ne uităm unul la altul. Tataie râde, dezvelindu-şi dinţii albi:

— Ce-aţi căzut pe gânduri? Ordin: loc curat.

— Se face, Tataie!

Aha. Loc curat. Asta înseamnă *cocoş roşu.* De multişor nu s-a mai întâmplat aşa ceva. Dar ordinul e ordin. Nu se discută. Dau comanda pentru celeadii:

— Fiecare poate să ia câte un sac de vechituri! Vă dăm două minute!

Ăia au înţeles deja că moşia e pierdută. S-au adunat, s-au repezit, fiecare a intrat în locul în care se adăpostea, să-şi ia ce-a adunat şi, în acelaşi timp, ce va nimeri sub mână. Iar ai noştri studiază casa: gratii, uşi forjate, pereţi din piatră roşie. Totul bine gândit, bine făcut, cu temeinicie. Pereţii sunt drepţi, bine zidiţi. Jaluzelele sunt trase, dar nu de tot: o privire ageră este aruncată din partea cealaltă. Acolo, după gratii, e o căldură domestică, căldură de adio, care se topeşte, înfiorătorul fior mortal. Ah, ce mişto e să intri în acest confort, e plăcut să scoţi de acolo acel fior de adio!

Celeadii au adunat câte un sac de mărunţişuri. Merg înfrânţi, supuşi, ca nişte vagabonzi. Îi lăsăm să treacă spre poartă. Iar

acolo, la ieşire, stau de pază ţintaşii cu săgeţi strălucitoare. Celeadii părăsesc moşia, aruncă priviri înapoi. Uitaţi-vă, uitaţi-vă, nouă nu ne pare rău. Acum e vremea noastră. Înconjurăm casa, batem cu bâtele la gratii, în pereţi:

— Haide!

— Haide!

— Haide!

Apoi înconjurăm de trei ori casa, după cum se învârte soarele:

— Vai de casa asta!

— Vai de casa asta!

— Vai de casa asta!

Poiarok pune o grenadă lângă uşă. Ne îndepărtăm de ea, ne acoperim urechile cu mâinile. Grenada a explodat şi uşa a dispărut. Dar după prima uşă e o alta, una de lemn. Sivolai scoate un tăietor cu raze. Izbucneşte un foc albastru, strălucitor, care intră în uşă ca o spiţă subţirică şi fină şi din uşă se desprinde o altă uşă.

Intrăm înăuntru. Intrăm încet, liniştiţi. Acum nu mai avem unde să ne grăbim.

Înăuntru e linişte, e tăcere. Stolbovoiul are o casă faină, spaţioasă. În sufragerie totul e în stil chinezesc – paturile, covoarele, măsuţele sunt joase, ghivece mari cât omul, dragoni de mătase şi din nefrită verde. Şi *burdufurile* ştiriste sunt tot chinezeşti, strânse în jurul unui copăcel negru. Miroase a arome orientale. Asta e moda, n-ai ce face. Urcăm pe scara largă, pe un covor chinezesc. Aici sunt mirosuri cunoscute – aduc a ulei de lampă, a lemn tare, a cărţi vechi, a valeriană. Sunduce[15] vechi, comode, samovare, ceşcuţe, linguriţe, sobe ruseşti. Umblăm prin camere. Nimeni. Să fi reuşit să dispară, lindina? Căutăm, băgăm bâtele sub pat, scoatem lenjeria, devastăm dulapurile. Stăpânul casei nu e nicăieri.

— Că doar n-o fi ieşit pe horn, bălmăjeşte Posoha.

— Să existe, oare, vreo ieşire secretă? întreabă Kreplo, lovind cu bâta în noptieră.

— Gardul este încercuit de ţintaşi, ce poate să facă?! îi contrazic eu.

Urcăm la mansardă. Aici e camera de iarnă, soba, un perete de apă, aparate de antrenament, punctul de observaţie. Acum

---

[15][15]Sunduc – ladă, cufăr, casetă.

toţi au observatoare... Iată ce nu pot să înţeleg şi pace: astronomia şi astrologia sunt, bineînţeles, ştiinţe măreţe, dar ce treabă are *asta* cu telescopul? Doar asta nu e o carte de ghicitorie! În Belokamennâi telescoapele se caută ceva de groază, e ceva care nu poate fi explicat logic. Chiar şi Tataie şi-a tras un telescop în grădină. Adevărul e că n-are când să se uite la el.

Posoha parcă mi-ar citi gândurile:

— Stolbovoii şi *valutiştii* parcă s-au înţeles să se holbeze la stele. De ce anume vor să dea ăştia acolo? Să-şi vadă moartea?

— Poate pe Dumnezeu? râde Hruli, lovind cu bâta într-un palmier.

— Gata cu blasfemiile! îl bruschează Tataie.

— Scuze, Tataie, îşi face cruce Hruli, Aghiuţă e de vină...

— Ce căutaţi pe-acolo, site găurite? nu se lasă Tataie. Băgaţi „căutătorul”!

Băgăm „căutătorul”. Mormăie, arată spre parter. Coborâm. „Căutătorul” ne îndreaptă spre două ghivece chinezeşti. Ghivece mari, aşezate pe podea, mai înalte decât mine. Schimbăm priviri. Ne facem cu ochiul unul altuia. Îi fac cu ochiul lui Hruli şi Sovolai. Îşi fac vânt şi lovesc puternic cu bâtele în ghivece! Zboară peste tot porţelan fin, de parcă ar fi fost coajă de ouă imense, de dragoni. Iar din acele ouă, de parcă ar fi fost Castori şi Polucşi – copiii stolbovoiului! Au căzut pe covoare ca mazărea, ţipând. Trei, patru... şase. Toţi blonduţi, unul mai pitic decât celălalt.

— Ia te uită! hohoteşte Tataie cel invizibil. Ia, la ce s-a gândit, hoţul!

— Şi-a ieşit cu totul din minţi de frică! se grozăveşte Sivolai la copii.

Nu e bine că se grozăveşte. Păi, noi nu ne atingem de copilaşi... Ei, dacă ordinul a fost *loc curat* – nu avem ce face, bineînţeles. Altfel, nu avem nevoie de mai mult sânge.

Ai noştri prind copiii chiţcăitori, ca pe nişte iepuri, îi cară sub braţ. Acolo, afară, de la Casa de Copii, a apărut cu autobuzul lui galben şchiopul Averian Trofimovici. Îi va, educa pe puşti, nu-i va lăsa să se piardă, va creşte din ei cetăţeni cinstiţi ai unei ţări mari şi puternice.

Soţiile stolbovoilor pică imediat în plasa ţipetelor copiilor: n-a rezistat nici consoarta lui Kuniţin, s-a zvârcolit şi a urlat în

ascunzătoare. Inima de femeie nu e de piatră. Mergem spre ţipăt – calea ne duce spre bucătărie. Mergem liniştiţi, fără grabă. Privim în jur. Faină bucătărie are Ivan Ivanovici. Spaţioasă şi amenajată cu foarte mult bun gust. Are aici şi mese pliante, şi maşină de gătit, şi rafturi de oţel, dar şi de sticlă, cu veselă şi cu mirodenii, şi sobe moderne cu raze fierbinţi şi raze reci, şi *hai-tek* mare, şi *coş de ventilaţie* şi frigidere incolore, dar şi cu iluminare auxiliară, şi fel de fel de cuţite, pentru orice fel de operaţiune, iar în mijloc – o sobă rusească, mare, albă. Bravo, Ivan Ivanovici. Ce fel de casă creştină ar fi una fără ciorbă şi fără caşă făcută la o plită rusească? Oare pateurile se pot coace la fel de bine într-un cuptor modern ca-ntr-o plită rusească? Oare laptele se face la fel? Dar pâinica? Pâinea rusească trebuie coaptă în soba rusească – asta vă poate spune şi ultimul sărăntoc.

Gura sobei e închisă cu o uşiţă de aramă. Poiarok bate cu degetul îndoit în uşiţă:

— A venit lupul sur şi a adus pateuri. Cioc-cioc, cine se ascunde în sobă?

Iar după uşiţă se aude un scâncet de femeie şi o înjurătură de bărbat. E supărat Ivan Ivanovici pe soţie, că l-a dat de gol cu ţipătul ei. Normal, cum altfel? Sunt foarte inimoase femeile, pentru asta le şi iubim.

Poiarok deschide uşiţa, ai noştri iau *centrifuga* sobei, *covata* şi-i scot afară la lumina Domnului pe stolbovoi şi pe nevastă-sa. Ambii s-au murdărit de cenuşă, ambii opun rezistenţă. Îi legăm pe loc stolbovoiului mâinile, în gură îi băgăm un căluş. Şi-l scoatem imediat în curte. Iar pe nevastă-sa... cu nevastă-sa va trebui să ne purtăm cu multă voioşie. Aşa *trebuie.* E legată cu funii de masa extensibilă. E buuună soţia lui Ivan Ivanovici: are un corp bine făcut, o faţă frumoasă, e ţâţoasă, curoasă, hotărâtă. Dar mai întâi să ne ocupăm de stolbovoi. Ieşim cu toţii în curte. Acolo, deja ne aşteaptă Zeabeli şi cu Kreplo cu mături, iar Nagul – cu funia unsă cu săpun. Îl târăsc opricinicii pe stolbovoi de picioare, de la uşa de la intrare până la poartă, spre ultimul său drum. Zeabeli şi cu Kreplo mătură după el, ca să nu rămână nicio urmă după duşmanii Ideilor Conducătorului din Rusia. Nagul a urcat deja pe poartă, aşază cu multă îndemânare funia, nu e pentru prima oară când spânzurăm un duşman al poporului. Luăm loc cu toţii sub poartă, îl ridicăm pe stolbovoi pe

mâinile noastre:

— Zis şi făcut!

Într-o singură clipă, Ivan Ivanovici se bălăngăne în ştreang, se smuceşte, horcăie, trage o băşină de adio. Ne scoatem şepcile, ne facem cruce. Le punem la loc. Aşteptăm până iese sufletul din stolbovoi.

A treia parte a trebii e făcută. Acum – soţia. Ne întoarcem în casă.

— Nu până la moarte! ne avertizează, *ca de obicei,* vocea lui Tataie.

— Clar lucru, Tataie!

Şi treaba asta e pătimaşă, foarte necesară pentru noi. De la chestia asta ne cresc forţele pentru eliminarea duşmanilor statului Rusesc. Şi această treabă *mustoasă* cere meticulozitate. Trebuie să începem şi *să terminăm* după mărimea gradelor. Reiese că eu sunt primul. Văduva deja mortului Ivan Ivanovici se zbate pe masă, ţipă şi oftează. Smulg rochia de pe ea, îi scot lenjeria intimă. Poiarok şi Sivolai îi desfac picioarele albe, netede, ca de mătase, pe care le ţin în aer. Sunt nebun după picioarele de femeie, îndeosebi pulpele şi degetele. Soţia lui Ivan Ivanovici are pulpe palide, răcoroase, iar degeţelele de la picioare sunt fine, arătoase, cu unghii frumoase, vopsite cu ojă roz. Tresar picioarele neputincioase în mâinile puternice ale opricinicilor, iar degeţelele au un tremur dens de frică şi de concentrare, se zbârlesc. Poiarok şi Sivolai cunosc slăbiciunile mele – aşa că talpa fină a femeii a ajuns la gura mea, iau între buze degeţelele tremurânde, dând drumu' *amarului* meu între ţâţele ei.

Mişto!

Văduvioara se zbate şi zbiară ca un purceluş pus de viu la copt. Îmi înfig dinţii în talpa ei. Ea schiaună şi se zbate pe masă. Iar eu termin imperios şi intens treaba asta *mustoasă.*

— Haide! Haide! bălmăjesc opricinicii, întorcându-se cu spatele.

Treabă importantă.

Treabă necesară.

Bună treabă.

Fără treaba asta, *călăria* e ca şi calul fără călăreţ... fără drum... calul e alb, calul... frumos... inteligent... fermecat... calul... elegant e calul-năzdrăvanul... Înfocat calul... dulce...

căluţul de zahăr fără călăreţ... şi fără drum... diavolul drumului... cu diavolul alb... cu diavolul dulce... cu diavolul drumului de zahăr... cu diavolul drumului de zahăr... cu diavolul drumului de zahăr... departe până-n piiiii-i-i-i-i-i- izdă-ă-ă-ă-ă-ă-ă-ă-ă-ă!

E plăcut să-ţi verşi sămânţa peste ţâţele soţiei duşmanului societăţii.

Mai plăcut chiar şi decât să le tai capetele acestor duşmani.

Degeţelele văduvioarei pică din gura mea.

Curcubeie colorate ţâşnesc în faţa ochilor.

Îi cedez locul lui Posoha. Bărbăţia lui seamănă cu perla de la degetul lui Ilia Murometţ[16].

Oho-ho... e foarte mare căldură la stolbovoi. Ies din casă până în pridvor, mă aşez pe laviţă. Copilaşii au fost duşi deja de aici. De la crescătorul de animale bătut şi tăiat au rămas doar urme de sânge pe zăpadă. Puşcaşii se înghesuie în jurul porţii de care atârnă spânzuratul, uitându-se la el. Scot pachetul de ţigări „Patria", îmi aprind una, fumez. Mă lupt cu obişnuinţa asta prostească şi păcătoasă. Deşi am redus numărul de ţigări până la şapte pe zi, n-am destulă putere să mă las cu totul. Părintele Paisie s-a rugat pentru asta, m-a pus să citesc canonul. Nu m-a ajutat... Fumul pluteşte în aerul rece, purtat de vânt. Soarele străluceşte la fel, făcându-şi din ochi cu zăpada. Mor de dragul iernii. Frigul îţi curăţă capul, îţi face sângele mai vivace. Iarna, în Rusia, treburile de stat se rezolvă mai repede, mai uşor, mai cu spor.

Iese Posoha în pridvor: buzele-i sunt larg deschise, aproape că-i curge saliva, ochii îi sunt ca la bufniţă, iar bărbăţia lui aproape că nu-i încape în pantaloni. Stă crăcănat, se îndreaptă. De sub caftan îi cade o cărţulie. O ridic. O deschid – *Poveşti intime.* Citesc motoul cărţii:

În timpurile acelea străvechi
În Sfânta Rusie nu erau cuţite
Şi de aceea bărbaţii tăiau carnea cu pulile.

Iar cartea a fost citită şi răscitită, din scoarţă-n scoarţă, e jegoasă, din paginile ei aproape curg grăsimi.

— Ce citeşti, disperatule? Îl lovesc cu cartea peste frunte pe Posoha. Dacă te vede Tataie îţi face imediat vânt din opricină!

— Scuză-mă, Komiaga, nu ştiu ce dracu' m-a apucat, bălmăjeşte Posoha.

[1616] Ilia Murometţ – personaj războinic din poveştile ruseşti.

— Umbli pe muchie de cuţit, fraiere! Doar asta-i obscenitate răzvrătitoare! Pentru astfel de cărţulii a fost curăţat Ordinul Tipografic. Acolo ai pescuit-o?

— Eu nu eram încă în acea perioadă în opricină. Am luat-o de la voievodul ăla. M-a împins la păcat necuratul.

— Înţelege, fraiere, că noi suntem turma de pază. Trebuie să ne păstrăm mintea la rece, iar inima – în curăţenie.

— Înţeleg, înţeleg... Posoha se scarpină sub şapcă, răvăşindu-şi părul negru.

— Conducătorul nu suportă cuvintele indecente.

— Ştiu.

— Dacă ştii, aruncă în foc cartea asta păcătoasă.

— Am s-o ard, Komiaga, să mor eu, îmi fac cruce... Îşi face el cruce în viteză, ascunzând cartea.

Ies afară şi Nagul şi Ohlop. Când uşa rămâne deschisă, până ies ei, aud gemetele soţiei decedatului.

— Bună, curva!

Ohlop scuipă, punându-şi ştrengăreşte căciula pe-o ureche.

— N-au să i-o tragă până la moarte? întreb, stingând chiştocul de laviţă.

— Nu, n-ar trebui... Zâmbitorul cu faţă lată, Nagul, îşi suflă nasul într-o batistă cusută de cineva cu multă dragoste.

În scurt timp apare şi Zeabeli. După cerc, el e mereu neliniştit şi mai tăcut. Zeabeli, ca şi mine, are studii superioare, băiat cu studii universitare.

— Totuşi, ce măreţ e să distrugi duşmanii Rusiei! bălmăjeşte el, scoţând un pachet de ţigări „Patria” fără filtru. Gingis Han spunea că cea mai mare plăcere pe lumea asta e să-ţi învingi duşmanii, să le distrugi averea, să le călăreşti caii şi să le iubeşti soţiile. Era un om tare înţelept!

În pachetul de „Patria” intră degetele lui Nagul, Ohlop şi Zeabeli. Scot bricheta mea şmecheră, cu foc rece, le-o dau să-şi aprindă ţigările:

— Nu-ş’ ce v-aţi oprit toţi la iarba dracului. Ştiţi că tutunul este blestemat pentru totdeauna de *cele şapte pietre sfinte!*

— Ştim, Komiaga, zâmbeşte Nagul, aprinzându-şi ţigara.

— Îi faceţi pe plac lui Satana, opricinicilor. Diavolul i-a învăţat pe oameni să fumeze tutun, ca oamenii să-i facă fum de ţigară. Fiecare ţigară fumată e o proslăvire a necuratului.

— Iar mie un frizer mi-a spus aşa: cine fumează tutunel, e

omul lui Hristos el, ripostează Ohlop.

— Iar la noi în detaşament un sotnic repeta mereu: „Carnea afumată se păstrează mai mult“, răsuflă adânc Posoha şi ia şi el o ţigară.

— Sunteţi nişte fraieri nenorociţi! Conducătorul nostru nu fumează, le zic eu. Şi Tataie s-a lăsat. Trebuie să ne curăţăm şi noi plămânii. Şi gata.

Fumează în tăcere, ascultă.

Se deschide uşa, ies ceilalţi, cu soţia stolbovoiului. O scot goală, fără cunoştinţă, împăturită într-un cojoc de oaie. Să i-o tragă unei tipe – pentru ai noştri e o chestie obişnuită.

— E vie?

— De la asta nu se prea moare! zâmbeşte Pogoda.

Iau mâna ei nemişcată. Are puls.

— Aşa, pe tipă s-o lăsaţi la neamuri.

— Lucru ştiut.

O duc. E timpul să punem punct. Se uită opricinicii la vilă: e bogată, plină de bunătăţi. Dar dacă gospodăria trebuie *spartă* după legea Statală, nu poate fi furată. E lege. Tot folosul îi revine Conducătorului, *cocoş roşu.*

Îi fac semn lui Zeabeli, el e specialistul nostru în treburile pirotehnice:

— Termină!

Zeabeh scoate „Rebroff‘-ul său din teacă, aşază pe ţeavă amortizorul în formă de sticlă. Ne depărtăm de casă. Zeabeh ţinteşte în fereastră, trage. Se aude o explozie în geam. Ne îndepărtăm şi mai mult de casă. Ne aşezăm în semicerc, scoatem pumnalele din teci, le ridicăm în sus, le lăsăm în jos, ţintim în casa duşmanului:

— Vai de casa asta!

— Vai de casa asta!

— Vai de casa asta!

Explozie. Focul dens iese în rotocoale pe geam, ca şi fumul. Zboară cioburi, rame şi gratii, toate cad pe zăpadă. A fost ocupată gospodăria. Dar iată că a venit la ea în vizită *cocoşul roşu* al Conducătorului.

— Bravo!

Faţa lui Tataie apare în aerul rece într-o ramă de curcubeu.

— Pe lunetişti eliberaţi-i, iar voi veniţi la rugăciune în Uspenski!

Sfârşitul încununează opera. Ţi-ai făcut treaba – roagă-te liniştit.[17]

Ieşim pe poartă, aplecându-ne din cauza spânzuratului. Iar după poartă, lunetiştii îi ţin pe ştirişti. Ăia stau cu aparatele în mâini, se rup să filmeze incendiul. Acum se poate. Acum, după memorabilul noiembrie, suntem în relaţii normale cu Ordinul Ştirilor. Îi fac din mână sotnicului. Aparatele ţintesc incendiul şi spânzuratul. În fiecare casă, prin fiecare *burduf* de ştiri oamenii văd şi înţeleg puterea ortodoxă a Conducătorului şi a statului. Înţeleg Cuvântul şi Fapta.

Cum spunea Conducătorul nostru:

„Lege şi ordine – iată pe ce se bazează şi se va baza Sfânta Rusie, reînviată din scrumul Sur.“

Sfânt adevăr!

[1717]Parafrazarea proverbului rusesc: Ţi-ai făcut treaba – plimbă-te liniştit.

În catedrala din Uspenski, ca de obicei, e întuneric, cald şi solemn. Ard lumânări, străluceşte aurul de pe ramele icoanelor, candela fumegă în mâna părintelui cu umeri înguşti, Juvenaliu, răsună vocea lui subţirică, se aude şi vocea groasă a diaconului gras, care stă lângă strană. Stăm unul lângă altul, înghesuiţi – toată opricina moscovită. Aici e şi Tataie, şi Eroha, mâna lui dreaptă, şi Mosol, mâna lui stângă. Şi toţi opricinicii de bază, inclusiv eu. Şi scheletul de bază. Şi tineretul. Doar Conducătorul nu e aici. De obicei, ne cinsteşte în fiecare luni şi vine să se roage împreună cu noi. Dar astăzi nu e, soarele nostru. Conducătorul e adâncit până peste cap în treburile statului. Sau e în biserica Rizpolojenie, în hramul său de acasă. Să ne rugăm pentru Sfânta Rusie. Dorinţa Conducătorului e lege şi ghicitoare. Şi slavă Domnului.

Azi e o zi obişnuită, luni. Şi slujba e tot obişnuită. A trecut Boboteaza, ne-am dat cu sania pe râul Moscova, am lăsat crucea în copcă, sub pavilionul de argint, acoperit de crengi de brazi, am botezat prunci, am intrat şi noi în apa rece ca gheaţa, am împuşcat în aer, ne-am închinat Conducătorului şi Conducătoarei, am chefuit în Granovit cu conducerea din Kremlin şi cu Cercul Interior. Acum, până de *Sretenie* nu mai e nicio sărbătoare, numai zile lucrătoare. Trebuie să ne facem treaba.

„Să ne închinăm lui Dumnezeu, iar duşmanii lui să dispară“, citeşte părintele Juvenaliu.

Ne facem cruce şi ne închinăm. Mă rog la icoana mea preferată – Salvarea Ochiului înflăcărat, mă fâţâi sub ochii furioşi ai Salvatorului nostru. Salvatorul e crud, ferm şi neiertător în Judecata sa. De la ochii lui duri îmi trag putere pentru luptă, îmi întăresc sufletul, îmi educ caracterul. Îmi călesc ura faţă de duşmani. Îmi antrenez inteligenţa şi înţelegerea.

Şi să dispară duşmanii lui Dumnezeu şi ai Conducătorului nostru.

„Dăruieşte-ne victoria asupra duşmanilor...“

Avem mulţi duşmani, asta e adevărat. Imediat după ce Rusia a reînviat din Cenuşa Sură, imediat după ce s-a regăsit, imediat după ce cu şaisprezece ani în urmă tătucul de Stat Nicolai Platonovici a pus prima piatră în fundamentul Zidului de Vest, imediat după ce am început să ne delimităm de ce e străin şi duşman dinafară, dar şi de turbaţii dinăuntru – imediat au apărut duşmanii, năvălind din toate părţile, şi toate răutăţile şi-au ridicat capul. E adevărat – o idee măreaţă atrage după ea o rezistenţă măreaţă. Totdeauna statul nostru a avut duşmani, exteriori şi interiori, dar niciodată nu s-a intensificat atât de înflăcărat lupta cu ei ca acum, în perioada Renaşterii Sfintei Rusii. Nu doar o scăfârlie s-a rostogolit pe Lobnoi în aceşti şaisprezece ani, nu doar un tren i-a cărat dincolo de Ural pe reacţionari şi familiile lor, nu doar un *cocoş roşu* a cântat în zorii zilei în vilele stolbovoilor, nu doar un voievod s-a băşit pe stâlpii Ordinului de Taină, nu doar o scrisoare măturată a căzut în lada Cuvântul şi Fapta de pe Lubeanka, nu doar unui singur trădător i s-a umplut gura cu medaliile dobândite ilegal, nu doar un diac a înotat în apă bine fiartă, clocotindă, nu doar un ambasador străin a fost alungat din Moscova cu trei „merini“ galbeni batjocoritori, nu doar un ştirist a zburat din turnul Ostankino[18] cu aripi de raţă în cur, nu doar un şmecher scriitoraş tulburător de ape a fost înecat în râul Moscova, nu doar o vâduvioară de stolbovoi a fost aruncată la părinţi în cojoc de oaie, descălţată, dezbrăcată şi fără cunoştinţă...

De fiecare dată, stând în Uspenski, cu lumânarea în mână, am un gând de taină, de fiecare dată acelaşi: dar dacă n-am fi fost noi? S-ar fi descurcat oare singur Conducătorul? I-ar fi ajuns

---

[1818]În turnul Ostankino îşi are sediul televiziunea Rusiei.

puşcaşii şi Ordinul de Taină şi regimentul de la Kremlin?

Şi-mi şoptesc mie însumi, încet, în ritmul cântării corului:

-Nu.

Azi e o masă obişnuită, în Palatul Alb.

Stăm la mese lungi, de stejar, neacoperite. Slugile ne dau cvas de posmagi, ciorbă de varză, pâine de secară, carne de vită fiartă cu ceapă şi caşă. Mâncăm, vorbim cu voce joasă despre planurile noastre. Ni se clatină în urechi clopoţeii noştri fără sunet. Fiecare *aripă* de opricinici are planurile sale: cine e ocupat astăzi cu Ordinul de Taină, cine cu Ordinul Inteligent, cine – la Ambasador, cine – la Vânzări. Eu sunt ocupat cu trei treburi.

Prima – să mă lămuresc cu clovnii-skomorohi[19], să rezolv cu noul număr al concertului de sărbători.

A doua – să sting *steaua.*

A treia – să zbor până la clarvăzătoarea Praskovia Tobolskaia cu *însărcinare.*

Stau la locul meu, al patrulea din dreapta lui Tataie. Loc de cinste, câştigat prin muncă. Mai aproape de el decât mine, din partea dreaptă, sunt doar Şelet, Samosia şi Eroha. Tataie e chipeş, impunător, tânăr la faţă, deşi e cu totul cărunt. Când e la masă e o plăcere să-l vezi: mănâncă încet, fără grabă, cu înghiţituri mari. Tataie e fundamentul nostru, rădăcina principală, de stejar, pe care se ţine toată opricinina. Conducătorul lui i-a încredinţat mai întâi *Treaba.* Pe el s-a sprijinit Statul în vremurile grele, hotărâtoare pentru Rusia. Prima verigă în lanţul de oţel al opricininei a fost Tataie. Iar de el s-au agăţat şi alte verigi, s-au sudat, astfel crescând Marele Lanţ al opricininei, cu picioarele foarte bine înfipte în pământ.
Cu acest Lanţ a şi tras Conducătorul ţara asta bolnavă, putredă şi distrusă, a salvat-o ca pe un urs rănit din care curgea sângele-viaţa. Şi ursul s-a întărit cu oase şi cu carne, şi-a lecuit rănile, s-a îngrăşat, i-au crescut ghearele. Noi i-am scurs sângele putred, otrăvit de duşmani. Acum, glasul ursului rusesc se aude în toată lumea. Nu numa-n China şi Europa, dar şi peste ocean ursul nostru este ascultat.

Văd că pâlpâie mobilul lui Tataie. La masă sunt interzise discuţiile cu altcineva dinafara noastră. Toate telefoanele mobile sunt închise. Semnalul roşu e treabă de Stat. Tataie îşi duce la

---

[19][19]Skomoroh – în Rusia Veche: cântăreţ-muzician şi actor care făcea acrobaţii şi spunea glume, dar şi texte poetice serioase.

ureche mobilul său din aur lin, care sună ca un clopot:

— Vă ascult, Conducătorule.

Au tăcut deodată toţi cei de la masă. Se aude numa’ vocea lui Tataie:

— Da, Conducătorule. Am înţeles. Vom fi acolo imediat acolo, Conducătorule.

Tataie se ridică, ne aruncă o privire scurtă:

— Vogul, Komiaga, Teaglo – haideţi cu mine.

Aha. Simt după vocea lui Tataie că s-a întâmplat ceva grav. Ne ridicăm de la masă, ne facem cruce, ieşim. Înţeleg după alegerea lui Tataie – urmează o treabă *deşteaptă.* Toţi cei aleşi au studii superioare. Vogul a învăţat în Sfântul Petrograd treburi de trezorerie, Teaglo a învăţat în Nijnii Novgorod despre editarea cărţilor, iar eu am venit în opri- cinină din anul trei de la Facultatea de Istorie a Universităţii de Stat „Mihail Lomonosov“ din Moscova. Da’ n-am venit... În opricinină nu se vine. Ea nu poate fi aleasă. Ea te alege pe tine. Sau, mai bine zis, cum povesteşte însuşi Tataie, când bea sau trage pe nas: „În opricinină te ia precum cu valul“. Vai, ce te mai ia valul! Aşa de tare te ia, încât ţi se învârteşte capul, sângele îţi ia foc în vene, în ochi ţi se aprind scântei roşii. Dar acel val te poate şi arunca pe mal. Te aruncă într-o clipă, *irecuperabil.* Iată, aşa ceva e mai rău decât moartea. Să pici din opricinină e ca şi cum ţi-ai pierde ambele picioare. După aceea, nu vei putea să mergi toată viaţa, te vei târî doar...

Ieşim în curte. De la Palatul Alb la hramul Roşu de Stat e o aruncătură de băţ. Dar Tataie merge spre „merinii"" noştri. Înseamnă că nu la Kremlin vom avea discuţii. Intrăm în maşini. „MerinuT" lui Tataie e celebru – larg, arătos, aşezat, sticla e groasă de trei degete. E făcut foarte bine de maeştrii chinezi, asta se numeşte la ei tatzode – realizat la comandă specială. Pe bara de protecţie e un cap de câine lup, pe portbagaj e o mătură de oţel. Tataie întoarce spre porţile Spasskie. Ne aliniem după el. Ieşim pe poartă printr-un cordon de puşcaşi. Mergem prin Piaţa Roşie. Azi e zi de târg, vânzătorii ambulanţi au ocupat aproape toată piaţa. Intermediarii ţipă, hamalii şuieră, mahalagioaicele bârfesc, chinezii cântă. Timpul e frumos, însorit, geros, a căzut zăpadă peste noapte. E vesel în piaţa centrală a ţării noastre, piaţă muzicală. Când eram copil, am văzut o cu totul altă Piaţa Roşie – aspră, severă, înspăimântătoare, cu faţă de granit, în

care sta întins trupul celui care a inventat Confuzia Roşie. Iar alături, era lipit pe atunci cimitirul celor care i-au urmat calea. Un tablou deprimant. Dar Tătucul Conducător a luat de aici faţa de granit, a îngropat în pământ trupul saşiului generator de confuzii, a lichidat cimitirul. Apoi a dat ordin să se vopsească pereţii Kremlinului în alb. Şi piaţa centrală a ţării a devenit într-adevăr „Krasnaia“, „krasivaia"[20]. Şi Slavă Domnului.

Cotim spre hotelul „Moscova“, mergem spre Mohovoi pe lângă „Naţional", pe lângă Marele Teatru şi Teatrul Mic, pe lângă „Metropola", intrăm pe bulevardul Liubeanski. Aşa m-am şi gândit, că discuţia va avea loc în Ordinul de Taină. Mergem prin piaţă în jurul monumentului lui Maliuta Skuratov. Stă părintele nostru de bronz, nins, adus de spate, nu prea înalt, vânjos, cu mâinile lungi, priveşte fix de sub sprâncenele încruntate. Priveşte la Moscova noastră din străfundul secolelor, cu ochi sigur de Conducător, se uită la noi, urmaşii opricinici ai Măreţei Fapte. Priveşte şi tace.

Întoarcem spre poarta din stânga, Tataie claxonează. Porţile se deschid, intrăm pe poarta interioară a Ordinului, oprim, ieşim din „merini“. Şi intrăm în Ordinul de Taină. De fiecare dată când intru aici, pe lângă pereţii din marmură cafenie, cu flăcări şi cruci solemne, inima face *excese* şi bate deja altfel. Are altă bătaie, una deosebită. O bătaie a Faptei de Taină de Stat.

Suntem întâlniţi de un sotnic brav, îngrijit, în manta albastră, care ne salută milităreşte. Ne conduce la lift, merge cu noi până la ultimul etaj. Aici e biroul şefului Ordinului de Taină al cneazului şi al prietenului apropiat al Conducătorului, Terentii Bogdanovici Buturlin. Intrăm în birou, primul intră Tataie, apoi noi. Ne întâmpină Buturlin. Tataie se salută cu el dând mâna, noi ne înclinăm până la brâu. Buturlin are o figură serioasă. Îl invită pe Tataie să se aşeze, el aşezându-se în faţa lui. Noi stăm în spatele lui Tataie. Şeful Ordinului de Taină are o faţă teribilă, fioroasă. Lui Terentii Bogdanovici nu-i place să glumească. În schimb, îi place să rezolve o treabă grea şi plină de responsabilitate, să demaşte comploturi, să prindă duşmanii trădători, să hărţuiască răzvrătiţii. Stă tăcut, privindu-ne, deznodând mătăniile de oase. Apoi rosteşte un cuvânt:

— Pamflet.

Tatatie tace, aşteaptă. Am intrat şi noi într-o tăcere de

[2020] În lb. rusă, *krasnaia* (roşie) şi *krasivaia* (frumoasă) au aceeaşi rădăcină.

moarte, fără să respirăm. Buturlin se uită la noi bănuitor, adăugând:

— Despre familia Conducătorului.

Tataie s-a întors în fotoliul de piele, şi-a încruntat sprâncenele, şi-a trosnit degetele puternice. Noi stăm în spatele lui ca înfipţi în pământ. Buturlin dă o comandă, perdelele de la ferestrele biroului său se închid. Se face semiîntuneric. Şeful Ordinului de Taină dă din nou o comandă. Şi din semiîntuneric ies şuierând cuvinte, extrase de pe Undele Ruseşti Ard, se revarsă în întuneric:

Anonimul Binevoitor

STRIGOIUL DIN INCENDIU

Caută pompierii,
Caută poliţia,
Caută preoţii
În capitala noastră,
Caută de mult,
Dar nu pot găsi
Un graf oarecare
De vreo 30 de ani.

Nu prea înalt,
Tăcut şi îngândurat,
Zvelt şi de a fracului croială
Evidenţiat.
Are şi ghiul
Cu arici de briliant.
Mai mult nu se ştie
Nimic despre graf.

Mulţi grafi
Îs îngânduraţi şi tăcuţi,
Zvelţi şi cu fracuri
Trase pe ei,
Le plac briliantele.
Fumul ispititor —
Viaţa frumoasă
E teritoriul lor!

Cine e,
De unde
Şi ce rara avis
E acest graf
Pe care-1 caută Capitala?
Ce a făcut
Acest aristocrat
Plin de mister?
Iată ce se vorbeşte
În saloane despre el.

Mergea
Odată
Un Rolls-Royce
Prin Moscova —
Cu graful tăcut
Ca o cucuvea;
Cu ochii mijiţi
Şi căscând,
Ceva din Wagner
Îngânând.

Deodată, graful
Văzu cum la geamul
De pe cealaltă parte
În foc şi fum
Marchiza se zbate.

Mulţi gură-cască
Pe-acolo treceau
De răul altuia
Se bucurau:
O casă de neam
A fost cuprinsă de flăcări
Şi oameni bogaţi
Acolo locuiau!

Fără să piardă
Nici măcar un minut,
Din pacea Rolls-Royce-ului

Graful ţâşni – huştiuliuc,
Urcând direct pe uluc.
Etajul trei,
Patru,
Cinci...
Iată şi ultimul etaj
De flăcări cuprins.
Un ţipăt disperat
Se-auzi
Şi un geamăt -
Flacăra a cuprins
Şi balconul elegant.

Palidă şi goală
În geam – ca pe scenă,
Se zbate marchiza
În mrejele
Fumului dens şi cald;
Iar limbile de foc
Luminează
Pieptul ei alb.

Graful s-a-ntins
Pe marginea îngustă
Şi a lovit cu capul în sticlă
Cu toată puterea,
A lovit cu viteză,
Ţăndările zboară peste tot,
El salută în tăcere
Poporul de pe asfalt.

Încă o lovitură —
Se cutremură rama.
Graful e de neoprit
Şi hotărât
Intră pe fereastră
Sfâşiind al său frac.
Mulţimea şuşoteşte:
„Ce fraier... Ce dement..."

Iată c-a pătruns
Pe geam.
S-a îndreptat,
Pe marchiză a cuprins-o,
Strângând-o la piept.
Fumul negru-sur
Se ridica de-asupra lor
Limbile tremurau.

Degetele apasă sânii femeii,
De buzele gingaşe
Graful se lipi gâfâind.
A văzut cenuşa,
Au văzut şi oamenii:
Un falus groaznic
S-a sculat din fum!

Au văzut oamenii
Care se uitau de jos
Cum el, excitat,
A intrat în marchiză,
Cum au tremurat,
S-au zărit în fereastră
Graful şi ea,
Dispărând în foc!

Cu fumul se-amestecă
Norul de praf,
Maşinile de pompieri
Tare gonesc.
Fumul se-ndeasă
Gaborii fluieră,
Căştile pompierilor
În soare strălucesc.
Căştile de aramă
Într-o clipă s-au împrăştiat.
Scările-s în sus ridicate.
Fără frică
Băieţii în salopete —

Unul după altul
Urcă pe scări
Prin foc şi fum.

Focul arde
Cu flăcări puternice,
Pompa împinge
Şuvoiul de apă.
Lacheul bătrân
Aleargă la pompieri:
„Salvaţi-o, băieţi, pe doamna mea!“

„Nu, răspund pompierii într-o voce,
N-a fost găsită
În casă nicio doamnă!
Am căutat-o peste tot,
Am umblat peste tot,
N-am găsit-o nicăieri
Pe marchiza dumneavoastră! “

Plânge lacheul,
Îşi smulge părul din cap,
Se pârlesc oamenii la balconul negru...
Deodată se-aude ţipătul unui câine bătrân,
Care-a trecut
Cu un scâncet chinuitor.

Toţi s-au întors —
Rolls-Royce-ul, întorcându-se
A strivit un câine.
Iar în maşină... a strălucit
Un profil nebulos,
Topindu-se încet.
Doar
Ariciul de briliant a lucit!

Pompierii au amuţit
Pe blocul înalt.
Oamenii lung
După Rolls-Royce

S-au uitat.
În depărtare dispărea
Frumoasa limuzină
Cu un sunet fin
Şi agerime de felină.

Caută pompierii,
Caută poliţia,
Caută preoţii
În capitala noastră,
Caută de mult,
Dar nu pot găsi
Un graf oarecare
De vreo 30 de ani.

Domnilor, voi în Sala Malahitov n-aţi întâlnit
Acest strigoi scrântit?[22]

Se termină ultimul rând. Dispare, se dizolvă poemul răzvrătit în aerul întunecos. Se ridică perdelele. Buturlin stă tăcut. Îşi fixează ochii căprui asupra lui Tataie. Tataie ne aruncă o privire. E limpede ca lumina zilei la ce face aluzie acest cântecel. Tataie vede după ochii noştri că aici nu pot fi dubii: graful ursuz cu ariciul de briliant pe ghiul nu e nimeni altul decât graful Andrei Vladimirovici Urusov, ginerele Conducătorului, profesor de drept, academician al Academiei de Ştiinţe din Rusia, preşedintele de onoare al palatului Inteligenţei, preşedintele societăţii de călărie a Rusiei, preşedintele societăţii de sprijinire a aeronauticii, preşedintele societăţii luptelor cu pumni ruseşti, amicul preşedintelui Trezoreriei de Vest, proprietarul portului de Sud, proprietarul târgurilor Izmailovsk şi Donskoi, proprietarul companiei de construcţii „Antreprenorul moscovit”, proprietarul întreprinderii „Cărămida moscovită”, co-proprietarul căii fierate de Nord. E limpede şi aluzia la Sala Malahitov: e vorba de o locaţie nouă, construită sub sala de concerte din Kremlin, pentru odihna Cercului Interior şi a apropiaţilor. Nouă şi – din această cauză – *la modă.* Dar şi construirea Sălii Malahitov a ridicat

---

[22] Parodie după cel mai cunoscut poem al lui Samuil Iakovlevici Marşak (n. 3 noiembrie - 22 octombrie, stil vechi – 1887, m. 4 iunie 1964), scriitor, traducător şi poet evreu rus.

multe semne de întrebare răzvrătite. Au fost, au fost duşmani destui...

— E totul clar, opricinicilor? întreabă Buturlin.

— E clar, cneazule, răspunde Tataie.

— Treaba-i simplă: să fie găsit pamfletistul.

— Găsim lindina, n-are cum să dispară, dă din cap Tataie.

Şi, mângâindu-şi îngândurat barba, întreabă:

— Conducătorul ştie?

— Ştie, răsună o voce maiestuoasă, iar noi ne aplecăm cu toţii până ne atingem cu mâna dreaptă de parchet, făcând plecăciuni adânci.

Figura Conducătorului apare în aerul biroului. Observ cu coada ochiului rama dragă, de aur, care unduieşte în jurul feţei înguste, cu barbă închisă şi mustaţă subţire. Ne îndreptăm. Conducătorul se uită la noi cu ochii săi albaştri expresivi, insistenţi, sinceri şi sfredelitori. Privirea sa e unică. N-o poţi confunda cu nicio altă privire. Şi pentru privirea asta sunt gata să-mi dau viaţa fără să stau pe gânduri.

— Am citit, am citit, spune Conducătorul. Bine scris.

— Conducătorule, îl vom găsi pe pamfletist, vă asigur, spune Buturlin.

— Nu mă îndoiesc. Deşi, recunosc, Terentii Bogdanovici, pe mine nu mă prea interesează asta.

— Ce vă interesează, Conducătorule?

— Pe mine, dragul meu, mă interesează dacă e adevărat sau nu tot ce se descrie în poemul acela.

— Ce anume, Conducătorule?

— Totul.

Buturlin cade pe gânduri:

— Conducătorule, mi-e greu să vă răspund pe loc la întrebarea asta. Permiteţi-mi să văd comunicatul conducerii pompierilor.

— Dar nu e nevoie de niciun comunicat al pompierilor, cneazule.

Ochii sfredelitori ai Conducătorului îl ţintesc pe Buturlin.

— E nevoie de declaraţiile unui martor al întâmplării.

— Pe cine aveţi în vedere, Conducătorule?

— Pe eroul poemului.

Buturlin amuţeşte, schimbă priviri cu Tataie.

— Conducătorule, noi nu avem dreptul să interogăm membri

ai familiei dumneavoastră, spune Tataie.

— Păi, nici nu vă pun să interogaţi pe cineva anume. Eu vreau doar să ştiu dacă e adevărat ce scrie acolo.

Tăcerea umple din nou biroul. Doar figura luminoasă a Conducătorului străluceşte în culorile curcubeului.

— Ei, de ce tăceţi? râde Conducătorul nostru. Nu merge treaba fără mine?

— Fără dumneavoastră, Conducătorule, nu va merge nicio treabă, îşi apleacă capul chel experimentatul Buturlin.

— Bine, fie voia voastră, spune Conducătorul. Şi rosteşte tare:

— Andrei!

Trec cincisprezece secunde şi în dreapta figurii luminate a Conducătorului apare într-o ramă violetă imaginea nu prea mare a grafului Urusov. După faţa grea şi încărcată a grafului, e clar că a citit deja poemul ăla şi nu numai o dată.

— Salutare, tătucă.

Graful îşi apleacă pe gâtul mic capul său mare şi urecheat, cu frunte îngustă şi cu trăsături brute ale feţei; are părul castaniu pe creştetul capului ca o ridiche.

— Salut, salut, gineraşule.

Ochii albaştri se uită la el impasibili.

— Ai citit poemul despre tine?

— Am citit, tătucă.

— Nu-i scris rău, drăcia dracului. Iar academicienii mei bat apa în piuă – noi nu avem poeţi ca lumea!

Graful Urusov tace, strângându-şi buzele subţiri. Gura lui e, ca şi la broaşte, dureros de mare.

— Spune-ne, Andrei, e adevărat?

Graful tace, ascunzându-şi privirea, răsuflă greu, fornăie şi suspină:

— E adevărat, Conducătorule.

Acum, însuşi Conducătorul a căzut pe gânduri, şi-a strâns sprâncenele cu mâinile. Toţi stăm tăcuţi, aşteptăm.

— Deci, tu chiar ai slăbiciunea să fuţi la incendii? întreabă Conducătorul.

Graful dă din capul său greu:

— E adevărat, Conducătorule.

— Iată cum... Şi înainte au ajuns astfel de zvonuri până la mine, dar nu le credeam. Credeam că doar te bârfesc cei

invidioşi pe tine. Iar tu, după cum reiese, aşa eşti...

— Conducătorule, vă explic imediat...

— Când ai început să faci aşa ceva?

— Conducătorule, mă jur în faţa dumneavoastră pe toţi sfinţii, mă jur pe mormântul mamei mele...

— Nu te jura, spune deodată *aşa* Conducătorul, încât ni s-a ridicat la toţi părul în cap.

N-a fost nici strigăt, nici dinţii nu i-au scrâşnit, dar vorbele lui au efectul unui cleşte fierbinte. E groaznică mânia Conducătorului. Şi e şi mai groaznic deoarece Conducătorul nostru nu ridică vocea niciodată.

Graful Urusov nu e un simplu bărbat, soţ de Stat, afacerist, mare milionar, vânător înrăit – se duce în întâmpinarea ursului *din principiu* doar cu praştia –, dar şi el se albeşte la faţă când aude vocea asta, de parcă ar fi un elev de gimnaziu în faţa directorului.

— Povesteşte, când te-ai dedat viciului tău pentru prima oară?

Graful îşi linge buzele sale uscate de broască:

— Conducătorule, asta... asta a început cu totul întâmplător... Într-un fel, chiar impus. Deşi, desigur, eu sunt vinovat... doar că eu... doar că eu... acesta e păcatul meu, al meu, scuzaţi-mă...

— Povesteşte cum a fost.

— Povestesc. Am să povestesc totul, n-am să ascund nimic. La vârsta de şaptesprezece ani... mergeam pe Ordânka şi am văzut că arde o casă, iar în casă ţipa o femeie. Încă nu ajunseseră pompierii. Oamenii m-au ridicat la geam, am intrat pe fereastră ca s-o ajut. Şi ea mi s-a aruncat la piept... Nu ştiu, Conducătorule, ce m-a apucat... m-a apucat ceva într-o clipă... şi femeia, trebuie să recunosc, nu era o frumuseţe, de vârstă medie... deci... eu... deci...

— Ei?

— Deci, am avut-o, Conducătorule. Apoi, abia-abia ne-au scos din flăcări. Iar după acea întâmplare parcă n-am mai fost eu – doar despre asta îmi aminteam, mă gândeam numai la asta. Iar după o lună, m-am dus în Sfântul Petrograd, mergeam pe Liteinâi şi văd că la etajul al treilea arde un apartament. Atunci m-au dus singure picioarele – am spart uşa, nici nu ştiu de unde am avut atâta forţă. Iar înăuntru era o mamă cu un copilaş. Îl strângea la piept, bătea la geam. Păi, am luat-o pe la

spate... Apoi, peste jumătate de an, s-a aprins trezoreria din Samara, iar noi, eu cu tatăl meu, fie-i ţărâna uşoară, venisem la târg, şi, reiese...

— E de-ajuns. A cui era casa care a ars acum?

— A cneazului Bobrinski.

— Şi de ce acest făcător de rime o numeşte marchiză pe cneaghină?

— N-am de unde să ştiu, Conducătorule... Probabil din ură faţă de Rusia.

— Bineînţeles. Acum să spui cinstit: tu ai aprins, special, casa asta?

Graful încremeneşte, de parcă ar fi fost muşcat de şarpe, îşi lasă ochii săi de râs în pământ. Tace.

— Pe tine te întreb: tu ai aprins casa aceea?

Graful oftează:

— Nu îndrăznesc să vă mint, Conducătorule. I-am dat foc.

Conducătorul tace. Apoi exclamă:

— Nu sunt judecătorul destinului tău – fiecare dintre noi răspunde pentru sine în faţa lui Dumnezeu. Iar eu nu-ţi voi ierta incendiul. Marş de-acilea!

Dispare imaginea lui Urusov. Rămânem doar noi patru faţă în faţă cu Conducătorul. E tristă figura Conducătorului.

— Mda... oftează Conducătorul. Şi i-am încredinţat acestui animal propria mea fiică.

Noi tăcem.

— Iată ce e, cneazule, spune Conducătorul. Asta e o treabă de familie. Mă descurc singur cu el.

— Cum spuneţi, Conducătorule. Şi ce să facem cu pamfletistul?

— Faceţi cum spune legea. Deşi... nu trebuie. Asta poate trezi o curiozitate nesănătoasă. Spuneţi-i doar că pe viitor să nu mai scrie ceva asemănător.

— Aşa vom face, Conducătorule.

— Mulţumesc tuturor pentru slujbă.

— Slujim Patria! ne închinăm noi.

Imaginea Conducătorului dispare. Ne uităm unii la alţii uşuraţi. Buturlin merge prin birou, dând din cap:

— Imbecilul de Urusov... Să se dezonoreze în asemenea hal!

— Slavă Domnului că nu trebuie să descurcăm noi încurcătura asta, îşi mângâie barba Tataie. Şi cine e, totuşi,

autorul?

— Aflăm imediat.

Buturlin trece la masă, se aşază în fotoliul de serviciu. Face o comandă vocală:

— Scriitorii – la mine!

Imediat apar în birou 128 de figuri de scriitori. Toţi sunt aşezaţi în rame cafenii drepte şi-s aranjaţi într-un pătrat exact. Deasupra pătratului stau trei portrete mărite: Preşedintele cu barbă încărunţită al Palatului Scriitorilor, Pavel Olegov, cu faţa lui umflată mereu suferindă şi cei doi vicepreşedinţi ai săi, şi mai încărunţiţi şi încă şi mai îngrijoraţi şi deprimaţi – Ananii Memzer şi Pavlo Basinea. Şi înţeleg după moacele îndoliate ale celor trei că nu-i aşteaptă o discuţie simplă.

— Noi plecăm, Terentii Bogdanovici.

Tatatie îi întinde mâna lui Buturlin.

— Scriitorii sunt în grija dumitale.

— Toate cele bune, Boris Borisovici, spune Buturlin, dând mâna cu Tataie.

Ne închinăm în faţa cneazului, ieşim după Tataie. Mergem pe coridor, spre lift, în compania aceluiaşi brav sotnic.

— Ce zici, Komiaga, oare de ce acest Olegov are mereu o meclă atât de tristă? Îl dor dinţii sau ce? mă întreabă Tataie.

— Îl doare sufletul, Tataie. Pentru Rusia.

— Asta e bine... dă din cap Tataie. Şi ce-a scris el? Doar ştii că eu sunt departe de cărţi.

— *Soba rusească şi secolul XXI.* O chestie grea. Eu n-am rezistat până la capăt...

— Soba – asta e o temă măreaţă... respiră Tataie, căzând pe gânduri. Mai ales când în ea sunt pateuri cu ficat... Acum unde te duci?

— La sala Kremlevski.

— Aha! dă el mulţumit din cap. Vezi, descurcă-te. Ai grijă că paiaţele alea iar au inventat ceva...

— Ne descurcăm, Tataie, îi răspund, dând şi eu din cap.

Sala de concerte Kremlevski mi-a trezit mereu admiraţia. Şi atunci când, cu douăzeci şi şase de ani în urmă, am ajuns aici pentru prima dată cu părinţii, fîe-le ţărâna uşoară, la *Lacul Lebedelor,* şi când mâncam, în pauză, clătite cu icre roşii, şi când l-am sunat, de la bufet, pe prietenul meu Paşa, de pe mobilul lui tata, şi când m-am pişat în toaleta spaţioasă, şi când mă uitam la balerinele misterioase îmbrăcate ca nişte Albe ca Zăpada, dar şi acum, când sprâncenele mele deja sunt atinse şi ninse de prima cărunţeală.

O sală extraordinară! Aici totul e solemn, totul e construit pentru sărbătorile statale, totul e corect. Un singur lucru e rău – nu totdeauna pe scena acestei săli măreţe se petrec treburi corecte, adevărate. Pătrund şi aici răzvrătiţii. Ei, păi pentru asta şi suntem noi, ca să avem grijă de curăţenie şi să împăiem răzvrătiţii.

Stăm în sala pustie. În dreapta mea e regizorul. În stânga – un privitor din Ordinul de Taină. În faţă – cneazul Sobakin, din Cercul Interior. În spate – şeful de sală din Ordinul de Cultură. Oameni serioşi, de Stat. Privim concertul de sărbători, care urmează să aibă loc. Începe foarte tare, în forţă, răsunător: un cântec despre Conducător zguduie sala semiîntunecată. Cântă foarte bine corul din Kremlin. În Rusia noastră oamenii ştiu să cânte. Mai ales dacă e un cântec pornit din suflet. Cântecul se termină, flăcăii îmbrăcaţi în cămăşi desenate fac plecăciuni, se închină fecioarele îmbrăcate în sarafane şi cu cocoşnice[23]. Se închină snopii de porumb, care se întind ca un curcubeu, secara se închină peste râul rece. Străluceşte soarele natural, de te orbeşte. Bine. Accept. Şi toţi ceilalţi acceptă. Regizorul pletos e mulţumit.

Următoarea cântare e despre Rusia. Nici aici nu pot fi discuţii. E ceva puternic, foarte cunoscut. Mai departe – o dramă istorică: timpurile lui Ivan al III-lea. Timpuri grele, soartă grea. Se duce o luptă serioasă pentru menţinerea integrităţii statului Rusesc, stat tânăr, încă firav, abia ridicat pe picioare. Pe scenă vuiesc explozii, scapără şi strălucesc fulgere, războinicii lui Ivan intră direct în luptă, mitropolitul ridică crucea, luminat de focuri, se predă răzvrătitul Novgorod, care se împotrivea integrităţii Rusiei, cad în genunchi renegaţii pământului Rus, dar Ivan

---

[23][23] Cocoşnic – veche podoabă în formă de diademă, pe care le purtau rusoaicele.

Vasilievici atinge milostiv cu sabia capetele vinovate:

— Eu nu vă sunt vouă duşman, nu vă sunt adversar. Eu sunt ajutorul, tatăl şi apărătorul vostru. Al vostru şi al întregii Rusii ţariste.

Răsună clopotele. Răsare curcubeul deasupra Novgorodului şi a întregii Rusii. Cântă păsărelele pe cer. Novgorodenii se închină şi plâng de fericire.

Bine, corect. Doar că trebuie să alegem ostaşi mai zdraveni, mai laţi în umeri şi un mitropolit mai înalt, mai respectuos. Şi e prea multă mişcare scenică de prisos în planul secund. Şi păsările zboară prea jos, atrăgând atenţia asupra lor. Regizorul cade de acord, îşi face însemnări în carneţel.

Următoarea reprezentaţie e o pagină din trecutul recent, tulbure şi tristă. Piaţa celor trei gări din Moscova, anii Agitaţiei Albe Nenorocite. Oameni simpli, scoşi din casele lor, stau în piaţa agitaţiei tulbure, nevoiţi să târguiască ce se nimereşte, pentru a câştiga o bucăţică de pâine, luată de la ei de conducătorii bandiţi. Memoria copilăriei mele îşi aminteşte de acele vremuri *împuroiate.* Timpurile Puroiului Alb, care au otrăvit ursul nostru rus... În piaţă stau oamenii noştri, ruşi cu ceainice, tigăi, pulovere, săpun şi şampon în mâini. Stau fugarii şi sinistraţii, veniţi în Moscova mânaţi de greutăţile vieţii. Stau bătrâni şi invalizi de război, veterani şi eroi ai muncii. Ţi-e foarte greu să vezi mulţimea asta. Cerul posomorât apasă pe umerii lor. Din groapa orchestrei se aude o muzică tristă. Şi, ca o rază modestă de speranţă, scena apăsătoare a fost tăiată şi încălzită de trei copii aurolaci, respinşi de lume. Două fetiţe cu rochii rupte şi un băieţel murdar, cu un ursuleţ de pluş în mâini. Reînvie speranţa care moare ultima, răsună, se trezeşte, se avântă, cu voce subţirică, în sus. Peste piaţa sumbră, întunecată şi *împuroiată* se aude un cântec de copilărie foarte emoţionant:

Aud o voce dintr-o îndepărtare minunată —
O voce matinală, în rouă argintie.
Aud vocea, şi drumul îmbietor
Îmi învârte capul, ca şi caruselul în copilărie.
Îndepărtare minunată, nu fi brutală cu mine,
Nu fi brutală cu mine, brutală nu fi!
De la izvorul curat din îndepărtarea minunată,
În îndepărtarea minunată eu îmi încep calea.
Aud o voce dintr-o îndepărtare minunată —

Ea mă cheamă în ţinuturi superbe pe mine.
Aud o voce, vocea mă întreabă rece:
Astăzi ce-ai făcut pentru mâine?
Îndepărtare minunată, nu fi brutală cu mine,
Nu fi brutală cu mine, brutală nu fi!
De la izvorul curat din îndepărtarea minunată,
În îndepărtarea minunată eu îmi încep calea...[24]

Curg lacrimi. Mie, fireşte, de la mahmureală. Iar cneazul osanalelor, Sobakin, îşi trage nasul destul de natural. Are o familie mare, mulţi nepoţi mici. Vânjosul asistent din Ordinul Secret stă ca o statuie. E de înţeles, ei au nervi de fier, sunt gata de orice. Şeful de sală, cam plinuţ, dă des din umăr, se pare că şi el se luptă cu lacrimile. Cântecul i-a atins pe oameni exact la punctul sensibil. Asta e ceva măreţ...

Conducătorul a trezit în noi nu doar mândria pentru ţara noastră, ci şi compătimirea pentru trecutul greu al ţării. Stau trei copii ruşi, ne întind mâinile din trecut, dintr-o ţară înjosită, chinuită, jignită şi dispreţuită. Iar noi nu-i putem ajuta cu nimic.

Acceptăm.

Mai departe ajungem în prezent, în ziua de azi, în actualitate. Scena e plină, bogată. Ansamblul Moiseev ţopăie dansurile tuturor popoarelor măreţei Rusii. Aici sunt şi dansul lin tătăresc, şi dansurile nebune căzăceşti, cu mişcări iuţi şi rotirile cu săbiile scoase din teacă, şi cadrilul din Tambovsk, şi dansurile cu sărituri din Nijnii Novgorod, cu fluierături şi chiuituri, şi cercurile cecene cu ţipete şi strigăte, şi dansurile din Iacusk, şi dansurile în blănuri din Ciukotsk, şi cerbii din Kareaks, şi berbecii calmâci, şi surtucurile evreieşti şi jocurile săltăreţe ruseşti, ruseşti, ruseşti până la surmenare, jocuri virtuoase, voiniceşti, care-i unesc şi-i împacă pe toţi.

Nu pot fi întrebări în legătură cu ansamblul legendar.

Încă două numere: „Balalaicele zburătoare” şi „Domnişoara se grăbeşte la întâlnire”. Ei, asta e deja clasică – toate sunt văzute, auzite, încercate. Sunt reprezentaţii cunoscute. Le priveşti ca şi cum te-ai da cu sania pe dealul îngheţat. Privitorul aplaudă. Şi noi – la fel. Bravo, artiştii Conducătoarei sunt minunaţi!

O mică reprezentaţie literară: *Salutare, sufletul meu, Arina*

---

[24][24] Parodie a cântecului din unul dintre cele mai populare şi mai cunoscute filme artistice pentru copii şi adolescenţi din fosta URSS – *Oaspeţi din viitor.*

Rodionovna! O reprezentaţie cam vechiuţâ, un pic cam lungă, cam întinsă. Dar poporul o iubeşte, iar Conducătorul o apreciază. Vealo îl sfătuieşte pe şeful de sală să-l întinerească pe Puşkin, că deja e jucat de doisprezece ani de acelaşi actor, nu prea tânăr, Hapenski. Dar ştim că vorbim fără niciun folos. Actorul e favoritul Conducătoarei. Regizorul strânge din umeri, îşi desface mâinile a neputinţă:

— Nu e în puterea mea, domnilor, înţelegeţi-mă, credeţi-mă...

Credem, înţelegem.

Şi iată că am ajuns la principala reprezentaţie care ne interesează. O reprezentaţie nouă, după toate cele văzute azi: „Muşcă, înghite!“

Toţi s-au concentrat, s-au mişcat în fotolii. Pe scenă e întuneric, doar vântul bate şi se aud sunete de balalaică. Luna iese din nori, totul se luminează de la lumina ei slabă. În mijlocul scenei e trompeta a Treia de Vest. Exact aceea din cauza căreia a fost atâta gălăgie şi neînţelegere în ultima jumătate de an, aceea care ne-a făcut atâtea griji şi ne-a dat atâta de lucru. Trompeta e târâtă pe scenă, peste păduri şi câmpii ruseşti, străluceşte în semiîntuneric, se sprijină de Zidul de Vest, iese printr-un ventilator zăvorât pe care scrie „închis”, intră în Zid şi pleacă mai departe – în Vest. Pe Zid stă un lunetist-grănicer de-al nostru, cu un automat cu raze în mâini, se uită cu binoclul spre Vest. Deodată, se neliniştesc balalaicele, basurile sună alarma – lângă zăvor iese din pământ o grămăjoară de ţărână scoasă la suprafaţă de cârtiţă. Într-o clipă, din acea grămăjoară de pământ a apărut o cârtiţă diversionistă cu ochelari, se uită în toate părţile, adulmecă aerul, sare în sus, se prinde de zăvor, se înghesuie în el, încercând din toate puterile să intre, se foloseşte de dinţii ei imenşi – iată-iată că se întoarce, trage o băşină! Dar o rază razantă a strălucit de pe zid şi cârtiţa a fost făcută bucăţele, tăiată în nenumărate părticele. Toate organele cârtiţei diversioniste au fost sfâşiate, a gemut şi şi-a dat sufletul tâlhăriţa diversionistă. Se aprinde lumina, de pe zid sar trei tineri bravi grăniceri. Sar sprinten, cu o întoarcere în aer, fluierând voiniceşte. Unul dintre ei are un acordeon, altul, o tamburină, al treilea are în mâini linguri de lemn. Iar la spate au automate bune, adevărate, precise. Bravii tineri grăniceri joacă şi cântă:

Noi zăvoarele am întărit
Cum ne-a spus Conducătorul.
Iar neprietenii au hotărât
Să ne sugă, ca înainte găzişorul.

Noi le-am zis din prima „Nu!“,
Ochii ageri ne-am aţintit —
Gazul rusesc ne-a supt
„Europa gaz“, mare parazit.

N-o să le meargă ciberpancilor
Din cealaltă parte —
Grănicerii, ca şi brazii,
La Zid stau de pază.

Ăştia-s tot mai aroganţi...
Dar – atenţie – noi putem
Să vă dăm aşa un gaz —
C-o să vă-mpuţim!

Un grănicer deschide zăvorul, alţi doi ţopăie până la muştiucul trompetei, îşi pun cururile la ea şi se băşesc. Sunetul groaznic de răsunător trece prin trompetă peste Zid şi... se aude un urlet în Occident. Sună acordul final, trei bravi grăniceri sar sprinteni pe trompetă, ridicându-şi victorioşi automatele. Cortina.

Spectatorii de rang înalt au început să se frământe. Îl privesc pe cneazul Sobakin. Cneazul îşi răsuceşte mustaţa îngândurat. Bălmăjeşte:

— Păi... ce părere aveţi, domnilor?

Şeful de sală spune:

— Eu văd aici un element clar de scabrozitate. Deşi e o chestie actuală şi făcută „cu inimă“.

Asistentul zice:

— Mie, în primul rând, nu-mi place că spionul duşman este omorât şi nu este prins de viu. În al doilea rând, de ce-s doar trei grăniceri? Un schimb, din câte cunosc eu, este compus dintr-o duzină. Păi lasă să fie doisprezece. Atunci şi sunetul va fi mai puternic...

Eu spun:

— Sunt de acord în legătură cu numărul grănicerilor. E un număr necesar, de actualitate. Dar există un element de scabrozitate. Iar Conducătorul nostru, cum bine ştiţi, se luptă Pentru neprihănire şi puritate pe scenă.

Cneazul Sobakin tace, dă din cap. Apoi spune încet:

— Spuneţi-mi, domnilor, ard gazele pe care le băşesc bravii noştri luptători?

— Ard, încuviinţează asistentul, sigur pe el.

— Şi dacă ard, continuă cneazul, răsucindu-şi mustaţa, atunci de ce să se teamă Europa de băşinile noastre?

Iată ce înseamnă să fii un om din Cercul Interior! Imediat vede esenţa, rădăcinile! Cu băşinile ruseşti poţi să dai foc la oraşe europene! Toţi au căzut pe gânduri. Şi eu sunt deprimat: nu m-am prins de o chestie evidentă. Pe de altă parte, eu sunt umanist ca educaţie...

Regizorul se înălbeşte la faţă, clipeşte nervos.

— Mda... o scăpare... se scarpină asistentul în bărbie.

— Scenariu cu probleme!

Şeful de sală ridică ameninţător degetul său puhav.

— Cine e autorul?

Din întunericul sălii se vede un om slab, cu ochelari şi îmbrăcat într-o bluză largă, cu brâu.

— De ce, stimabile, v-aţi înfofolit aşa? Doar tema gazului nostru e veche de când lumea! îl întreabă şeful de sală.

— Sunt vinovat, voi corecta.

— Corectează, corectează, porumbelule, dă din cap, apreciativ, cneazul.

— Doar să nu uiţi că poimâine e repetiţia generală! spune tăios asistentul.

— Vom reuşi, bineînţeles.

— Şi încă ceva, completează cneazul. În scenariul tău, când cârtiţa e atinsă de rază, din ea ies maţele. E cam prea dc tot.

— Ce anume, măria voastră?

— Maţele. Aici, naturalismul nu se potriveşte. Să faci, frăţioare, să fie cât mai puţină mizerie.

— Am înţeles. Vom corecta totul.

— Şi ce facem cu scabrozitatea? întreb.

Cneazul mă priveşte întors spre mine pe jumătate:

— Asta nu e scabrozitate, domnule opricinic, ci umor sănătos

de armată, care îi ajută pe grănicerii noştri să suporte mai uşor slujba dură de la cele mai îndepărtate graniţe ale Patriei.

Laconic. Fără discuţii, n-ai ce să-i zici. E deştept cneazul. Şi, judecând după privirea lui pe sub sprâncene, rece – nu ne prea iubeşte pe noi, opricinicii. Păi, e şi de înţeles: noi îi cam călcăm pe bătătură pe cei din Cercul Interior, ne simt răsuflarea în ceafă.

— Ce aveţi mai departe? întreabă cneazul, scoţând forfecuţa pentru unghii.

— Aria lui Ivan Susanin.

Putem să nu ne mai uităm la asta. Mă ridic, fac o plecăciune, pornesc spre ieşire. Deodată, cineva din întuneric mă apucă de mână:

— Domnule opricinic, vă implor!

O femeie.

— Cine eşti?

Îmi smulg mâna din încleştarea ei.

— Vă implor, ascultaţi-mă!

E o şoaptă fierbinte, insistentă.

— Sunt soţia diacului Koreţki, care a fost arestat.

— Pleacă de-aici, făptură pământeană!

— Vă implor! Vă implor!

Cade în genunchi, îmi cuprinde bocancii.

—Du-te de-aici!

O împing cu bocancul în piept.

Ea cade la podea. Şi, din spate, apar deodată mâinile altei femei, care îmi spune în şoaptă:

— Andrei Danilovici, vă implorăm, vă implorăm!

Scot pumnalul din teacă:

— Duceţi-vă dracului, târfelor!

Mâini subţiri m-au apucat din întuneric:

— Andrei Danilovici, eu nu sunt târfă. Sunt Uliana Sergheevna Kozlova.

Oho! Prima madonă a Marelui Teatru. Favorita Conducătorului, cea mai bună dintre cele mai bune Odille şi Gisellee... N-am recunoscut-o în întuneric. Mă uit atent. Da, e chiar ea. Iar târfa pământeană stă lângă ea. Îmi ascund pumnalul:

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă?

Kozlova se apropie. Faţa ei, ca faţa oricărei balerine, e în

realitate mult mai puţin expresivă şi mai puţin frumoasă decât pe scenă. Şi nu e deloc înaltă, e chiar scundă.

— Andrei Danilovici, şopteşte ea, uitându-se chiorâş spre scena aflată în semiîntuneric, unde Susanin, cu un băţ în mână şi îmbrăcat în cojoc, îşi cântă fără nicio grabă aria, Claudia Lvovna e mama adoptivă a copiilor mei, e cea mai apropiată şi cea mai dragă prietenă a mea, e un om cinstit, curat, cu frică de Dumnezeu, noi am construit împreună o şcoală pentru copiii orfani, un cămin pentru orfani, o şcoală curată, spaţioasă, unde învaţă orfanii, eu vă implor, noi vă implorăm, pe Claudia Lvovna o trimit poimâine în surghiun, a mai rămas o zi, vă rog ca pe un creştin, ca pe un bărbat, ca pe un om de teatru, ca pe un om de cultură, vom rămâne datoare toată viaţa noastră, ne vom ruga pentru dumneavoastră şi pentru familia dumneavoastră, Andrei Danilovici...

— Eu n-am familie, o întrerup.

Ea îşi înghite cuvintele. Se uită la mine cu ochi mari şi umezi. Susanin cântă *A venit timpul meu!*

Văduva pământeană se tăvăleşte pe podea. Întreb:

— De ce dumneavoastră, favorita familiei Conducătorilor, vă adresaţi mie?

— Conducătorul e foarte supărat pe fostul preşedinte şi pe toate ajutoarele fostului preşedinte. Nici nu vrea să audă de graţiere. Iar diacul Koreţki a scris personal francezilor acea scrisoare. Conducătorul nici nu vrea să audă despre cei din familia Koreţki.

— Cu atât mai mult. Atunci ce-aş putea face eu?

— Andrei Danilovici, opricinina e în stare să facă minuni.

— Stimabilă, opricinina respectă Cuvântul şi Fapta Statală.

— Dumneavoastră sunteţi unul dintre conducătorii acestui Ordin atotputernic.

— Stimabilă, opricinina nu e un Ordin, ci o frăţie.

— Andrei Danilovici! Vă implor! Fie-vă milă de-o femeie nenorocită. În urma luptelor voastre masculine, de cele mai multe ori suferim noi, femeile. Iar de noi depinde viaţa pe pământ.

Vocea îi tremură. Pământeana abia respiră. Şeful de sală se uită chiorâş în direcţia noastră. Ce să faci, suntem rugaţi şi imploraţi în fiecare zi. Dar Koreţki şi toată banda fostului preşedinte al Palatului Obştesc... sunt cam ordinari! E mai bine

să nu te uiţi spre ei.

— Spune-i să plece de aici, îi zic.

— Claudia Lvovna, puiule...

Balerina se apleacă peste ea.

Soţia lui Koreţki dispare în întuneric, bocind.

— Să ieşim la lumină.

Eu ies spre uşa cu cuvântul luminat „Ieşire“. Kozlova merge repede după mine. Părăsim în tăcere clădirea prin ieşirea de serviciu.

În piaţă, mă apropii de „merinul“ meu. Kozlova vine din urmă. La lumina naturală a zilei, cea mai bună Giselle a Rusiei e şi mai subtilă, şi mai fină. Îşi ascunde faţa delicată după superbul guler al hainei ei scurte. Prima balerină e îmbrăcată într-o rochie lungă din material negru, sub care se zăresc cizmuliţele negre şi ascuţite din piele de şarpe. Ochii primei balerine sunt frumoşi – mari, cafenii, neliniştiţi.

— Dacă nu vă simţiţi bine aici, putem să stăm de vorbă în

maşina mea, spune ea, arătând spre un Cadillac liliachiu.

— Mai bine în a mea.

Întind mâna spre „merinul“ meu, iar el îşi deschide ascultător uşile.

În maşinile străine nu mai stau acum de vorbă nici măcar pupăcioşii. Un om din Ordinul Comercial nu va intra niciodată într-o maşină străină ca să vorbească despre o chestie *neagră.*

Mă aşez. Ea se aşază în dreapta, pe unicul loc rămas liber.

— Să ne plimbăm, Uliana Sergheevna, spun; pornesc motorul şi ies din parcarea de Stat.

— Andrei Danilovici, m-am chinuit foarte tare săptămâna asta...

Scoate un pachet de „Patria“ pentru dame, îşi aprinde o ţigară.

— E ceva blestemat în treaba asta. Reiese că nu pot s-o ajut cu nimic pe prietena mea din tinereţe. Iar eu mai am mâine şi spectacol.

— Chiar ţineţi aşa de mult la ea?

— Foarte mult. Nu mai am alte prietene. Doar cunoaşteţi năravurile celor din lumea teatrală...

— Am auzit.

Ies prin Porţile Boroviţki, întorc spre Marele Pod de Piatră, merg pe linia roşie.

Îmi aprind o ţigară, Kozlova se uită la Kremlinul din piatră albă, pe care abia se distinge zăpada.

— Ştiţi, mi-am făcut griji foarte mari înaintea întâlnirii cu dumneavoastră.

— De ce?

— Nu m-am gândit niciodată că e atât de greu să rogi pentru altcineva.

— De acord.

— Apoi... astăzi am avut un vis foarte ciudat: se făcea că pe cupola principală a catedralei Uspenski sunt linii negre. Iar Conducătorul nostru mai e încă în doliu pentru prima sa soţie.

— Aţi cunoscut-o pe Anastasia Fedorovna?

— Nu. Atunci încă nu eram primă balerină.

Intrăm pe Iakimanka. În Zamoskvorecie, ca de obicei, e aglomerat şi e mare gălăgie.

— Păi, aş putea să sper la ajutorul dumneavoastră?

— Nu vă promit nimic, dar pot să încerc.

— Cât va costa asta?

— Există preţuri standard. O chestie pământeană, în timpurile noastre, costă o mie din aur. Una legală – trei mii. Iar o treabă legată de Palatul Comun…

— Dar eu nu vă rog să închideţi cazul. Eu vă rog pentru o văduvă!

Încetinesc, mergând pe Ordânka. Doamne-Dumnezeule, câţi chinezi sunt aici…

— Andrei Danilovici! Nu vă zgârciţi!

— Ei… pentru dumneavoastră… două şi jumătate. Şi un acvariu.

— Ce fel de acvariu?

— Păi, nu de argint! râd.

— Când?

— Dacă pe prietena dumneavoastră o exilează poimâine, atunci cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Înseamnă că astăzi?

— Gândiţi corect.

— Bine… Vă rog să mă duceţi acasă, dacă nu vă e greu. Mă voi întoarce mai încolo după maşină… Locuiesc pe uliţa Nejdanovaia.

Întorc maşina, gonesc înapoi.

— Andrei Danilovici, de ce fel de bani aveţi nevoie?

— De dorit să fie aur bătut de două ori.

— Bine. Cred că până diseară îi voi aduna. Iar acvariul… Ştiţi, eu nu *prind* acvarii de aur, noi, balerinele, nu primim atât de mult cât cred unii… Dar Leşa Voroneanski *stă* pe aur. Mi-e bun prieten. Am să fac rost de la el.

Voroneanski e primul tenor al Marelui Teatru, un idol popular. El, poate, pentru că nu doar *stă,* ci şi mănâncă pe aur… Trec iar pe Podul de Piatră, pe linia roşie. În dreapta şi în stânga se înghesuie maşinile, în veşnicele aglomerări. După Biblioteca Populară „Nestor“ trec pe lângă Vozvijenka, pe lângă Universitate, întorc spre Nikiţki. Am făcut cea de-a treia curăţare şi strada asta a amuţit. Chiar şi brutarii care aduc colaci trec pe aici cu grijă, atenţi, în grabă. Se înnegresc ferestrele apartamentelor arse, rămase nereamenajate şi nelocuite. Le e frică, dobitocilor pământeni. Şi pe bună dreptate…

Întorc pe strada Nejdanovaia, opresc lângă blocul gri al artiştilor. E îngrădit cu un zid de trei metri de cărămidă, cu o

rază care nu se stinge niciodată deasupra lui. Corect...

— Aşteptaţi-mă, Andrei Danilovici.

Prima balerină iese din maşină, intră în hol.

Îl chem pe Tataie:

— Tatai*e, juma de treabă* se cumpără.

— A cui?

— A diacului Koreţki.

— Cine?

— Kozlova.

— Balerina?

— Da. O facem scăpată pe văduvă?

— Putem să încercăm. Va trebui să împărţim mult. Când vin banii?

— Până diseară îi adună. Şi... am o presimţire acută, Tataie, că acum îmi va aduce acvariul.

— Asta e bine, îmi face cu ochiul Tataie. Dacă îl aduce, vino direct în baie.

— Am înţeles!

Kozlova nu iese prea repede. Îmi aprind o ţigară. Pornesc teleradioul *curat.* Îmi permite să văd şi să ascult ceea ce – cu mare greutate – privesc-ascultă noaptea compatrioţii noştri. Mai întâi mă plimb pe subversivi: „Eliberarea Slobodă” transmite lista arestaţilor din noaptea trecută, povesteşte despre „adevăratele motive” ale cazului Kuniţin. Prostănacii! Cine a aflat „adevăratele motive”... Radio „Speranţa” tace ziua – dorm, cretinii nocturni. În schimb, e prezent „Urecheatul” siberian, vocea evadaţilor deportaţi:

— La rugămintea lui Vovan Juma-de-Ivan, pe care l-am amânat trei zile, transmitem un vechi cântec despre deportaţi.

Intră un acordeon energic, iar o voce tânără şi răguşită îngână:

> Stăteau întinşi pe priciuri două mecle —
> Prietenii oftau după trecut.
> Unul Batzilla era poreclit,
> Porecla celuilalt era Ciuma.

Acest „Urecheatul”, care sare dintr-un loc în altul, ca un păduche, prin Siberia de Vest, a fost strâns cu menghina de două ori – prima dată l-au strivit vameşii de la Ordinul de Taină, a doua oară – noi. De cei de la Ordinul de Taină au reuşit să scape, de noi s-au *eliberat* cu acvarii chinezeşti. Cât a durat

târguiala de cumpărare a chestiunii, ai noştri au reuşit să rupă mâinile la trei prezentatori, iar pe-o DJ-iţă Sivolai a călcat-o ca un urs. Dar scheletul radiodifuziunii a rămas întreg, au cumpărat un nou studio *pe roate,* şi scandalagiii au apărut iar. Din fericire, Conducătorul nici nu-i ia în seamă. Aşa că lasă-i să-şi ţipe cântecele lor de deportaţi.

Şi iată că toată lumea vorbeşte —
Despre ei s-a aflat în Kolâma.
În zăpadă s-a pierdut Batzilla,
În blănuri s-a întors Ciuma...

Prind şi Occidentul. Iată unde-i cuibul principal al răzvrătiţilor antiruşi. Aici, ca nişte nemernici ticăloşi în gropi de beci, chiţăie cu voci duşmănoase: „Libertate Rusiei!”, „Vocea Americii”, „Europa Liberă”, „Libertatea”, „Unda Germană”, „Rusia Deportată”, „Roma Rusească”, „Berlinul Rusesc”, „Parisul Rusesc”, „Briton Beach-ul Rusesc”, „}ngustul Mal Rusesc”.

Aleg „Libertatea”, cea mai înflăcărată dintre viperele astea, şi dau imediat de un proaspăt răzvrătit: în studiou e un poet-emigrant, un Iuda ochelarist, îngust în umeri, o veche cunoştinţă de-a noastră, cu mâna dreaptă zdrobită (Poiarok nu şi-a putut stăpâni piciorul la un interogatoriu). Aşezându-şi ochelarii de modă veche cu mâna stâlcită, renegatul citeşte, într-un falset enervant şi semiisteric:

Unde-i paragrafu’ – acolo-s paraii grafului!
Unde-i judecată dreaptă – acolo-i şi minciuna!
Şi nu e „hai, frate”, ci „e timpul, frate!”,
Dacă nu eşti pe bune judecat!

Iuda! Cu o mişcare a ghiulului îndepărtez de mine mecla galbenă a liberalului nostru. Sunt respingători ca nişte gândaci care se hrănesc cu murdării. Liberalii ăştia sunt nedezvoltaţi, alunecoşi, nesătui, orbi – iată ce-i înrudeşte cu detestabilii gândaci. Îs minunaţi liberalii noştri, numa’ că stropesc în jurul lor otravă, infectând nu doar oamenii, ci şi lumea dumnezeiască, murdărind şi jignind puritatea şi simplitatea ei până în străfunduri, cu miştourile şi glumiţele lor, snobismul, ura, echilibristica, bănuiala, lipsa de încredere, invidia, răutatea şi neruşinarea.

„Libertate Rusiei!“ screme ceva despre „libertatea cu botul bătut“, învechitul „Ambasador” bălmăjeşte despre cum se vând

ierarhii superiori ai Bisericii Ortodoxe Ruseşti, „Parisul Rusesc” citeşte cartea lui Iosaf Bak, *Gesticularea istencă ca metodă de rezistenţă în Rusia contemporană,* „Roma Rusească” transmite un jazz care scrâşneşte ca dinţii de maimuţă, „Berlinul Rusesc” transmite duelul ideologic a doi nemernici emigranţi certaţi pentru totdeauna, la „Vocea Americii” e emisiunea „Înjurătura rusească în deportare”, cu repovestirea injurioasă şi ruşinoasă a nemuritoarei opere *Crimă şi Pedeapsă*:

> O lovitură pizdoasă de topor pizdos a intrat exact în creştetul capului băbuţei, răsbelită de trei ori, şi asta şi din cauza înălţimii ei de târfă futută şi răsfutută, să-mi bag pula. Ea a ţipat ca o pizdă şi deodată s-a lăsat ca un căcat pe podeaua blegită, deşi a reuşit, vaca cu cur mucegăit, să-şi ridice mâinile care nici măcar nu ştiau să facă o labă ca lumea, spre capul ei pulesc, pieptănat ca la o curvă...

Abjecţie – n-ai ce zice.

Cu răutate şi scrâşnet din dinţi răspund liberalii după vestitul Decret al 37-lea al Conducătorului, despre răspunderea penală cu pedeapsă corporală publică obligatorie, pentru aiureală necenzurată în locuri obşteşti şi private. Şi ce e cel mai surprinzător e că poporul nostru a primit imediat cu înţelegere Decretul 37. După câteva procese de exemplificare, după *întinderea* din pieţele principale ale oraşelor ruseşti, după şuieratul biciului de taur pe Sena şi ţipetele şi vaietele de pe Manejnaia de la ora unu, oamenii simpli au încetat să mai folosească cuvinte urâte, care înainte erau impuse de străini. Doar intelighenţia nu se poate nicicum împăca şi tot râgâie şi râgâie iadul obscenităţilor în bucătării, în dormitoare, în locuri retrase, în lifturi, în beciuri, în curţile interioare, în maşini, nedorind să-şi ia rămas-bun de la această boală de pe trupul limbii ruse, care a otrăvit nu doar o singură generaţie de concetăţeni. Iar Occidentul găunos le joacă în strună scârbavnicilor noştri subversivi.

„Îngustul Mal Rusesc“, prin vocea unui dement neruşinat, îndrăzneşte să critice hotărârea noastră de stat în legătură cu închiderea de o zi a Canalului Nr. 3. Câtă răutate au adunat în ei domnii evrei! Zeci de ani ne-au supt gazul, fără să se gândească cât de greu este scos din pământ de poporul nostru muncitor. Ia, ce ştire: în Nisa *din nou* e *fua-gra* rece. Bon appetite! China s-a

dovedit a fi mai deşteaptă decât voi...

Sunet-bătaie. Acelaşi diac din Ordinul Ambasadei:

— Andrei Danilovici, Korostâlev. Primirea ambasadorului albanez se amână pentru mâine, la ora 14:00.

— Am înţeles, închid moaca de bufniţă a diacului.

Şi slavă Domnului, că şi aşa am astăzi foarte multe de făcut. Când Conducătorul primeşte, în semn de solidaritate, conducători străini, noi, opricinicii, stăm acum lângă cei din Ordinul Ambasadei. Înainte, ţineam numai noi cupa de argint. Iar cei de la ambasade stăteau *grupaţi* în semicerc. După 17 august, Conducătorul a hotărât să-i apropie pe cei din ambasadă: Tataie şi cu Juravlev – lângă cupă, eu sau altcineva din aripa dreaptă – lângă prosop, diacul ambasador – lângă umeraş, restul – pe covoare. După ce Conducătorul îl salută pe noul ambasador, dându-i mâna, primeşte diplomele de credinţă, imediat după obiceiul spălării pe mâini. Fireşte că ne pare rău că cei de la ambasade s-au ridicat atât de mult după acel august nefavorabil. Dar asta e dorinţa Conducătorului...

În sfârşit iese Kozlova.

Simt după cum arată ochii ei – a găsit. Sângele începe să-mi curgă imediat mai iute, inima se zbate mai tare.

— Andrei Danilovici.

Îmi întinde pe geam un pachet din bucătăria chinezească.

— Banii vor ajunge până la 18:00. Am să vă sun.

Dau din cap, încercând să fiu cât mai reţinut, arunc nepăsător pachetul pe scaunul liber, închid fereastra. Kozlova pleacă. Ies de pe strada ei, întorc pe Tverskaia. Lângă Duma Moscovită Orăşenească, intru în parcarea roşie pentru maşinile de stat. Bag mâna în pachet. Simt cu vârful degetelor o bilă rece şi netedă. O cuprind gingaş cu degetele, închid ochii: *acvariul* De mult, ah, de mult prea multă vreme degetele mele n-au ţinut o astfel de bilă minunată. Aproape patru zile. Groaznic...

Cu degetele transpirate de emoţie scot bila din pachet, o pun în palma stângă: este! De aur!

Bila e incoloră, făcută din cel mai fin material. Umplută cu materie hrănitoare incoloră. Şi în materia asta plutesc şapte peştişori de aur foarte-foarte micuţi (de 5 milimetri). Îi privesc atent, apropiindu-mi bila de faţă. Peştişori microscopici, ca nişte firimituri! Dumnezeieşti, făpturi extraordinare. Au fost făuriţi, pentru bucuria noastră, de către oameni deosebit de inteligenţi.

Voi, peştişori aurii, semănaţi cu peştişorii din poveste, care în vremuri străvechi aduceaţi fericirea simplilor Ivani-prostovani, fericirea sub formă de castele, fiice de ţari şi sobe care mergeau singure. Dar fericirea pe care o aduceţi voi, firimituri dumnezeieşti, nu se poate compara cu niciun castel, cu nicio sobă care merge singură, cu niciun fel de mângâieri feminine...

Studiez bila. Văd şi fără lupă că nu m-a şmecherit Giselle! Şapte peştişori de aur sunt în mâinile mele. Scot lupa, mă uit la ei cu atenţie: minunaţi, evident că-s de origine chinezească, nu-s din mizera Americă şi e limpede că nu-s din Olanda. Ei zburdă în interior şi strălucesc în soarele moscovit de iarnă. Şi Slavă Domnului!

Îl sun pe Tataie. Îi arăt bila.

— Brava, Komiaga! îmi face Tataie cu ochiul şi, în semn de mulţumire, îşi mângâie ghiulul-clopot.

— Unde să-l aduc, Tataie?

— La Donskie.

— Zbor, spun şi pornesc maşina din parcare.

În drum spre băile Donskie, îmi fac planuri, mă gândesc cum să-mi împart treburile pentru restul zilei, cum să fac să reuşesc

să termin tot ce am de făcut până diseară. Dar gândurile se încalecă, nu mă lasă să mă concentrez – peştişorii de aur se zbat în bila de lângă mine! Scrâşnind din dinţi, îmi impun să mă gândesc la treburi de stat. Parcă reuşesc să fac totul – şi să sting *steaua,* şi să zbor până la vrăjitoare.

Pe strada Donskoi sunt multe maşini. Pornesc *alarma Conducătorilor.* Maşinile tresar la sunetul invizibil, îmi cedează trecerea, opresc pe marginea şoselei. Măreaţă şi atotputernică e *alarma Conducătorilor.* Eliberează drumul ca un buldozer. Gonesc cu viteză maximă, de parcă m-aş grăbi la un incendiu. Dar peştişorii de aur vor fi mai puternici decât incendiul! Peştişorii de aur vor fi mai puternici şi decât un cutremur.

Ajung la locaţia galbenă a băilor Donskie. De jos până la acoperiş, tronează figura proprietarului bărbos al băii, cu barbă deasă, de un castaniu-deschis, şi cu două mături în mâinile lui musculoase. Uriaşul băieş mişcă măturile, clipind din ochiul său albastru la fiecare jumătate de minut.

Băgând bila cu peştişori sub caftan, în buzunarul adânc al gecii, intru. Portarii fac o închinăciune adâncă. Sala *noastră* e deja rezervată de Tataie. Permit să se scoată de pe mine caftanul negru, trec prin coridorul boltit. Potcoavele de aramă ale bocancilor mei bocănesc pe piatra podelii. Lângă uşa care duce spre sala noastră stă încă un portar – înaltul, zdravănul Koleaha. O cunoştinţă veche, care păzeşte de fiecare dată liniştea noastră de opricinici. De tatuatul Koleaha un străin nu va putea să treacă niciodată ca să ne tulbure liniştea.

— Salutare, Koleaha! îi zic eu.

— Să fiţi sănătos, Andrei Danilovici, se închină el.

— Mai e cineva înăuntru?

— Dumneavoastră sunteţi primul.

Foarte bine. Îmi voi alege un locşor mai bun.

Koleaha îmi face loc să intru în sală. Nu e o sală spaţioasă şi e şi scundă. Dar e caldă, cunoscută, familiară. În mijloc, e un separeu rotund. În dreapta, e sala cu aburi. Numa' că e închisă, nu avem nevoie de ea. Acum avem un abur *special*, mai ingenios. Pentru el nu există o mătură potrivită pe acest pământ...

Priciurile sunt aşezate în cerc. Şapte. După numărul peştişorilor din bila colorată. O scot din buzunarul gecii, mă aşez pe marginea priciului. Bila cu peştişori îmi stă în palmă.

Peştişorii de aur se zbuciumă din toate puterile. Sunt foarte frumoşi, se vede cu ochiul liber, chiar şi fără lupă. O inteligenţă deosebită trebuie să fi creat această plăcere. Dar poate că nu una umană. Numa' unui înger căzut din curtea Domnului îi putea veni în minte aşa ceva.

Arunc bila din mână-n mână. O plăcere nu prea ieftină. O astfel de bilă depăşeşte salariul meu lunar. Păcat că aceste biluţe dumnezeieşti sunt interzise categoric în ţara noastră ortodoxă. Şi nu numa' în ţara nostră. În America, pentru peştişorii de argint se dau zece ani de puşcărie, iar pentru peştişorii de aur – de trei ori mai mult. În China, te spânzură pe loc. Iar pentru Europa găunoasă astfel de bile sunt mult prea scumpe, traficanţii ciberpank preferă *acreala* ieftină. Ordinul nostru de Taină prinde deja de patru ani aceşti peştişori. Dar ei înoată spre noi dinspre imensa Chină, ca şi înainte. Înoată şi înoată, evitând plasele grănicerilor...

Dacă e să fim sinceri, nu găsesc nimic antistatal şi antisocial în aceşti peştişori. Poporul, oamenii simpli nu pot să-şi permită aşa ceva, iar oamenii bogaţi şi suspuşi trebuie să aibă slăbiciunile lor. Pentru că slăbiciunile se resping şi suma viciilor rămâne constantă. Tătucul statal, Nicolai Platonovici, a făcut o lege măreaţă la vremea sa – „Despre consumul substanţelor energizante şi relaxante". Conform acestei legi, *cocoaşa, fenecica* şi *iarba* au fost permise consumului public o dată pentru totdeauna. Pentru că ele nu fac niciun rău societăţii, ci doar îi ajută pe cetăţeni în muncă şi la odihnă. Poţi procura din orice farmacie *cocoaşa* aurie la o sumă standard de stat – două ruble şi jumătate. În orice farmacie sunt pregătite tejghele pentru ca oamenii muncii să poată, dimineaţa sau în pauza de masă, să miroasă şi să se ducă plini de viaţă să muncească pentru binele societăţii şi al statului Rus. Tot acolo se vând seringi cu *fenecica*, care te înviorează, şi ţigări cu *iarbă*, care te relaxează. *Iarba*, într-adevăr, se vinde doar după ora 17:00. Însă *gherasimul, acreala, ciupercile* – astea într-adevăr otrăvesc poporul, îl slăbesc, îl usucă, îi înmoaie voinţa, aducând astfel pierderi societăţii. Probabil că din această cauză ele sunt interzise pe teritoriul Rusiei. Acesta este un lucru bun, înţelept. Dar peştişorii sunt mai tari decât toţi *cocoşii-gherasimi* luaţi împreună. Ei sunt ca şi curcubeul de pe cer – a venit, te-a bucurat şi a dispărut. După curcubeu nu eşti nici mahmur, nici

rupt.

Uşa se deschide de la o lovitură scurtă de bocanc. Aşa intră doar Tataie al nostru.

— Komiaga, deja eşti aici?

— Dar unde să fiu, Tataie!

Îi arunc bila lui Tataie. O prinde, se uită la ea spre lumină:

— Aha... beton!

După Tataie intră Şelet, Samosia, Eroha, Mokrâi şi Pravda. Mâna *dreaptă* a lui Tataie. Cu mâna *stângă,* Tataie îşi omoară încântarea în alte locuri. Asta e corect – stânga cu dreapta în chestii din astea n-ar trebui să se încurce.

Toţi sunt deja un pic *zbârliţi.* Cum altfel – peştişorii sunt sub nasul nostru. Ochii negri ai lui Samosia se mişcă în permanenţă, pumnii îi sunt strânşi. Eroha nu-şi găseşte locul, scârţâie din dinţi. Mokrâi şi-a belit ochii pe sub sprâncene, de parcă ar vrea să mă mănânce. Ultima oară, el făcuse rost de peştişori. Iar Pravda totdeauna se ţine de cuţit – din obişnuinţă. Pumnul său s-a înălbit foarte tare, de la strânsoarea oaselor mâinii pe plăselele cuţitului. Toţi opricinicii *de dreapta* sunt aşa – băieţi înfocaţi. Orice s-ar întâmpla – ei hotărăsc ce au de făcut, nu stau prea mult pe gânduri, nu le tremură mâna.

Dar Tataie îi linişteşte pe toţi:

— Rupe-te, rupe-te!

Pune bila pe podeaua de piatră şi începe primul să se dezbrace. Aici n-au ce căuta slugile – singuri ne dezbrăcăm, singuri ne îmbrăcăm. Opricinicii aruncă gecile de pe ei, se dezbracă de cămăşile de mătase şi de restul hainelor. Umblăm goi, fiecare se întinde pe priciul lui.

Mă întind, acoperindu-mi ruşinea cu palmele, şi deja începe să-mi bată inima mai tare: bucuria *de aur* nu e peste munţi. Tataie e, ca de obicei, *la cârmă.* Dezbrăcându-se, ia bila cu peştişori, se apropie... bineînţeles, de mine. Doar eu sunt acela care a adus astăzi peştişorii. Înseamnă că sunt primul din şapte. Şi primul peştişor e al meu. Îi întind lui Tataie mâna stângă, deschid şi închid pumnul, în timp ce cu degetele mâinii drepte îmi strâng umărul. Tataie se apleacă peste mâna mea, ca Sabaof. Şi lipeşte bila dumnezeiască de vena mea umflată. Văd că peştişorii au amuţit, încremenind în acvariul lor. Iar unul dintre ei s-a pornit spre venă, vena strivită de bilă. Dă din codiţa lui micuţă şi iese prin sticlă, intrându-mi în venă. Este! Haide,

Peştişor de Aur!

Tataie trece la Eroha. Ăla deja tremură, scrâşneşte din dinţi, strânge pumnul, umflându-şi vena întinsă. Tataie-Sabaof cu curu’ gol se apleacă deasupra lui…

Dar nu la ei îmi sunt aţintiţi ochii. Mă uit la vena mâinii mele stângi. O văd clar. Şi chiar la încheietura cotului, exact din mijlocul venei mele umflate, atârnă minuscula, milimetrica codiţă a peştişorului de aur.

Ah, clipa dumnezeiască a intrării peştişorului de aur în circuitul sanguin! Cu tine nu se compară nimic pământesc, e ceva asemănător doar cu desfătarea stră-strămoşului nostru Adam din rai, când a muşcat din roadele nevăzute, create special pentru el de căruntul bărbos Sabaof.

Peştişorul s-a mai zbătut o dată, a mai dat o dată din codiţa de aur şi a intrat în mine. Şi a înotat pe calea sângelui. Iar din găurica minusculă a izbucnit un mic şuvoi de sânge. Îmi strâng vena, îmi las capul pe perna moale, închid ochii. Simt cum înoată prin mine peştişorul de aur, cum se mişcă în sus, pe venă, ca pe râul Volga-mamă primăvara, luând viteză tot mai mare în înalturi. Înalt, înalt, înalt! Are unde să ţintească peştişorul de aur – în creierul meu. Creierul care a încremenit în măreaţa aşteptare: în el îşi va lăsa icrele cereşti peştişorul-vrăjitor. Ah, înoată, înoată, peştişor de aur, ţinteşte fără grijă, lasă-ţi icrele tale de aur în creierul meu obosit, şi să iasă din acele scântei Lumi Măreţe, Minunate, Cutremurătoare. Şi să reînvie din somn creierul meu.

Număr tare cu buzele uscate:

Unu.

Doi.

Trei…

Ah, cum s-au deschis-închis ochii mei,
Ochii mei, ochişorii mei galbeni,
Ochişorii galbeni din capul meu,
În capul meu zdravăn.
Iar capul, căpşorul meu
Stă pe gâtul meu puternic şi lung,
Pe gâtul meu lung şi şerpuit.
Cu mişcări de şarpe şi cu piele de şarpe.
Iar lângă căpşorul meu

Şase alte astfel de capete se leagănă,
Se leagănă, se ondulează.
Îşi fac unul altuia cu ochiul aurului galben.

Se clintesc, clipocesc,
Clipesc şi se clătesc.
Deschid-închid hăul roşu,
Hăul roşu şi fermecător,
Gingii roz şi toate cu dinţi ascuţiţi.
Iar din acele hăuri fum usturător năvăleşte,
Fum usturător năvăleşte şi foc înţepător iese,
Şi un strigăt puternic şi un răcnet se rupe.
Iar fiecare cap are numele său,
Are numele său codat:
Primul cap are porecla Tataie,
Al doilea cap are porecla Komiaga,
Iar al treilea cap este poreclit Şelet,
Şi pe-al patrulea cap îl cheamă Samosia,
Dar pe-al cincilea cap îl cheamă Eroha,
Iar pe-al şaselea cap îl cheamă Mokrâi,
Şi pe-al şaptelea cap îl cheamă Pravda.
Iar pe toate cele şapte capete ale noastre
Le numesc fiorosul Zmeu Gorânici —
Draconicul Pierzanie care respiră flăcări.

Şi stau cele şapte capete pe trup,
Pe trupul zdravăn, lat şi scund,
Pe trupul scund, pe trupul tare,
Cu coadă grea şi şerpuitoare.
Şi acest corp exemplar e cărat
De două picioare puternice, groase,
Foarte puternice şi foarte groase,
Cu ghearele înfipte în pământul moale.
Iar în părţile laterale ale trupului scund
Atârnă-cresc două aripi preaputernice,
Preaputernice şi foarte musculoase,
Foarte musculoase, mişcându-se tare.
Alungă aerul cu o mişcare măiastră,
Se încordează, se ridică,
De pământul natal se rup,

Ne ridicăm acolo, deasupra pământului rusesc
Şi zburăm prin cer, prin cerul albastru
Fără nicio piedică, zburăm acolo unde dorim.

Şi întreabă al şaptelea cap:
— Dar unde zburăm, unde ne e calea?
Şi întreabă al şaselea cap:
— Ce planuri astăzi ţintim?
Şi întreabă al cincilea cap:
— Să zburăm pe cer şi mai departe decât până acum?
— Şi întreabă al patrulea cap:
— În ce parte să întoarcem aripile noastre grele?
Şi întreabă al treilea cap:
— Pe ce vânturi să umblăm cu coada?
Şi întreabă al doilea cap:
— Spre ce pământuri să ne mijim ochii?
Iar primul cap, capul cel mai important,
Cel mai important cap le răspunde:
— Să zburăm noi acum pe cer,
Toţi să zburăm pe cer, pe cerul albastru,
Toţi, direct spre vest, în ţara îndepărtată,
În ţara îndepărtată şi bogată,
Cu aur şi argint bogat adunată.

În acea ţară îndepărtată stau conacuri,
Conacuri stau, toate înalte,
Toate înalte, conacuri-turn, zgârie-nori,
Înţepând fără milă cerul albastru.
Şi în acele conacuri locuiesc oameni impertinenţi,
Oameni impertinenţi şi indolenţi,
Oameni necredincioşi, oameni păgâni.
Şi trăiesc aceşti oameni fără niciun Dumnezeu,
Se scaldă în păcatele lor parşive,
Toţi se scaldă, se relaxează,
Batjocorind tot ce e sfânt.
Batjocoresc, jignesc,
Se acoperă cu chestii sataniste.
Scuipă pe Sfânta Rusie,
Pe Sfânta Rusie ortodoxă,

Fac mişto de dreptate şi adevăr,
Fac de râs numele lui Dumnezeu.

Să zburăm acum în libertate,
Pe cerul albastru fără graniţe,
Peste ţări mercantile,
Peste crânguri şi păduri tremurătoare,
Peste câmpii verzi şi întinse,
Peste râuri şi lacuri curate,
Peste oraşe vechi, oraşe europene.

Apoi noi vom zbura iute
Peste marea-ocean, în drumul nostru lung,
În drumul nostru îndepărtat, pe plaiurile fără Dumnezeu.
Şi ne-am desfăcut aripile imense,
Am dat din coadă spre şapte vânturi
Şi am prins în aripă al optulea vânt iute,
Al optulea vânt iute, vântul care ne-a însoţit.
L-am însoţit pe-al optulea vânt,
L-am însoţit şi l-am încălecat ca pe un cal,
Şi pe el, pe vântul năzdrăvan
Ne-am pornit în drumul îndepărtat şi periculos.

Am zburat noi primele zece zile,
Am zburat primele zece nopţi.
Zece zile şi nopţi peste apa lină,
Peste valurile tari şi mişcătoare.

Au slăbit aripile noastre şmechere,
Au obosit capetele noastre zdravene,
A sleit de puteri coada noastră puternică,
S-au înmuiat labele noastre cu gheare.

Uite, am văzut în marea-ocean
O casă pe-un pilon tare de fier,
Ca să extragă, să sugă din pământul natal
Sângele plin de globule, adunat de secole.
Am coborât pe acea casă de fier,
Am stricat acoperişul şi fierul,

I-am mâncat pe cei doisprezece necuraţi,
Iar oasele lor le-am scuipat în mare.
Ne-am odihnit acolo trei zile şi trei nopţişoare,
Iar în cea de-a patra zi am dat foc la casă
Şi ne-am dus mai departe în Occident.
Am zburat încă zece zile.
Am zburat încă zece nopţi.
Zece zile şi zece nopţi peste apa lină.

Au slăbit aripile noastre şmechere,
Au obosit capetele noastre zdravene,
A sleit de puteri coada noastră puternică,
S-au înmuiat labele noastre cu gheare.
Uite, am văzut în marea-ocean
O corabie imensă cu şase punţi.
Spre vest pluteşte acea corabie mare,
Din ţara fără Dumnezeu, pedepsită.
Ea duce marfă, toată naşpa,
Ea duce oameni, toţi necredincioşi,
Ea duce diplome pentru răzvrătiţi.
Ea duce distracţii turbate şi desfrăbălate,
Ea duce bucurii sataniste,
Ea duce târfe-curve-fufe.

Am zburat ca fulgerul pe acea corabie,
Am ars-o şi am răsars-o din şapte capete.
Din şapte capete, din şapte guri,
Şi i-am ars pe toţi necredincioşii cretini,
Şi le-am mâncat pe toate târfele-curve-fufe.
Ne-am odihnit acolo trei zile şi trei nopţişoare,
Iar în a patra zi ne-am pornit mai departe.

Am zburat alte zece zile,
Am zburat alte zece nopţi.
Uite, am văzut acea ţară fără Dumnezeu,
Ne-am năpustit imediat asupra ei
Şi am început s-o ardem din şapte capete,
Din şapte capete, din şapte guri.
Am început să mâncăm-muşcăm din acei necredincioşi.

Săturându-ne, le scuipam oasele, apoi din nou aprindeam-ardeam totul, dădeam foc, îi ardeam pe acei necredincioşi, acei dobitoci, dobitoci cretini, acei avortoni mârşavi necredincioşi spurcaţi care au uitat de tot ce e sfânt de tot ce e de trei ori sfânt ei trebuie arşi ca nişte gunoaie arşi ca nişte gândaci ca nişte şobolani trebuie arşi fără milă arşi de tot până la urmă trebuie arşi aceşti borâţi nenorociţi arşi cu foc curat cu foc cinstit arşi şi arşi şi când am spart geamul cu capul am lovit prima oară geamul a rezistat sticla era tare sticlă întreagă am lovit a doua oară sticla a plesnit când am lovit a treia oară sticla s-a spart îmi bag capul în apartamentul semiîntunecat s-au ascuns netrebnicii de pedeapsa cerească dar ochii mei galbeni văd în întuneric primul nemernic un bărbat de vreo 42 de ani s-a ascuns în dulapul cu rochii aprind dulapul cu un jet larg mă uit cum arde dulapul dar el stă înăuntru şi nici măcar nu se mişcă nici măcar nu respiră îi e frică iar dulapul arde lemnul scârţâie dar el stă acolo iar eu aştept iar el nu mai rezistă deschide uşiţa cu un urlet iar eu îi îndrept în gură un jet subţire de foc din vârtejul meu de foc credincios şi el înghite focul meu îl înghite îl înghite şi cade caut mai departe copiii două fetiţe de şase şi şapte ani stăteau ascunse sub pat sub patul larg şi puhav patul se aprinde după un şuvoi larg arde perna arde cearşaful nu rezistă ies în fugă de sub pat aleargă spre uşă eliberez după ele un jet larg care le aprinde aleargă până la uşă fierbinţi caut mai departe ce e mai dulce caut găsesc femeia lui de 30 de ani o blondă speriată s-a închis în baie ascunzându-se între maşina de spălat şi perete stă acolo tace mâlc doar într-o cămaşă de noapte cu genunchii goi a încremenit de groază se uită înspăimântată cu ochii ei mari la mine iar eu adulmec fără grabă cu nările mirosul ei din somn îl inspir mă apropii de ea mai aproape mai aproape o privesc îi ating gingaş genunchii cu nasul încet îi îndepărtez îi îndepărtez îi îndepărtez îi îndepărtez după care dau drumu' la cel mai subţire jet îi dau drumu' vârtejului credincios de foc îl eliberez în sân îi dau drumu' subţire şi puternic umplând sânul ei tremurând cu vârtejul de foc ea zbiară cu voce inumană iar eu cu vârtejul încetişor încep s-o futfutfutfutfutfutfutfutfutfutfut.

Trezirea...

E ca o reînviere. De parcă te-ai întoarce în trupul tău vechi, mort de mult şi îngropat în pământ. Eh, şi n-ai niciun chef de aşa ceva!

Îmi ridic încetişor sprâncenele de plumb, mă văd gol pe laiţă. Mă mişc, tuşesc, mă ridic în fund. Iau sticla rece-rece de suc de mesteacăn „Esenin“. A adus Koleaha, n-a uitat. Sucul de mesteacăn gâlgâie pe gâtul uscat. Şi alţii au început să se mişte, să tuşească. A fost bine. Cu peştişorii întotdeauna e bine. Cu peştişorii n-a fost niciodată *rupere putredă* sau *vâltoare neagră.* Asta nu ţi-e *prăpăditul de gherasim.*

Ai noştri tuşesc, trezindu-se. Tataie, însetat, bea cu poftă suc de mesteacăn. Faţa lui transpirată e palidă. Primul lucru pe care

trebuie să-l faci după peştişori e să bei. Al doilea – să râgâi. Iar al treilea – fiecare să povestească ce-a făcut.

Bem, râgâim.

Povestim unul altuia ce-a făcut fiecare dintre noi şi deja a opta oară ne transformăm în Gorânici. Peştişorii sunt o chestie colectivă, să-i foloseşti în singurătate e o prostie.

Tataie, ca de obicei, nu e mulţumit sută la sută:

— De ce mă grăbiţi mereu? Trebuie ori să auzi, ori să rumegi... Iar voi n-aveţi stare – umblaţi aiurea. E nevoie de linişte şi ordine.

— Şelet n-are stare, spune Eroha, tuşind.

— Vrei să fii peste tot, frăţioare.

— Ei, haide, se întinde Şelet. A fost mişto, nu-i aşa? Mi-a plăcut faza cu corabia... cum ieşeau ăia din iluminatoare şi săreau în apă!

— Mişto! Dar mie mi-a plăcut mai tare în oraş: cum porneam cele şapte jeturi şi cum ardeam imediat zgârie-norii... beton! dă din cap Mokrâi. Iar Komiaga al nostru e inventiv, nu? Ce i-a mai tras-o! Americancei ăleia îi ieşea fum din cur!

— Komiaga e ingenios! A învăţat în universităţi, futu-i! râde Pravda.

Tataie îi dă una peste buze, pentru înjurătură.

— Scuze, Tati, m-a tras necuratu’ de limbă, se face mic Pravda.

— În general şi în mare parte a fost bine, acceptă Tataie. Peştişori *adevăraţi!*

— *Adevăraţi!* cădem toţi de acord.

Ne îmbrăcăm.

La ce mai sunt buni peştişorii de aur – după ei nu-ţi dispare puterea, ci dimpotrivă – se amplifică. De parcă ai fi fost în concediu în Crimeea noastră însorită. De parcă acum ar fi sfârşitul lui septembrie, iar tu te-ai relaxat trei săptămâni în Koktebel pe nisipul de aur şi ţi-ai mai băgat şi diferite părţi ale corpului la şedinţele de masaj tătăresc. Şi iată că te-ai întors în Belokamenâi, ai aterizat în Yunkovo, ai ieşit din elicopterul auriu, ai tras în piept aer de lângă Moscova, l-ai ţinut în tine şi deodată te-ai simţit bine, atât de *adevărat,* atât de plin ţi-e sufletul, atât de liniştit-neliniştit, atât de *responsabil* – şi înţelegi că şi viaţa ţi-a reuşit, şi ai puteri, şi ai luat parte la marea cauză, şi te aşteaptă colegii, băieţi de treabă, şi munca fierbinte nu s-a

sfârşit, şi nici duşmanii nu s-au înmulţit, şi Conducătorul nostru e viu şi sănătos, iar principalul e că Rusia e vie, sănătoasă, bogată, mare, unită, unică şi nu s-a mişcat din loc în aceste trei săptămâni, ci din contra – rădăcinile ei seculare au crescut şi mai mult în carnea pământului.

Are dreptate Tataie: după peştişori vrei să trăieşti şi să munceşti, iar după *gherasim* – să fugi după o nouă doză.

Mă uit la ceas – am fost zmeu doar patruzeci şi trei de minute, dar am o stare interioară de parcă am trăit o viaţă întreagă. Şi această viaţă mi-a dat noi forţe pentru lupta cu duşmanii şi răzvrătiţii. Am multe întrebări în legătură cu peştişorii: dacă sunt atât de folositori pentru noi, opricinicii, de ce să nu fie legalizaţi măcar pentru noi, *exclusiv* pentru noi? Tataie i-a transmis Conducătorului aceste gânduri ale noastre nu o singură dată, dar ăla e de neclintit: legea este aceeaşi pentru toată lumea.

Ieşim din baie proaspeţi, energici şi parcă întineriţi. Fiecare îi bagă-n buzunar tatuatului Koleaha câte cincizeci de copeici. Koleaha se închină mulţumit.

În stradă e frig, iar soarele s-a ascuns după nori. E timpul să ne întoarcem la treabă. Acum eu am *căderea de stele.* E o treabă necesară de stat.

Intru în „merin-ul“ meu, întorc spre Şabolovka, sun: totul e pregătit? Se pare că da.

Caut ţigările – totdeauna vrei să fumezi după peştişori. Iar ţigările mi s-au terminat. Frânez lângă „Ghereta Populară". Târgoveţul are o moacă rumenă, ca a lui Petruşka de la dugheană, întreabă iute:

— Ce doriţi, domnule opricinic?

— Doresc ţigări.

— Avem „Patria" cu filtru şi „Patria" fără filtru.

— Cu filtru. Trei pachete.

— Poftim. Fumaţi sănătos.

Se vede că băiatul are umor. Scoţând portofelul, mă uit în vitrină. Produse standard pentru o gheretă alimentară: ţigări „Patria" şi ţigarete „Rusia", vodcă „Rjanaia" şi „Pşenicinaia", pâine neagră şi pâine albă, bomboane „Mişka kosolapâi" şi „Mişka în Nord", dulceaţă de măr şi dulceaţă de prune, unt de vacă şi unt de post, carne cu oase şi carne fără oase, lapte crud şi lapte fiert, ouă de găină şi de prepeliţă, cârnat fiert şi afumat,

compot de vişine şi compot de pere şi, în sfârşit, brânză „Rusească".

A fost bună ideea tatălui Conducătorului, Nicolai Platonovici, fîe-i ţărâna uşoară, în legătură cu lichidarea tuturor supermarcheturilor străine şi înlocuirea lor cu gherete ruseşti. Şi ca în fiecare gheretă să fie câte două feluri de produse, pentru ca poporul să poată alege. Înţelept şi adânc. Pentru ca poporul nostru, care-1 cinsteşte pe Dumnezeu, să poată alege din două, iar nu din trei sau treizeci şi trei. Alegând din două, poporul capătă linişte sufletească, se încarcă cu încredere în ziua de mâine, evită neliniştea şi neîncrederea de prisos şi, deci, *se mulţumeşte.* Iar cu un asemenea popor – *mulţumit* – poţi face treburi măreţe.

E totul bine la gherete, numa’ una nu-i în stare să înţeleagă capul meu: de ce toate produsele sunt pereche, ca animalele de pe Arca lui Noe, iar brânza e doar de-un fel – „Rusească"? Aici, logica mea ridică mâinile în sus. Ei, dar asta nu e pentru mintea noastră, ci a Conducătorului. Pentru Conducător, poporul se vede mai bine din Kremlin, mai limpede. Noi ne târâm pe-aici, ca nişte păduchi, ne facem griji că nu vedem calea cea dreaptă. Iar Conducătorul vede totul, aude totul. Şi ştie cine şi de ce are nevoie. Îmi aprind ţigara.

Iar tarabagiul vine imediat peste mine – are o barbă bine întreţinută, bine îngrijită, caftan curat, maniere alese. Taraba e pe pieptul lui, cu cărţi, bineînţeles.

— Domnul opricinic nu doreşte să achiziţioneze ultimele noutăţi ale atrăgătoarelor litere ruseşti?

Îşi desface în faţa mea taraba formată din trei piese componente. Tarabele de cărţi sunt standard, acceptate de Conducător şi susţinute de Palatul Literelor. Poporul nostru respectă cărţile. În aripa stângă e literatura ortodoxă, în aripa dreaptă – literatura rusă clasică, iar la mijloc sunt noutăţile, ultimele cărţi ale scriitorilor contemporani. Mai întâi mă uit la ultimele apariţii în proza natală: Ivan Korobov cu *Mesteacănul alb,* Nicolai Voropaevski cu *Taţii noştri*, Isaac Epştein cu *Îmblânzirea tundrei,* Raşid Zametdinov cu *Rusia – Patria mea,* Pavel Olegov cu *Deseatinele de lângă oraş,* Savvatii Şarkunov cu *Viaţa Zidului de Vest,* Irodiada Deniujkina cu *Prietenul meu de suflet*, Oxana Podrovskaia cu *Năravurile copiilor noilor chinezi.* Îi ştiu bine pe aceşti autori. Sunt cunoscuţi, merituoşi. Miluiţi şi

mângâiaţi de dragostea populară şi a Conducătorului.

—Aşa... iar aici ce e? Observ în colţul tarabei manualul lui Mihail Şveller despre educaţia lemnarilor pentru şcolile ecleziastice.

Iar sub el – un manual de educaţie pentru lăcătuşi, al aceluiaşi autor.

—Sunt două şcoli pe aici, în apropiere, domnule opricinic. Le cumpără părinţii.

— Înţeleg. Dar proza tânără?

—Aşteptăm noutăţile tinerilor scriitori, ca de obicei, în primăvară, la Târgul de Carte de Paşti.

Clar, înţeleg. Îmi mut privirea pe poezia rusă. *Întinderi natale* de Pafnutii Sibirski, *Culoarea mărului* de Ivan Mamint-Belâi, *Feciorii credincioşi ai Rusiei* de Antonina Ivanova, *Lunca inundabilă* de Petr Ivanov, *Îţi mulţumesc pentru tot!* de Isai Berştein, *Trăieşte-ţi traiull* de Ivan Petrovski, *Cântare munţilor ceceni* de Salman Basaev, *Copilăria Conducătorului* de Vladislav Sârkov.

Iau ultima carte, o deschid: poemul despre copilăria Conducătorului. Despre adolescenţa şi tinereţea Conducătorului, poetul Vladislav Sârkov a scris demult. O cărţulie elegantă, bine editată: coperte scumpe, din piele de viţel, gravare în aur, tăietură roz, hârtie albă, groasă, supracopertă din lână albastră. În faţa titlului – o ilustrată mişcată a poetului Vladislav Sârkov: cam ursuz, cărunt, gârbov. Stă pe malul mării, se uită la orizont, iar la picioarele sale e o piatră de care se lovesc şi se tot lovesc valurile mării, se lovesc, se lovesc. Seamănă cumva cu o bufniţă. Se pare că e foarte introvertit spre interior.

—Un poem deosebit de optimist, care-ţi bucură sufletul, domnule opricinic, care-ţi bucură sufletul, domnule opricinic, vorbeşte tarabagiul cu voce îngrijită.

— O imagine atât de expresivă a Conducătorului, o limbă atât de vie...

Citesc:

Cum alergai tu energic, vesel,
Cum bântuiai pădurile şi câmpiile,
Cum te duceai la şcoala din Rublevka,
Cum şopteai: „Ah, pământ natal!“,
Cum insistai să fii cinstit şi singur,
Cum învăţai libertatea de la păsări,

Cum erai iute şi bătăios în răspunsuri,
Cum trăgeai fetiţele de codiţe,
Cum ai crescut sportiv şi tare,
Cum doreai să afli totul mai repede,
Cum o iubeai pe mama ta tăcută,
Cum ieşeai să-ţi petreci tatăl,
Cum umblai cu câinii pe câmpuri,
Cum ai adunat pentru prima oară un ierbar,
Cum ascultai iarna viforul alb,
Cum ai condus corabia primăvara,
Cum ridicai zmeul în aer,
Cum ai învăţat să conduci elicopterul,
Cum călăreai în Abrek,
Cum ai ridicat avionul cu tata,
Cum ai învăţat limba chineză,
Cum scriai ierogliful „gotzea"[25],
Cum te duceai dimineţile la tir,
Cum plonjai fără frică,
Cum Rusia s-a recunoscut în tine,
Cum s-a trezit ţara natală,
Cum s-a străduit cu tine natura,
Cum deodată a venit timpul tău...[26]

Ei, ce să zici, bine scris. Mult prea emotiv, cum scrie de obicei Sârkov, dar, în schimb, expresiv, într-adevăr. Are dreptate tarabagiul. Trebuie să cumpăr cărţulia, mai întâi o voi citi eu, apoi am să i-o dăruiesc lui Posoha, ca să citească mai bine acest poem în locul supervulgarelor *Poveşti intime.* Poate cade cu picioarele pe pământ, prostănacu'...

- Cât e? întreb.
- Pentru toată lumea e trei arginţi, dar pentru domnul opricinic e doi arginţi şi jumătate.

Nu-i prea ieftină. Dar e păcat să economiseşti când e vorba de istoria Conducătorului. Scot banii. Tarabagiul îi ia, făcând o plecăciune. Băgând cartea în buzunar, intru în „merin".

Şi bag viteză.

---
[25][25] Gostzea – stat (lb. chineză
[26][26] Parodie la poeziile despre Lenin.

„Să *stingi* stelele nu e ca şi cum ai dizolva mierea cu apă“, îi place lui Tataie al nostru să spună. Şi asta e adevărat – e grea treaba asta, de stat. Şi cere pregătire, o fineţe deosebită. E o treabă *înţeleaptă*, într-un cuvânt. Şi are nevoie de interpreţi deştepţi. De fiecare dată trebuie să inventezi-născoceşti ceva. Asta nu e ca atunci când dai foc la case...

Aşa că merg iarăşi în centru. Din nou pe Iakimanka plină, din nou pe banda roşie. Intru pe podul Kamenâi. Soarele a ieşit de după norii de iarnă, a luminat Kremlinul. Şi a strălucit. Frumos, că de 12 ani e el din piatră albă. Şi în locul stelelor diavolului, pe turlele Kremlinului din Moscova străluceşte aurul vulturilor naţionali cu două capete.

E minunat Kremlinul când timpul e senin! Totul se luminează de la el. Te orbeşte Palatul Puterii Ruseşti, astfel încât îţi exaltă sufletul. Cu zahăr tos se înălbesc zidurile şi turlele Kremlinului, cu aur ard cupolele, ca o săgeată intră în cer clopotniţa lui Ioan Lestvinici, brazii albaştri sunt nişte paznici severi, drapelul Rusiei flutură liber şi mândru. Aici, după zidurile din piatră albă, orbitoare, zimţate, aici e inima pământului rusesc, altarul statului nostru, pieptul şi centrul Rusiei-mame. Pentru albul Kremlinului, pentru vulturii naţionali, pentru drapel, pentru puterea conducătorilor ruşi ce se odihnesc în soborul Arhanghelilor, pentru sabia lui Rurik, pentru pălăria lui Monomah, pentru Ţarul-Tun, pentru Ţarul-Clopot, pentru piatra pieţei Kremlinului, pentru soborul Uspenski, pentru turlele din Kremlin nu-ţi pare rău să-ţi dai viaţa. Iar pentru Conducătorul nostru – îţi dai şi cealaltă viaţă.

Îţi dau lacrimile...

Cotesc pe Vozdvijenka. Mă deranjează mobilul cu trei lovituri de bici: e un tâseacinik[27] din detaşamentul „Băieţii buni“, îmi

[27][27] Tâseacinic – militar care are în subordine o mie de soldaţi (de la rusescul *tâseacea* – o mie).

raportează că la ei e gata totul pentru stingere. Dar vrea să detalieze amănuntele, să le întoarcă pe-o parte şi pe alta, să le gândească bine, să le discute, să pălăvrăgească. Nu-i sigur, clar. Păi de aia şi vin eu la tine, cap sec! Detaşamentul e condus de tânărul graf Uhov din Cercul Intern, dar i se subordonează şi Conducătorului. Numele lor complet e „Uniunea tinerilor bravi în numele binelui”. Băieţii sunt tineri, fierbinţi, corecţi, dar trebuie controlaţi. Căci de la bun început nu s-au înţeles cu conducerea, dacă ai noroc de căpoşi, poţi să-ţi tai gâtul! În fiecare an Conducătorul îl schimbă pe tâseacinik, dar de fiecare dată asta e prea puţin. Mistic... Noi îi poreclim în opricină pe aceşti anahoreţi „bunii creştini”. Nu merge totul brici la ei, oh, nu totul... Dar nu-i nimic, îi vom ajuta. Ne vom împărtăşi experienţa, nu-i prima dată.

Trag către casa lor, e aranjată bine. Au creieri puţini, dar bani – poţi să-i mănânci şi cu curul. Deodată, izbucneşte sunetul roşu al mobilului. Lucru serios. Tataie:

— Komiaga, unde eşti?

— La „băieţaşi”, Tataie.

— Dă-i dracului, tai-o în Orenburg. Acolo s-au încăierat ai noştri cu vameşii.

— Păi asta-i treaba aripii stângi, Tataie, eu în lucrul ăsta sunt *fost.*

— Ciapâj îşi îngroapă mama, Serâi cu Vosk sunt în Kremlin la graful Savieliev, la negocieri, iar Samosia-prostul a intrat în cineva din Ordinul Streliţilor, pe Ostorojenka.

Asta e situaţia.

— Dar Baldohai?

— E în vacanţă, la Amsterdam. Hai, Komiaga, tai-o, până nu ne-o trag. Doar ai lucrat la vamă şi le ştii bine bucătăria. Acolo sunt vreo mie de bucăţi la o sută, o *greutate* serioasă. Ne va rupe şi nu ne vom ierta asta. Vameşii s-au ticăloşit şi aşa în ultima lună. Descurcă-te!

— Zis şi făcut, Tataie!

Mda. Orenburg. Asta înseamnă Drum. Şi cu Drumul nu e de glumit. Pentru el trebuie să te baţi la sânge. Îi sun pe „băieţaşi“, le dau stingerea până diseară:

— Am să vin la *fluier!*

Întorc volanul pe bulevarde, apoi ies iarăşi pe podul Kamenâi, prin tunelul Kalujskaia-2. E larg, neted. Bag 260 de

verste pe oră. Şi, peste optsprezece minute, îmi trag „merinul“ pe aeroportul Vnukovski. Îmi pun „merinul“ în parcarea oficialităţilor de stat, trec în sală. Mă întâmpină o domnişoară în uniforma albastră a Aeroportului, cu epoleţi, cu croială argintie, cu botfori şi cu mănuşi din piele albă, mă invită în camera de siguranţă. Îmi lipesc mâna dreaptă de pătratul de sticlă care atârnă în aer, are aromă de pin, şi arată toată viaţa mea: anul naşterii, gradul, domiciliul, starea civilă, obişnuinţele, caracteristicile fizice şi sufleteşti – aluniţe, boli, datele psihosomatice, miezul caracterului, predispoziţii, lipsuri, defecte, mărimea membrelor şi a organelor. Fata urmăreşte sufletul şi fizicul meu, le deosebeşte, face comparaţii. „Transparenţă în toate“, cum spune Conducătorul nostru. Şi slavă Domnului: noi suntem acasă, n-avem de ce ne ruşina.

— Unde doriţi să zburaţi, domnule opricinic? mă întreabă angajata.

— La Orenburg, răspund. Clasa întâi.

— Avionul dumneavoastră va decola peste douăzeci şi unu de minute. Preţul biletului – 12 ruble. Timpul zborului – cincizeci de minute. Cum preferaţi să plătiţi?

— Cash.

Acum noi plătim întotdeauna şi peste tot doar cu bani adevăraţi.

— De care?

— Bătuţi a doua oară.

— Minunat.

Îmi completează biletul spintecând cu mâinile strălucitoare aerul.

Întind banii: o monedă de zece cu profilul mulţumit al Conducătorului şi două ruble. Ele dispar prin peretele mat.

— Vă rog.

Cu o semiînchinăciune, ea mă invită în sala de aşteptare pentru călătorii de la clasa întâi.

Intru. Aici e un bărbat cu cuşmă albă şi într-o uniformă albă de cazac, care îmi ia hainele cu o plecăciune până la pământ. Îi dau caftanul negru şi şapca. Nu e multă lume în încăperea largă de la clasa întâi: două familii bine îmbrăcate de kazahi, patru europeni liniştiţi, un chinez bătrân cu un băieţel, un stolbovoi cu trei slugi, o oarecare doamnă singuratică şi doi negustori zgomotoşi şi cam beţi. Şi toţi, în afară de doamnă şi chinezi,

mănâncă ceva. Cârciuma e bună, ştiu, am mâncat nu doar o dată aici. Iar după peştii aurii, îţi vine să bagi ceva în gură. Mă aşez la masă. Apare pe loc *transparentul* argat, parcă ieşit din paginile nemuritoare ale lui Gogol – grăsuţ, cu buzele roşii, umflat, zâmbăreţ:

— Ce doriţi?

— Doresc, frăţioare, să beau ceva. Şi o gustărică.

— Vodculiţă de secară cu nisip auriu şi argintiu, icrişoare din Shanghai, spinare de morun din Taiwan, vineţele sărate şi în smântână, răcitură de vacă, şalău din suburbia Moscovei, şuncă.

— Ia dă-mi vodcă de secară, icre în smântână şi răcitură. Cu ce mă hrăneşti?

— Ciorbă, borş de Moscova, raţă cu ridiche, iepure în terci, păstrăv pe cărbune, friptură de vacă cu cartofi.

— Ciorbă. Şi un pahar de cvas dulce.

— Bogdaproste.

Transparentul dispare. Cu el poţi vorbi despre orice, chiar şi despre sateliţii Saturnului. Memoria lui e, în principiu, fără măsură. Cândva, la beţie, l-am întrebat pe *transparentul* de aici formula filtrării viviparelor. A spus-o. Iar după aia mi-a povestit amănunţit tehnologia procesului. Lui Tataie al nostru, când bea ceva, îi place să le pună *transparenţilor o* singură întrebare: „Cât timp a mai rămas până la explodarea Soarelui?“ Răspund cu o precizie incredibilă... Dar acum n-am timp de pierdut şi mi-e şi foame.

Comanda apare imediat, iese din masă. Uite aşa sunt aici mesele *primitoare.* Tot timpul te servesc cu vodcă în garafă. Trag un păhărel, bag în gură icre sărate cu smântână. Ceva mai bun decât gustărica asta încă nu a descoperit umanitatea. Chiar şi castraveţii puţin săraţi ai mătuşii pălesc pe lângă asta. Mănânc o excelentă bucată de răcitură cu hrean, beau un pahar de cvas dulce dintr-o înghiţitură şi trec la ciorbă. Ciorba trebuie mâncată întotdeauna fără grabă. Mănânc şi urmăresc ce se întâmplă în jur. Negustorii termină a doua garafă, trăncănesc despre oarecare „chinuiţi de rangul trei“ şi şmecheri cu care au făcut comerţ la Moscova. Europenii şuşotesc în engleză. Kazahii bodogănesc într-a lor, mâncând prăjituri cu ceai. Chinezul cu băieţelul mestecă din pacheţele ceva de-al lor. Doamna fumează, retrasă. Terminând ciorba, cer o ceaşcă de cafea turcească, îmi scot ţigările, fumez. Îi sun pe ai mei pe Drum:

trebuie să intrăm în mersul lucrurilor. Apare faţa lui Potroha. Îmi trec mobilul pe discuţie secretă. Potroha bălmăjeşte rapid:

— Douăsprezece vagoane, „Moda înaltă“, ale lui Shanghai-Tirana, le-au făcut „mic tertip“, i-au oprit imediat după Porţi, i-au condus la rezervor, iar asigurătorii s-au încăpăţânat – lor le-au plătit după vechea înţelegere, altă înţelegere nu vor să facă, noi am insistat la Cameră, iar şeful spune că ei au cu comercianţii ăia interese comune, acolo e totul *umed*, noi ne-am dat iarăşi la vameşi, iar ăia ţin cu ei, că au ce împărţi, superiorul închide dosarul, diacul s-a *sucit,* mai pe scurt – îi vor elibera peste două ore.

— Am înţeles, spun şi cad pe gânduri.

În treburi din astea ar fi bine să fii un bun şahist, să gândeşti în perspectivă. Nu-i o treabă uşoară, dar e clară treaba. Judecând după faptul că diacul din Ordinul Vameşilor s-a sucit, înseamnă că ei au *coridor cu poclon,* şi au înnoit înţelegerea chiar după negocieri. Înseamnă că au trecut *curat* pe la kazahi. Clar: vameşii s-au închis şi s-au înţeles ca la Porţile Vestice să *zâmbească.* Au să facă a doua înţelegere, au să plătească *curat,* apoi vor rupe asigurarea, iar diacii din vest o să întocmească un act *despre patru ore,* apoi o să *ascundă iepurele,* o să semneze o înţelegere curată şi au zburat douăsprezece vagoane de pe „Moda înaltă“ în oraşul albanez Tirana. Şi iarăşi vameşii vor fi deasupra noastră.

Mă gândesc. Potroha aşteaptă.

— Iată cum, băiete. Ia *inimosul,* înţelege-te cu diacul despre o negociere *albă,* ia-1 în întâmpinare pe subdiacul *potrivit* şi aşază-i alături pe vracii tăi. Aveţi înţelegerea *putredă?*

— Sigur că da. La *ce* oră să fixez întâlnirea?

Mă uit la ceas:

— Peste jumătate de oră.

— Am înţeles.

— Şi spune-i diacului că eu *am.*

— Am înţeles.

Închid mobilul. Sting chiştocul. Deja au anunţat aterizarea. Îmi lipesc palma de masă, îi mulţumesc *transparentului* pentru masă, trec pe coridorul uşor roz, unde se simte mirosul acaciei înflorite din avion. Nu e mare el, dar confortabil – un „Boing-Icendi-797“. Inscripţiile sunt peste tot în chineză, e foarte clar, cine construieşte acum „Boingurile“, acela comandă şi muzica.

Trec în salonul clasei întâi, mă aşez. În afară de mine, mai sunt doar trei la clasa întâi – moşul chinez cu băieţelul şi doamna aia singuratică. Văd cele trei ziare ale noastre: *Rusia*, *Comerciantul* şi *Deşteptarea.* Eu ştiu toate noutăţile, nu am chef să citesc de pe *hârtie.*

Un avion decolează.

Îmi comand un ceai, îmi comand şi un film vechi: *Cursa pestriţă.* Când merg la o afacere, întotdeauna mă uit la un film vechi şi vesel, am obiceiul acesta. Film bun, vesel, deşi e sovietic. Te uiţi la ăia cum îi duc pe corabie pe lei şi tigri, iar animalele reuşesc să iasă din cuşti şi să sperie oamenii şi te gândeşti – uite, doar trăiau ruşii şi atunci, în timpul Ceţii Roşii. Şi nu prea putem să spunem că se deosebeau de noi. Doar că erau cam toţi fără niciun Dumnezeu.

Trag cu ochiul la ce se uită alţii: chinezii – la *Motoarele verbale,* foarte clar, iar doamna... oho, interesant... – la *Marele Zid Rusesc.* Nu aş fi crezut, după cum arată doamna, că i-ar plăcea asemenea filme. *Marele Zid Rusesc...* Cu vreo zece ani în urmă a fost filmat de marele nostru regizor Fiodor Lâsâi, poreclit Fedia-A-Mâncat-Ursul. Un film important pentru istoria Rusiei Renăscute. Despre înţelegerea Ordinului Ambasadorilor şi a Dumei, despre turnarea Zidului de Vest, despre lupta conducătorilor, despre primii opricinici, despre eroii Valui şi Zverog, care au murit atunci la vila ministrului-preşedinte. Toată treaba a intrat în istoria rusească sub numele „De dezbinat şi de vândut“. Şi câtă zarvă a născut filmul ăsta, câte discuţii, câte întrebări şi răspunsuri! Câte maşini şi mecle au fost sparte din cauza lui! Actorul care l-a jucat pe Conducător a mers după asta la mănăstire. De multişor, de multişor nu am revăzut filmul ăsta. Dar îl ştiu pe de rost, pentru că pentru noi, opricinicii, e un fel de manual didactic.

Văd pe sticla albastră faţa ministrului Afacerilor Externe şi a complicelui lui, preşedintele Dumei. Ei întocmesc la vila ministrului o înţelegere groaznică cu privire la dezbinarea Rusiei.

PREŞEDINTELE DUMEI:

Păi, noi vom lua puterea. Dar cu Rusia ce vom face, Serghei Ivanovici?

MINISTRUL:

De dezbinat şi de vândut.

PREŞEDINTELE:

Cui?

MINISTRUL:

Estul – japonezilor, Siberia – chinezilor, regiunea Krasnodar – haholilor, Altaiul – kazahilor, regiunea Pskov – estonienilor, Novgorodul – bieloruşilor. Iar mijlocelul – ni-1 lăsăm nouă. Totul e gata, Boris Petrovici. Omuleţii nu numai că sunt adunaţi, dar sunt şi puşi pe poziţii. (*Pauză cu multe subînţelesuri, lumânarea arde.)* Mâine! Da?

PREŞEDINTELE (trăgând cu ochiul în jur):

Ceva nu miroase bine, Serghei Ivanovici...

MINISTRUL (îl îmbrăţişează pe preşedinte, respiră fierbinte):

Nu-ţi fie frică, nu-ţi fie frică! Împreună cu mine vei întoarce Moscova pe dos! Da? Moscova (*îşi mijeşte ochii otrăvitori*)! Numai gândeşte-te, dragule! Toată Moscova o să fie a noastră, aici (*arată o palmă grăsună*)! Ei, semnezi?

Şi imediat apar în prim-plan ochii preşedintelui Dumei. La început, se mişcă sperioşi, otrăviţi, ca la un lupoi încolţit, dar apoi, dintr-odată, se trezeşte în ei răutatea, iar furia creşte. Şi chiar atunci se aude o muzică sinistră, se aşază o umbră oblică, alarmantă, perdeaua nopţii se mişcă de la vânt, stinge lumânarea, un câine latră. Şi în întuneric, preşedintele îşi strânge pumnii – la începui tremurând de frică, iar mai apoi de ciudă şi de ură faţă de statul Rusesc.

PREŞEDINTELE (scrâşnind din dinţi):

Semnez totul!

E regizor bun Fedia Lâsâi. Nu degeaba Conducătorul l-a numit – imediat după filmul ăsta – şeful Camerei Cinematografice. Dar doamna asta... după cum arată, pare a fi stolbovoi. Iar pentru stolbovoi acest film e ca şi cuţitul pentru oaie. Doamna se uită pe sticla cu filmul de parcă nu ar vedea nimic. De parcă s-ar uita prin sticlă. Are o faţă rece, insensibilă. Nu e foarte frumoasă, dar e de rasă. Se vede că nu a crescut în orfelinatul din Novoslobodsk.

Nu rezist şi-o întreb:

— Doamnă, vă place acest film?

Îşi întoarce faţa impasibilă spre mine:

— Foarte mult, domnule opricinic.

Nu-i tresare niciun muşchi pe faţă. E liniştită, ca un şarpe:

— Dumneavoastră întrebaţi din datorie de serviciu?

— Nu, n-are nicio legătură. Pur şi simplu filmul ăsta e plin de sânge.

— Vi se pare că pe rusoaice le sperie sângele?

— Femeile, în general, se sperie de sânge. Iar rusoaicele...

— Domnule opricinic, datorită vouă, rusoaicele s-au obişnuit de mult cu sângele. Şi cu puţin, şi cu mai mult.

Aşa, deci! Cu mâinile goale nu o poţi lua.

— Posibil, dar... mie mi se pare că există filme care s-ar potrivi mai bine ochiului femeiesc. Iar în filmul ăsta sunt multe suferinţe.

— Gusturile nu se discută, domnule opricinic. Amintiţi-vă romanţa *Mi-e indiferent dacă sufăr sau mă bucur.*

Doamna mă ia cam de sus.

— Scuzaţi-mă, dar eu am întrebat pur şi simplu.

— Iar eu v-am răspuns pur şi simplu.

Şi se întoarce, concentrându-şi iar, cu răceală, ochii pe sticlă.

M-a intrigat. Îi fac o poză pe mobil, dau semn ca serviciul nostru de siguranţă să *filtreze* această doamnă. Răspunsul vine imediat: Anastasia Petrovna Stein-Sotskaia, fiica diacului de la Dumă, Sotski. Doamne Dumnezeule! E chiar acel diac care întocmea cu preşedintele Dumei planul diabolic „De dezbinat şi de vândut“. Eu nu eram opricinic în anii ăia glorioşi, atunci lucram liniştit la vamă, cu antichităţi şi cu metale preţioase... Înţeleg, înţeleg de ce se uită ea *aşa* la filmul ăsta. Doar asta e istoria familiei ei, mama mă-sii! Doar pe diacul Sotski, dacă ţin bine minte, l-au decapitat atunci în Piaţa Roşie împreună cu încă nouă complotişti mai importanţi...

Pe sticla mea – tigri în cuşti, bucătărese sovietice, dar eu nu văd nimic. Aici, lângă mine, stă jertfa statului Rusesc. Cum s-au descurcat cu femeia asta? Nici măcar nu şi-a schimbat numele de familie, doar că şi-a mai luat un nume. E mândră. Îi comand biografia completă: 32 de ani, căsătorită cu Boris Stein, comerciant de textile, în acei 6 ani a trăit în exil împreună cu mama şi cu fratele mai mic, după studii e juristă, nucleul caracterului – „Soră Zburătoare-18“, stângace, a avut clavicula fracturată, plămâni slabi, dinţi răi, două pierderi de sarcină, a treia oară a născut un băieţel, trăieşte acum în Orenburg, îi place să tragă cu arcul, să joace şah şi să cânte la chitară romanţe vechi ruseşti.

Închid tigrii mei, încerc să adorm.

Dar gândurile îmi vin singure în cap: uite, lângă mine stă un om care va ţine ura în el pentru totdeauna. Şi nu numai faţă de noi, opricinicii, dar chiar şi faţă de Conducător. Şi cu omul ăsta nu mai poţi face nimic. Şi doar ea educă un fiu, da, şi probabil joia, la ea şi la Stein vin vizitatori, se adună intelectualii din Orenburg. Cântă romanţe, beau ceai cu gem de vişine şi după aia încep *discuţiile.* Şi nu trebuie să fii Praskovia clarvăzătoarea ca să-ţi dai seama despre ce şi despre cine discută ei...

Şi după *toate astea* apar sute din ăştia. Iar împreună cu copiii şi cu soţii-soţiile – mii. Şi asta e deja o putere, nu mică, ar trebui *contabilizată.* Aici trebuie să te gândeşti din timp, să vezi ce ieşire din situaţie există. Şi faptul că i-au alungat din locurile din capitală unde huzureau, chiar dacă prin Orenburg-Krasnoiarsk, asta nu e o soluţie, nu e o *rezolvare.* Într-un cuvânt: e milos Conducătorul nostru. Ei, şi slavă Domnului...

Totuşi am reuşit să aţipesc.

Chiar şi în somn am văzut ceva pâlpâind şi alunecos. Dar nu un cal alb – ceva mic, alunecos, trist...

M-am trezit chiar atunci când au anunţat aterizarea. Am tras cu ochiul la sticla cu filmul istoric: iar acolo e deja deznodământul, ancheta în Ordinul Tainei, cleştii aprinşi, faţa schimonosită de ură a ministrului:

— Vă urăsc... ah, cum vă urăsc!

Şi finalul, ultimele cadre: stă Conducătorul, încă tânăr, pe fundalul peisajului patriei, mângâiat de soarele ce răsare, stă cu *prima* cărămidă în mână, priveşte spre Apus şi pronunţă cuvintele preţioase:

— Marele Zid Rusesc!

Aterizăm.

Mă întâmpină la avion Potroha: tânăr, cu obrajii roşii, cu nasul cârn, cu un moţ auriu. Mă aşez în „merinul“ lui şi, ca întotdeauna, mă simt de parcă aş fi în maşina mea. *Deja vu.* Maşinile opricinicilor sunt la fel – că stau în Moscova, Orenburg sau în Oimiakon: „merinul“-cupeu e de patru sute, de culoarea roşiei coapte.

— Salutare, Potroha.

— Salutare, Komiaga.

Toţi ne adresăm unul altuia la per tu, suntem o familie de opricinici. Deşi eu am o dată şi jumătate vârsta lui Potroha.

— De ce nu prindeţi şoarecii aici? De-abia a plecat Ciapâj, că totul merge aiurea.

— Nu fierbe, Komiaga. Aici e o treabă *tare.* Ei au un *cârlig* în Ordin. Ciapâj a fost *bine* cu Ordinul până la sfârşit. Iar eu sunt un nimeni pentru ei. Am nevoie de un *umăr.*

— Păi tu ai nevoie de un *umăr* stâng, eu sunt doar dreptul!

— Acum nu mai contează, Komiaga. Important e că ai Ştampilă. La *neînţelegere* e nevoie de un opricinic cu abilităţi.

Ştiu, am avut tema asta. Opricinic cu abilităţi. Iar asta înseamnă Ştampilă. Doar doisprezece opricinici au Ştampilă. E în mâna stângă, în palmă, sub piele. Şi îmi poate fi luată doar cu mână cu tot.

— L-ai dus pe diac?

— Cum să nu. Peste un sfert de oră e înţelegerea *albă.*

— Vracii?

— Totul e în ordine.

— Să mergem!

Potroha conduce bine, iese pe porţile aeroportului, accelerează. 0 tăiem din aeroport nu în Orenburgul cu basmalele lui pufoase şi cu frumuseţile cu ochii oblici, ruso-chineze, ci în partea opusă. Pe drum, Potroha îmi expică detaliat cum stă treaba. De mult n-am mai lucrat eu cu vama, de multişor. Au apărut multe chestii *noi* între timp. Multe lucruri despre care înainte noi nici n-aveam habar. Au apărut, de exemplu, ilegalii *transparenţi.* A apărut misteriosul „export de spaţii goale“. Acum, aerul subtropical din Siberia are preţ bun – trag *cantităţi* cu aerul ăsta. Trag din văzduh cantităţi cu *dorinţe sucite.* Enigmă! Slavă Domnului că acum e mai simplu.

Într-un sfert de oră, Potroha a ajuns până la Drum. Iar eu numai văzusem de aproximativ trei ani. Şi de fiecare dată sufletul îmi tresaltă. Drumul! E un lucru tare. Merge din Huancijou, prin China, trece prin Kazahstan, prin Porţile de Sud în Zidul nostru de Sud, apoi – prin Mama-Rusie, chiar până la Brest. Iar de acolo, direct, până la Paris. Drumul, „Huancijou-Paris“. De când toate producţiile mondiale ale lucrurilor-mărfurilor au luat-o cu încetul spre China Mare, s-a construit acest Drum, care leagă Europa de China. E de zece benzi, iar sub pământ are patru linii pentru trenuri de mare viteză. Pe Drum circulă zile întregi vagoane grele cu marfă, fluieră trenurile argintii subterane. Să te tot uiţi la astea – nu te mai saturi.

Ajungem mai aproape.

Drumul are apărare triplă, se păzeşte de diversionişti, de ciberpankişti retardaţi. Intrăm în parcare. E frumoasă, mare, de sticlă, special amenajată pentru şoferii de cursă lungă. Aici ai şi grădină de iarnă cu palmieri, şi saună cu bazin, şi restaurante chinezeşti, şi cârciume ruseşti, şi săli de antrenamente, şi casă de toleranţă cu căţele de lux, şi hotel, şi cinematograf, şi chiar patinoar de gheaţă.

Dar eu şi Potroha ne îndreptăm spre înţelegere. Şi acolo, deja stau-aşteaptă-răsaşteaptă: diacul din Ordinul Vameşilor, subdiacul tot de acolo, *pus* de noi, doi din Camera de Asigurări, un sotnic din Ordinul Drumurilor şi doi reprezentanţi chinezi. Eu şi Potroha ne aşezăm, începem să discutăm. Intră chinezoaica *de ceai,* face un ceai alb, ce ridică tăria fizică, ne toarnă tuturor zâmbind. Diacul vameş o face pe *prostul:*

— Trenul e curat, kazahii n-au pretenţii, înţelegerea e bună, corectă.

E clară treaba, diacului i-au *încredinţat* tot trenul, toate cele douăsprezece vagoane, până la Brest. Noi trebuie să-i reţinem pe chinezi, ca ei să facă asigurare, şi atunci o să apară şi asigurarea noastră. Iar asigurarea noastră e de 3%. Asta ştie fiecare câine de pe Drum. Cu astea 3%, vistieria opricinicilor se îndreaptă *bine.* Şi nu numai vistieria opricinicilor. Tuturor celor *drepţi* le ajunge, le pică. Aceste 3% închid multe cheltuieli *corecte.* Iar cheltuielile noastre, ale slujitorilor Conducătorului, sunt fără număr. Oare diacii de la vamă pot să înţeleagă asta?

Sotnicul de Drum e al nostru. Începe să *bage:*

— La două vagoane, controlul tehnic chinezesc e aiurea. E nevoie de expertiză.

Chinezul se apără:

— Revizia tehnică e corectă, iată hotărârea.

Apar în aer ieroglifele luminoase ale confirmării. Eu ştiu chineza vorbită, clar, cum să nu ştii acum chineza. Dar cu ieroglifele – sunt varză. În schimb, Potroha o rupe în chineză, a scos hotărârea despre schimbarea turbinei doi, o luminează cu un *porcuşor:*

— Unde-i certificatul calităţii? Adresa fabricaţiei? Numărul stocului?

— Shanitou, uzina „Bogăţia Roşie“, 380-6754069.

Mda. Turbina e *bună.* Cu revizia tehnică nu ne merge.

A început să fie mai complicat să lucrezi pe Drum. Înainte, pur şi simplu ne bateam joc de aceste vagoane: rupeam o şină, loveam, băgăm conducătorului tâmpenii în mâncare.
Acum urmăresc *astea.* Ei, nu-i nimic. Noi le avem pe ale noastre, vechi şi bune. Doar ceaiul e servit de o seaotze[28] potrivită.

— Domnilor, consider discuţia închisă, spune diacul şi, în acelaşi moment, îşi duce mâna la inimă.

Toţi se foiesc: ce se întâmplă?

— Acces de inimă!

Uite-aşa. Iar seaotze nici măcar nu a roşit. Face o reverenţă şi îşi duce măsuţa de ceai. Apar doctorii, îl duc pe diac. Geme, e palid. Noi îl liniştim:

— O să vă faceţi bine, Savelii Tihonovici!

Sigur, se va face bine, cum să nu. Chinezii se ridică – e gata treaba. Dar nu. Acum e rândul nostru: ultima întrebare pentru subdiacul *preparat*:

— Apropo, domnule subdiac, se pare că foaia de drum e semnată cu o dată trecută.

— Ce spuneţi? Nu se poate! Să vedem, să vedem... Subdiacul bagă albeaţă pe foaia de drum, bagă *un purcel* pe document. Aveţi dreptate! Semnul albastru e întins! Ah, haiducilor! L-aţi jucat pe degete pe credulul Savelii Tihonovici! I-aţi tras-o! L-aţi împodobit! Tzuisin![29]

Uite-aşa se schimbă lucrurile. Chinezul a mârâit:

— Nu se poate! Foaia de drum e autentificată de ambele conduceri ale graniţelor!

— Dacă reprezentantul vămii ruseşti a observat o neconcordanţă, se cere o expertiză din două părţi, răspund. Dacă e o situaţie neclară, partea noastră e reprezentată de mine, opricinicul cu împuterniciri.

Chinezii intră în panică: pentru asta e nevoie de timp, iar asigurarea chinezească va expira. Să faci o nouă foaie de drum – asta nu-i floare la ureche. Îţi trebuie şi inspecţie sanitară şi revizie tehnică şi iarăşi control vamal şi viză de la Camera de Antimonopol. Toate duc la aceeaşi chestie:

— Asiguraţi-vă, domnilor.

Chinezii încep să zbiere. Ameninţări. Pe cine, pe cine vrei să

[28][28] seaotze – fată (lb. chineză).
[29][29] Tzuisin – crimă (lb. chineză).

sperii, *shabi*?[30] Plânge-te cui vrei. Sotnicul din Ordinul Drumurilor al chinezilor face *băluţe:*

— Asigurarea rusească e cea mai bună apărare de ciberpankişti.

Chinezii strâng din dinţi:

— Unde-i Ştampila?!

Păi, de ce dracu' credeţi că am venit aici? Iată Ştampila: palma mea stângă se aşază pe pătratul de sticlă mată, lăsând pe el Ştampila Mică de Stat. Şi nu mai sunt întrebări. Ne facem cu ochiul, eu şi Potroha: avem 3%! Chinezii se cară cu mutrele strâmbe, pleacă şi subdiacul, care şi-a făcut treaba *preparată.* Pleacă şi restul. Rămân doar eu cu Potroha.

— Mulţumesc, Komiaga, îmi strânge mâna Potroha.

— Zis şi Făcut, Potroha.

Ne terminăm ceaiul, ieşim la aer. Aici, la ei, e mai frig decât în Moscova. Cu vameşii, noi, opricinicii, avem un război *vechi.* Şi nu i se vede sfârşitul. Şi totul e din cauză că vameşii stau sub fratele Conducătorului, Alexandr Nicolaevici. Şi o să stea încă mult sub el. Iar dragul Alexandr Nicolaevici nu-1 prea înghite pe Tataie al nostru. Au *avut* ei ceva acolo, că nici Conducătorul nostru nu i-a putut împăca. Asta e povestea – a fost război, este şi va fi...

— Ar trebui să ne mai odihnim.

Potroha îşi scarpină moţul auriu, îşi trage pe ceafă şapca de samur.

— Hai la baie. E acolo un maseur beton. Şi mai sunt şi două fetiţe ca lumea.

Îşi scoate mobilul, îmi arată. În atmosferă apar două chinezoaice minunate: una goală călăreşte un bivol, alta, tot goală, stă sub o cascadă de spumă.

— Ă, ce zici? îmi face cu ochiul Potroha. N-o să-ţi pară rău. Sunt mai bune decât moscovitele voastre. Virgine pentru totdeauna.

Mă uit la ceas: e ora 15:00.

— Nu, Potroha. Azi trebuie să zbor la Topol, şi după aceea la Moscova, să sting *steaua.*

— Păi, tu ştii mai bine. Atunci, la aeroport?

— Acolo.

Până mă duce la aeroport, mă uit la curse, aleg. Ajung la

[3030] *Shabi* – cretin (lb. chineză)

timp, dar opresc avionul ce trebuie să decoleze: o să aştepte, crucea mă-sii. Îmi iau rămas-bun de la Potroha, mă sui în avionul „Orenburg-Tobol“, fac legătura cu serviciul de securitate al Praskoviei, avertizez să mă întâmpine. Îmi pun căştile, comand *Şeherezada* lui Rimski-Korsakov. Şi adorm.

Stewardesa mă trezeşte cu o atingere gingaşă a mâinii:

— Domnule opricinic! Am aterizat.

Excelent. Trăgând un gât de apă de izvor „Altai“, părăsesc avionul şi păşesc pe scara care merge singură şi mă duce în imensa sală a aeroportului „Ermac Timofeevici“. Aeroport nou, proaspăt construit de chinezi. Am mai fost pe aici de trei ori. Şi de fiecare dată cu aceeaşi treabă – din cauza clarvăzătoarei.

Lângă imensa figură a lui Ermak, cu sabia luminoasă, mă aşteaptă două mecle din serviciul de securitate al marei prevestitoare. Deşi fiecare dintre ei e mai înalt decât mine cu un cap şi sunt de două ori mai zdraveni, alături de cizma de granit a lui Ermak sunt ca doi şoricei de câmp în caftane roşii.

Mă apropii. Se închină, mă conduc la maşină. La ieşire, reuşesc să înghit un gât de aer din Tobol, şi mai rece decât în Orenburg. Sunt chiar minus 32 de grade. Uite cum stă treaba cu încălzirea globală, despre care tot bodogănesc străinii. Încă mai este zăpadă şi ger în Rusia, domnilor, să nu vă îndoiţi.

Mă îmbarcă într-o puternică maşină chinezească de teren „Chju-Ba-Tze“, cu o bară ce seamănă cu un bot de mistreţ. Cu astfel de maşini de teren se circulă acum prin toată Siberia. Sunt de încredere, bune şi pe geruri cumplite şi pe căldură. Siberienii le numesc „mistreţi".

Mergem la început pe autostradă, apoi cotim spre şosea. Un tâseacinic din Moscova mă anunţă: pentru stingerea stelei totul e gata, concertul e la 20:00. E clar, dar pentru început trebuie să şi ajung acolo.

Şoseaua se întinde peste pădurici, apoi se îndreaptă spre taiga. Mergem tăcuţi. În jur sunt pini, brazi şi foioase, acoperite de zăpadă. E bine. Dar soarele se îndreaptă deja spre apus. Încă vreo oră şi se va întuneca. Am mers vreo zece verste. Îl întoarcem pe al nostru „Chju-Ba-Tze“ pe drumul înzăpezit de ţară. „Merinul“ meu de capitală s-ar fi împotmolit aici pe loc. Dar „mistreţul“ n-are nicio treabă – roţile de jumătate de arşin mestecă zăpada ca printr-o maşină de tocat came. Trage bine mistreţul chinezesc pe zăpada rusească. Mergem o verstă,

două, trei. Şi se deschide la un moment dat taigaua seculară. Am ajuns! În poiana largă se ridică un foişor minunat, făcut din pini seculari, cu turnuleţe ingenioase, cu ferestruici cu gratii, cu chenare cioplite, cu acoperiş de fier, înfrumuseţat cu cocoşi şi giruete. Foişorul e înconjurat de un gard de zece arşini, din bârne groase ascuţite la vârf. De aşa gard nici omul, dar nici animalul nu trece. Poate doar Ermak Timofeevici, care e de piatră, ar putea încerca să păşească, dar şi el şi-ar şterge de gard ouăle de granit.

Ne apropiem de porţile din scânduri, largi, acoperite cu fier călit. „Chju-Ba-Tze“ trimite un semnal nevăzut, neauzit. Se depărtează canaturile porţii. Intrăm în curtea conacului Praskoviei. Maşina e încercuită de paza în costume chinezeşti, cu săbii şi ghioage ţepoase. Toată protecţia interioară la clarvăzători e alcătuită din chinezi, maeştri kung fu. Ies din „mistreţ”, urc pe treptele pridvorului cioplit, împodobit cu animale siberiene de lemn. Toate animalele astea sunt sculptate în armonia dragostei. Nu e pridvor – e minunea minunilor! E aici şi râsul, lingându-i fruntea căprioarei, şi lupi jucându-se cu un mistreţ, şi iepuri care se sărută cu o vulpe, şi o găinuşă de munte, ce stă pe o hermină. Doi urşi susţin stâlpii pridvorului.

Intru.

În interior, totul e altfel. Nu e nimic din lemn tăiat, rusesc. Pereţi goi, netezi, de piatră-marmură, podea de piatră, luminată în verde, tavanul din lemn negru. Ard lumini, se fumează cu plăcere. Curge cascada pe peretele de granit, se văd crini albi în apă.

Slugile clarvăzătoarei se apropie de mine fără să le aud, de parcă ar fi umbre din lumea cealaltă: au mâinile reci şi feţe de nepătruns. Îmi iau arma, mobilul, caftanul, geaca, şapca, cizmele. Rămân în cămaşă, în pantaloni şi ciorapi de capră. Îmi întind mâinile la spate. Slugile tăcute mă îmbracă cu un halat chinezesc de mătase, îmi închid nasturii din pânză, îmi încalţă picioarele în şlapi moi. Asta e o regulă pentru toţi, aici. Şi grafii, şi cnejii, şi magnaţii din capitală, din Cercul Interior, se îmbracă în halate când o vizitează pe clarvăzătoare.

Intru în interiorul casei. Ca de obicei, e pustiu şi linişte. În semiîntuneric stau vaze chinezeşti, animale cioplite din piatră. Pe pereţi se zăresc ieroglife care amintesc şi povestesc despre înţelepciune şi veşnicie.

Glasul chinezului:

— Doamna vă aşteaptă lângă foc.

Înseamnă că iar o să discutăm în camera cu cămin. Îi place să poarte discuţii lângă foc. Sau pur şi simplu îngheaţă? Deşi, să priveşti focul e o mare plăcere. Cum spune Tataie al nostru – sunt trei lucruri la care îţi vine să te tot uiţi fără întrerupere: la foc, la mare şi la munca celorlalţi.

Paznicii tăcuţi mă conduc în camera cu cămin. E obscuritate aici, linişte. Doar lemnele din căminul larg ard, trosnesc. Dar astea nu sunt doar lemne, ci şi cărţi. Cărţile sunt amestecate cu lemne de mesteacăn – ca întotdeauna la clarvăzătoare. Şi alături de cămin e un teanc de lemne şi unul de cărţi. Interesant, ce arde astăzi clarvăzătoarea? Ultima oară ardea poezie.

Uşile se deschid, *foşnetul* se împrăştie. A venit.

Mă întorc. Clarvăzătoarea Praskovia se mişcă spre mine cu cârjele ei albastre neschimbate, târându-şi picioarele slăbite pe podea, aţintindu-şi spre mine ochii săi înţepeniţi-veseli. Hârş, hârş, hârş. Aşa se târâie picioarele ei pe podeaua de granit. Acesta este *sunetul* ei.

— Bună, porumbelule.

— Bună, Praskovia Mamontovna.

Se mişcă lin, lent, de parcă ar patina pe gheaţă. Se apropie foarte mult, înlemneşte. Îi privesc faţa. Are o faţă neobişnuită. Nu mai există aşa ceva în toată Rusia. Nu e nici feminină, nici masculină, nici bătrână, nici tânără, nici tristă, nici veselă, nici rea, nici bună. Iar ochii ei verzi sunt întotdeauna veseli. Dar noi, muritorii simpli, nu înţelegem veselia aceasta. Ce stă în spatele ei, doar Dumnezeu ştie.

— Ai aterizat?

— Am aterizat, Praskovia Mamontovna.

— Stai jos.

Mă aşez în fotoliul din faţa căminului. Ea se aşază pe scaunul său din lemn negru. Îi face semn slugii. Acela ia o carte din teanc şi o aruncă în foc.

— Iarăşi cu vechea afacere?

— Tot cu aia.

— Vechiul e ca şi piatra în apă. Peştii roiesc în jurul pietrei, deasupra păsările zboară, în aerul alb se joacă păsările alese, asemănătoare oamenilor. Iar oamenii se rotesc şi înapoi nu se

mai întorc. Trăiesc bine şi bodogănesc aiurea, pică cu rândurile, se învelesc cu sicrie, în pământ intră şi se întorc iar din muieri.

A tăcut, se uită în foc. Tac şi eu. În faţa ei, întotdeauna ţi se face sufletul mic, într-un fel. Nici în faţa Conducătorului nu mă simt atât de mic ca în faţa Praskoviei.

— Mi-ai adus iar păr?

— Am adus.

— Şi lenjerie?

— Şi lenjerie de corp am adus, Praskovia Mamontovna.

— Lenjeria de corp e cea mai deosebită, trăieşte-vieţuieşte, minte ghemuieşte, se înăcreşte-îmbătrâneşte, în clocot se îndreaptă, se usucă, se calcă, pe drag îl îmbracă, de corp se lipeşte, bun se numeşte.

Se uită în foc. Iar acolo arde cartea lui Feodor Mihailovici Dostoievski, *Idiotul.* A început cu faţa, coperta deja fumegă. Clarvăzătoarea îi face iar un semn slugii. Şi sluga aruncă în foc încă o carte: Lev Nikolaevici Tolstoi, *Anna Karenina.* Cartea grea pică în jăraticul oranj, stă, stă, iar apoi, dintr-odată, izbucneşte în flăcări. Privesc fermecat.

— De ce te uiţi? Sau nu ai ars niciodată cărţi?

— La noi, Praskovia Mamontovna, doar cărţile dăunătoare se ard. Alea obscene şi rebele.

— Iar astea, după părerea ta, sunt folositoare?

— Clasica rusească e folositoare statului.

— Porumbelule, cărţile trebuie să fie doar pentru meserii: pentru tâmplari, pentru brutari, pentru constructori, pentru electricieni, pentru marinari, pentru mecanici, pentru croitori, pentru mineri, pentru comerţ, pentru turnătorie, pentru cărămizi şi pentru plastic.

Nu o contrazic. Mă păzesc. Ea are întotdeauna dreptate. O să-i treacă – pentru ea e un nimic să ia un om de după ceafă şi să-l arunce. Iar eu trebuie să fac o treabă serioasă.

— De ce taci?

— Păi... ce să zic?

— Păi, povesteşte, ce se mai întâmplă la voi în Moscova?

Ştiu, în casa clarvăzătoarei nu găseşti nici sticlă pentru noutăţi, nici radio. Asta în primul rând. Iar în al doilea rând – nu-i place ei de noi, de opricinici. Şi nu e singura. Şi slavă Domnului...

— În Moscova viaţa e înfloritoare, oamenii nu duc lipsă de

nimic, nu sunt răscoale, se construieşte o şosea mare, subterană, de la gara de la Savelovski până la Domoedov...

— Eu nu despre asta, porumbelule, te întreb, mă întrerupe ea. Pe câţi i-aţi ucis azi? Simt doar, miroşi a aburi de sânge.

— L-am *rezolvat* pe un stolbovoi.

Mă priveşte cu atenţie, spune:

— L-aţi *rezolvat* pe unul, dar au fost scoşi zece. Sângele cu sânge nu se acoperă. Sângele cu sânge se închide. Se închide, se plânge, impută – îşi va reveni. Se va trata cu coajă, se va întoarce cu ghete, se va rupe, va plesni, va învia cu alt sânge.

Şi iarăşi se uită în foc. N-o poţi înţelege: data trecută aproape că m-a alungat când a aflat că pe Lobnaia i-au *rezolvat* pe şase diaci din Camera de Comerţ. Sâsâia, că suntem băutori de sânge, întunecaţi. Iar penultima oară, aflând despre executarea voievodului din Orientul îndepărtat, a spus – puţin...

— Conducătorul vostru e un mesteacăn alb. Iar pe mesteacănul acela e o ramură uscată. Iar pe ramură stă un uliu, ciupeşte dintr-o veveriţă vie, veveriţa scrâşneşte din dinţi, dacă asculţi cu urechea curată, în scrâşnet auzi două cuvinte: „cheie“ şi „răsărit”. Înţelegi, hulubaş?

Tac. Ei poţi să-i spui orice. Mă bate cu mâna ei uscată pe frunte:

— Gândeşte!

Ce să mai gândeşti? Gândeşti, nu gândeşti, oricum nu înţelegi nici pe dracu’.

— Ce se află între cuvintele astea?

— Nu înţeleg, Praskovia Mamontovna. Poate... scorbură?

— Eşti slab la minte, hulubaş. Nu scorbura, Rusia.

Iată ce-i... Rusia. Dacă-i Rusia, eu imediat îmi cobor ochii în altă parte. Mă uit în foc. Iar acolo ard *Idiotul* şi *Arma Karenina.* Şi trebuie de spus – ard bine. În general, cărţile ard bine. Iar manuscrisele – ca pulberea. Am văzut multe ruguri din cărţi-manuscrise, şi la noi în *curte,* şi la Ordinul Secret. Chiar şi Camera Scriitorilor o ardea pe Manejnaia, curăţindu-se de propriii răzvrătiţi, uşurându-ne nouă lucrul. Un lucru pot să spun: lângă rugurile de cărţi întotdeauna e cumva foarte cald. E un foc *cald.* Şi mai cald a fost acum optsprezece ani. Atunci, în Piaţa Roşie, poporul nostru îşi ardea paşapoartele. Ce rug a fost! Pe mine, adolescent fiind atunci, m-a impresionat foarte tare. În ianuarie, în gerul cumplit, oamenii îşi aduceau paşapoartele la

cererea Conducătorului, în cea mai importantă piaţă a ţării, şi le aruncau în foc. Aduceau şi aduceau. Veneau din alte oraşe, ca să-şi ardă moştenirea Confuziei Albe în capitala-Moscova. Ca să jure credinţă Conducătorului. A ars rugul acela aproape două luni...

Trag cu ochiul la clarvăzătoare. Ochii i s-au blocat pe foc, uitând de toate. Stă ca o mumie egipteană. Dar treaba nu aşteaptă. Tuşesc.

Se mişcă:

— Când ai băut ultima oară lapte?

încep să-mi amintesc:

— Alaltăieri, la masă. Dar eu, Praskovia Mamontovna, nu beau niciodată doar lapte. Îl amestec cu altele.

— Nu bea lapte de vacă. Mănâncă doar unt de vacă. Ştii de ce?

Nu ştiu eu nimic, crucea mă-sii...

— Laptele de vacă îţi cântă în cap: pe inimă am să mă aşez, am să adun otravă, îl voi dizolva cu apă, îl voi acoperi cu mine, mă voi ruga viţelului, copilului meu, oasele viţelului vor veni în ospeţie, costiţe albe, pentru prostioare curajoase, vor face gălăgie, vor muri, puterea o vor lua.

Dau din cap:

— Nu mai beau, nu mai beau lapte.

Îmi ia mâna cu mâna ei osoasă, dar moale:

— Dar unt să mănânci. Pentru că untul de vacă provoacă puterea, laptele bătut se adună, în jur se învârte, se adună un pumn, se aşază pe raft, va intra grăsime, va intra în cuptor, se va lăsa sub piele, îşi va aduna puterile.

Dau din cap afirmativ. Îmi place untul de vacă. Mai ales când îl întinzi pe un colac fierbinte, iar apoi, deasupra lui, pui icrişoare...

— Ei, treci la treaba ta.

Bag mâna la piept, scot o pungă mică de mătase albastră cu iniţialele Conducătoarei. Scot din pungă o cămaşă bărbătească de corp, cu o lucrătură fină şi, într-o hârtie, două şuviţe de păr: negru şi blond. Praskovia ia la început părul. Îl pune pe palma stângă, îl răsfiră cu degetul, îl priveşte, îşi mişcă buzele, întreabă:

— Ce nume?

— Mihail.

Şopteşte ceva deasupra părului, îl amestecă, îl strânge în pumn. Apoi comandă:

— O ceaşcă!

Slugile ei deosebite aleargă. Aduc o ceaşcă de ceramică cu ulei de cedru, o pun pe genunchii clarvăzătoarei. Ea aruncă părul în ulei, ia ceaşca în mâinile ei osoase, o apropie de faţă. Începe:

— Ridică-te-lipeşte-te-usucă-te în vecii vecilor inimă a bravului Mihail la inima frumoasei fete Tatiana. Ridică-te-lipeşte-te-usucă-te. Ridică-te-lipeşte-te-usucă-te. Ridică-te-lipeşte-te-usucă-te.Ridică-te-lipeşte-te-usucă-te.Ridică-te-lipeşte-te-usucă-te.

Praskovia ia cămaşa tânărului sotnic din regimentul Kremlinului Mihail Efremovici Skoblo, o pune în ulei. Iar ceaşca o dă slugilor. Şi gata-i treaba.

Clarvăzătoarea îşi îndreaptă ochii spre mine:

— Spune-i Conducătoarei că după dimineaţa asta îi va veni lângă inima ei inima lui Mihail.

— Mulţumesc, Praskovia Mamontovna. Vor veni bani, ca de obicei.

— Spune-i ca în continuare să nu-mi mai trimită bani. Spune-mi, doar n-am să-i pun la sărat în butoi, nu? Să-mi trimită seminţe de ferigă, scrumbie baltică şi cărţi. Că eu deja mi le-am ars pe ale mele.

— Dar ce cărţi anume? întreb.

— Ruseşti, ruseşti...

Dau din cap, mă ridic. Şi încep să am emoţii: acum nu-i păcat să întreb şi de-ale mele. Dar de Praskovia nu poţi ascunde nimic.

— Ce te foieşti? Vrei să te bâlbâi cu ale tale?

— Vreau, Praskovia Mamontovna.

— La tine-i totul clar, şoimule, poţi să nu-ţi deschizi gura: fata a rămas borţoasă cu tine.

Uite-aşa.

— Care?

— Păi aia care locuieşte cu tine în aceeaşi casă.

Anastasia! Mama mă-sii... Doar i-am dat pastile. Ah, tăcuta vacă... proasta...

— Şi de mult?

— Mai mult de o lună. Va naşte un băieţel.

Tac, îmi revin. Ei, ce... se mai întâmplă. Vom rezolva problema.

— Voiai să întrebi de serviciu?

— Păi eu...

— Deocamdată totul e bine la tine. Dar ai invidioşi.

— Ştiu, Praskovia Mamontovna.

— Dacă ştii, ai grijă. O să ţi se strice maşina peste o săptămână. O să ai o boală mică. O să-ţi sfredelească piciorul. Stângul. O să primeşti bani. Nu mulţi. O s-o ei în bot. Nu tare.

— De la cine?

— De la şeful tău.

Mi s-a uşurat sufletul. Tataie e pentru mine ca tatăl meu bun. Azi te chelfăneşte – mâine te alintă. Iar piciorul... e ceva obişnuit.

— Gata cu tine, hulubaş. Du-te dracului.

Totul, dar mai e ceva. Ultima întrebare. Nu am întrebat-o niciodată, dar azi nu ştiu de ce mi s-a pus pata. Sunt foarte hotărât. Mă pregătesc sufleteşte.

— Ei, ce mai vrei? mă priveşte fix Praskovia.

— Ce o să fie cu Rusia?

Tace, mă priveşte atent.

Aştept cu *tremur.*

— Nimic n-o să fie.

Mă închin, cu mâna dreaptă ating podeaua de piatră.

Şi ies.

Am ajuns cu bine înapoi, deşi în avion era lume mai multă. Am băut bere „Ermak“, am mestecat mazăre sărată, m-am uitat la un film despre bunii noştri vistiernici. Cum, acum patru ani, s-au luptat ei cu China Union Pay. A fost un timp fierbinte. Iarăşi chinezii au vrut să ne dea în gât, dar nu le-a ieşit gălbejiţilor. Vistieria noastră a răspuns cu monede bătute a doua oară. Au strălucit atunci monedele din aur rusesc în ochii oblici. *Deaodalani!*[31] Frate, frate, cum se spune, dar *tutunul vistiernicilor* e o treabă separată.

În Moscova e seară.

Merg din „Vnukovo“ în oraş, pornesc radioul.

Prinde credinciosul meu „merin“ radioul suedez „Paradigma“ pentru intelectualii noştri ilegalişti. Posibilităţi mari, cu şapte canale. Mă plimb pe canalele astea. Acum au program jubiliar: „Underground-ul cultural rusesc“. Toate emisiunile de-acum douăzeci sau chiar de treizeci de ani. Ca îmbătrânita, curviştina a Cincea Coloană să-şi verse lacrimile.

Primul canal transmite cartea unuia, Racunin, *Unde a mâncat Derrida?,* cu o descriere amănunţită a localurilor unde a

---

[3131] *Deaodalani* – muie (lb. chineză).

mâncat filozoful occidental în timpul petrecerii lui în Moscova post-sovietică. Un loc aparte în carte îl are capitolul *Resturile de mâncare ale măreţului.* Pe canalul doi e jubileul de douăzeci şi cinci de ani al expoziţiei „Atenţie, religia!“ Cu Medalia „Victimelor Bisericii Ortodoxe Ruseşti“ o decorează pe o oarecare băbuţă, participantă a expoziţiei legendare întunecate. Cu glas tremurat, băbuţa se pierde în amintiri, bodogăneşte despre „bărboşii barbari în rase, care au rupt şi au distrus lucrările noastre minunate, curate şi corecte“. Pe canalul trei e discursul lui Vipperstein şi Onufrienko despre donarea genului Marele Roman Putrezit, despre modelul conduitei lui Saharnov Buratino, despre adulterul med-her- meneutic. Pe patru, e un oarecare Igor Pavlovici Tihii care reflectează serios la „Negările negării negării negării“ lui A. Şestigorski în *A noua soţie.* Pe cinci, Boruh Gross tună despre America, care a devenit subconştientul Chinei şi despre China, care a devenit Rusia inconştientă şi despre Rusia, care până acum încă mai e subconştientul său propriu. Al şaselea canal e dat căţeilor omului-eâine, ai cunoscutului „pictor“ din anii Confuziei Albe. Căţeii urlă ceva despre „libertatea discursului corporal“. Şi, în sfârşit, al şaptelea canal al acestui radio cretin e dat pentru totdeauna poeziei ruseşti minimaliste şi con-cep-tu-a-lis-mu-lui. Poeziile lui, care constau în mare din strănuturi, mârâituri şi interjecţii, le citeşte cu un glas întunecat-condamnat Vsevolod Nekros:

zin zih dzeu —
uite Dumnezeu,
bih buh bah –
uite Bach.
pif paf pah –
uite Pah.
Şi e destul.

Mda... Ce să mai spui aici. Uite, cu bălegarul ăsta, cu borâtura asta, cu vidul ăsta ţipător se hrănesc intelectualii noştri ilegalişti. Aceste excrescenţe monstruoase pe corpul artei noastre ruseşti sănătoase. Minimalism, paradigmă, discurs, con-cep-tu-a-lism... Din copilăria timpurie am auzit vorbele astea. Dar ce înseamnă ele nici până acum n-am înţeles. Dar ce e *Jupâna Morozova* – cum am aflat la cinci ani, aşa ştiu şi în ziua de azi. Toată arta asta „contem- porană“ nu e nici măcar cât o

pată a marelui nostru Surikov. Când ţi-e sufletul greu, când duşmanii se bucură, când cercurile rele se adună – alergi pentru o clipă în Tretiakov, te apropii de pânza măreaţă, priveşti: sănii cu jupâne neliniştite merg pe zăpada rusească, un băieţel aleargă, surugiul rânjeşte... Şi-ţi miros pereţii a Rusia. Aşa că uiţi de tot răul cotidian, de alergături. Plămânii respiră aer rusesc. Şi nu-ţi trebuie nimic. Şi Doamne ajută...

Sună-loveşte vocea lui Kozlov:

— Andrei Danilovici, am adunat banii.

Asta-i bine. Mă înţeleg cu el să trec pe lângă Biblioteca Naţională, iau un portofel de piele, plin cu monede bătute întâia oară. Merg şi ăştia.

Conduc pe Moliovaia.

Uite, vizavi de Universitatea veche se pregătesc să-l biciuiască pe unul. Interesant. Frânez, întorc volanul. În locul ăsta sunt biciuiţi intelectualii. Pe Manejnaia, mai departe, e voie să-i biciuieşti pe pământeni, pe Lobnaia, pe diaci. Arcaşii se biciuiesc singuri în garnizoane. Iar pe alţi degeneraţi îi *opăresc* pe Smolenskaia, Miusskaia, pe Şoseaua Majaikii şi în Iasnev la piaţă.

Apropiindu-mă, cobor geamul, îmi aprind o ţigară. Lumea se fereşte, ca să văd eu mai bine: ne respectă pe noi, opricinicii. Pe scara de lemn stă Şka Ivanov – cunoscutul călău al intelectualilor moscoviţi. Aici biciuieşte el în fiecare luni. Poporul îl ştie şi îl respectă. Şka Ivanov e sănătos, albicios, cu pieptul lat, îndesat şi cu ochelari rotunzi. Cu un glas puternic, Şka citeşte condamnarea. Ascult cu jumătate de ureche, trag cu ochiul la popor. Înţeleg numai că va fi biciuit un oarecare subdiac Danilkov din Camera Scriitorilor pentru „neglijenţă banditească”. Nu a copiat ceva important, a încurcat, iar apoi a ascuns. În jur, lumea intelectuală se împinge, sunt mulţi studenţi şi gimnaziste. Şka răsuceşte condamnarea, o ascunde în buzunar, fluieră. Apare ajutorul lui Şka Ivanov, Mişania Kavâciki. Înalt, cu umerii înguşti, ras pe cap, întotdeauna cu o expresie glumeaţă. E poreclit aşa pentru că tot ce spune pare a fi între ghilimele şi după fiecare cuvânt îşi ridică mâinile deasupra capului arătând ghilimelele, devenind în acel moment o copie a unui iepure. Mişania îl scoate în lanţuri pe pedepsitul Danilkov: un subdiac obişnuit, cu nas lung. Îşi face cruce, bălmăjeşte ceva.

Mişania i se adresează tare:

— Acum, omule, o să te chelfănim!

Şi face imediat ghilimele cu degetele.

— O să te chelfănim aşa, că o să-ţi fie tare bine!

Şi iarăşi – ghilimele. Lumea râde, aplaudă. Studenţii fluieră. Călăii îl iau pe subdiac, îl leagă. Şka râde:

— Aşază-te, aşază-te, compot futut!

Călăilor şi plutonierilor le este permis în Rusia să înjure de mamă. Conducătorul a făcut o excepţie pentru ei din cauza profesiei grele.

Danilkov e legat, Mişania i se aşază pe picioare, îi dă pantalonii jos. Curul subdiacului, după cicatrici, a fost biciuit nu o dată. Înseamnă că Danilkov nu e *opărit* prima oară. Studenţii fluieră, fac gălăgie.

— Uite-aşa, omule, spune Mişania. Discursul elevat nu ţi-e ca motocicleta!

Şka îşi face vânt cu biciul şi începe să lovească. Să te tot uiţi. Îşi ştie treaba, călăul, îi place. Cu serviciul său cumsecade trezeşte respectul poporului. Plimbă biciul pe curul subdiacului: la început pe partea stângă, apoi pe dreapta. Pe cur apar nişte gratii exacte. Danilkov mârâie şi urlă, nasul i se face stacojiu.

Dar e timpul de plecare. Arunc chiştocul unui cerşetor, cotesc pe Tverskaia, merg înainte. Drumul meu mă duce la sala de concerte de pe bulevardul Strastnâi. Acolo, deja e pe terminate recitalul *stelei.* Mă apropii, iau legătura cu „bunii creştini”, detaliez amănuntele. La ei pare să fie totul în regulă. Îmi parchez maşina, trec prin intrarea de serviciu. Mă întâmpină băiatul-săgeată al „bunilor creştini”, mă conduce în sală. Mă aşez pe rândul patru, la margine.

Pe scenă e *steaua:* povestitorul popular, bardul, cântăreţul Savelii Ivanovici Artamonov, iar pentru popor – pur şi simplu Artamoşa. E cărunt, cu barbă albă, arătos, cu o faţă frumoasă, deşi nu e tânăr. Stă pe veşnicul lui scăunel de tei, îmbrăcat cu cosovorotca[32] lui de mătase neagră, cu veşnicul ferăstrău în mâini. Artamoşa îşi trece arcuşul pe ferăstrău şi ferăstrăul cântă cu un glas subţire, care încântă sala. Şi pe ţipătul încântător al ferăstrăului, cu o voce adâncă, din piept, Artamoşa continuă fără grabă să cânte-povestească următoarea sa poveste:

Uite, a ajuns Lisa draga Patrikeevna,
ohtiş li, oh,

---

[32][32] Cămaşă rusească încheiată lateral cu nasturi.

Până la coteţul scund de câini de la Kremlin,
ohtiş mie oh...
Din tulpini imense clădite, ohtiş li.
Toate ferestruicile coteţului sunt micuţe, ohtiş li.
Cu gratii tari acoperite, ohtiş li.
Uşile acolo-s groase, de stejar, ohtiş li!
Toate cu lacăte grele închise,
porumbiţa mea drăgălaşă...

Artamoşa îşi aruncă pe spate capul său alb, strânge ochii, îşi mişcă umerii. Ferăstrăul lui cântă. Iar lumea din sală *a ajuns* – doar să arunci un chibrit şi se va încinge. În rândurile din faţă sunt vechii admiratori ai lui Artamoşa, se clatină în ritm cu ferăstrăul, mârâie. În mijlocul sălii, o nebună se tânguie. În ultimele rânduri, cineva sughiţă zgomotos şi se aude un mormăit răutăcios. E o sală grea. Cum vor lucra aici „bunii creştini“ – nu-mi trece prin minte.

Şi cum să deschizi-descui acele lacăte,
muica mea?
Şi cum să deschizi-urneşti acele uşi de stejar,
muierea mea?
Şi cum să te strecori-treci prin ferestruicile alea,
reperul meu?
Şi cum să sapi-râmi acea construcţie din bârne,
oiţa mea?

Trag cu ochiul prin sală, mă uit atent: „bunii creştini“ s-au aşezat în centru. Artamonoviştii nu i-au lăsat în primele rânduri, e foarte clar. După mutrele „bunilor creştini“, se vede că nu se aşteptau să se târască până aici atât de mulţi artamonovişti. Se pare că au hotărât să-i intimideze prin numărul lor mare, cum se întâmplă la ei de obicei. Să dea Domnul. Să privim, să vedem...

Şi scuipă flegmă Lisa draga Patrikeevna,
ohtiş li,
Cheiţa de aur o borăşte din ea,
ohtiş li,
Descuie cu ea lacătul greu din metal negru,
ohtiş li,
Deschide uşa de stejar,
ohtiş li mie oh,

Şi intră-trece în cuşca de câini
din Kremlin,
La câinii care dorm adânc şi zac
în beznă...

Sala începe să cânte: „La câini, la câini, la câini!“ Primele rânduri s-au întors, în spate se aud ţipete, plâns, tânguieli. Aproape de mine, o grăsană bine îmbrăcată îşi face cruce, cântă şi se leagănă. Artamoşa cântă la ferăstrău, îşi aruncă capul pe spate de i se vede mărul lui Adam:

La câinii care dorm adânc, care zac în somn...
La câinii îngrijiţi, bine hrăniţi.
La câinii slabi, la câinii tineri.
Îi sâcâie pe ei o sâcâială curviştină!
Îi sâcâie, ohtiş li oh...
Oh, îi sâcâie aiurea...

Încă un pic şi sala va exploda. Simt că stau pe un butoi cu pulbere. Iar „bunii creştini" tot tac, măgarii...

Cum s-au trezit căţeii,
ohtiş li,
Cum au deschis ochii căţeii,
ohtiş li...

Artamoşa deschide ochii, face o pauză, îşi trece privirea sa fixă peste sală. Ferăstrăul îi ţipă.

Cum se aruncă pe Lisa pe Patrikeevna!
Cum îi fu ei scris să fie în coliba câinilor!
În căcat de câine!
În colţul puturos!
Iar ea e mulţumită!
Mai daţi-mi!
Şi mai mult!
Nu va fi prea mult!
Vă linişTesc pe toţi!
Sunt pregătita pentru toate!
Ruşine nu am!
Sunt căţeii mei!
Sunt căţeii mei!
Sunt căţeii mei!

Artamoşa urlă răguşit, ferăstrăul îi ţipă. Sala explodează. Din

primele rânduri se aude: „Aşa-i trebuie, curvei! Aşa-i trebuie, neruşinatei; unii îşi fac cruce şi scuipă, unii ţipă, unii cântă „Sunt căţeii mei!“. Şi aici, în sfârşit, se ridică baronul „bunilor creştini“ poreclit Trompă şi aruncă în Artamoşa cu o roşie stricată. Leguma îl nimereşte pe bard în piept. Şi, ca la comandă, se ridică dintr-odată toţi „bunii creştini”, toţi cei din mijlocul sălii, şi lansează în Artamoşa un bombardament roşu de roşii. Într-o clipă, Artamoşa devine roşu în întregime.

Sala geme.

Iar baronul Trompă ţipă aşa de tare, că mecla îi devine stacojie:

— Jego-o-o-sule!!! Calomni-i-i-e faţă de Conducătoare!!!

Şi „bunii creştini” ţipă după Trompă:

— Calomnie! Răzvrătire! Zis şi Făcut!

Sala înlemneşte. Înlemnesc şi eu. Artamoşa stă pe scăunelul său, plin de roşii. Şi dintr-odată ridică mâna. Se ridică singur. Arată în aşa fel, că şi „bunii creştini” tac ca la comandă. Doar Trompă încearcă să ţipe „Calomnie!”, dar glasul lui e singur. Şi eu simt foarte bine – misiunea s-a prăbuşit.

— Uite-i pe căţeii de la Kremlin! pronunţă tare Artamoşa şi arată cu degetul roşu spre mijlocul sălii.

Şi sala explodează ca o bombă atomică: sar toţi la „bunii creştini”. Le dau în cap, îi mătură pe jos. Ei încearcă să se apere, dar în zadar. Şi parcă special, proştii, s-au aşezat în mijloc şi sunt înconjuraţi. Îi scarpină din toate părţile. Artamoşa stă pe scenă plin de roşii, de parcă ar fi Sfântul Gheorghe Biruitorul. Grăsana care sta lângă mine sare urlând în mulţime:

— Câinii! Câinii!

Totul e clar. Mă ridic şi ies.

Nu e întotdeauna totul ca la carte. Nu întotdeauna totul iese bine în serviciul nostru greu şi responsabil. E vina mea că nu le-am făcut instrucţia, că nu i-am inspectat. Nu i-am avertizat. Dar nici n-am avut timp – m-am bătut pentru Drum. Aşa i-am spus şi lui Tataie, ca să mă apăr. Am vrut după aceea să trec pe la Trompă să-i dau peste trompă, ca să priceapă, dar mi-a fost milă – şi aşa şi-a luat-o. De la popor.

Mda... Artamoşa se crede mare, ţinteşte prea sus, se joacă cu focul. A ajuns la limită. Până acolo, încât e timpul să-l *stingem.* Şi doar a început ca un veritabil bard popular. Cânta la început balade vechi populare canonice despre Ilia Muromeţ, despre Buslai, despre Solovei Budimirovici. A devenit popular în toată Rusia Nouă. A câştigat bine. Are două case. A căpătat admiratori şi apărători de sus. Să tot trăiască aşa mult şi bine, să se scalde în slava poporului, dar nu – i-a intrat un spin în cur lui Artamoşa. A devenit şi el demascatorul năravurilor. Nu al năravurilor simple, ci al năravurilor Conducătoarei noastre. Mai sus, cum se spune, nu se poate. Iar Conducătoarea noastră... e altă poveste. Amară.

În mare parte, din punctul de vedere al statului – nu a avut

noroc Conducătorul nostru. *Tare* n-a mai avut noroc. Avem o singură pată întunecată în Noua Rusie – soţia Conducătorului. Şi nu poţi şterge pata asta nicicum, nici nu poţi s-o acoperi, nici s-o scoţi. Doar să aştepţi, să rabzi şi să speri…

Fluierat-lovitură-oftat.

Semnalul roşu al mobilului.

Conducătoarea!

Sare cum o pomeneşti, Doamne iartă-mă… Întotdeauna mă sună, imediat după ce mă gândesc la ea. Mistica! Îmi fac cruce, mă montez, răspund înclinându-mi capul:

— Ascult, Doamnă.

Apare în maşină chipul ei gras, hotărât, cu mustăcioară deasupra buzelor roşii, carnivore:

— Komiaga! Unde eşti?

Are un glas din piept, adânc. După cum se vede, chiar acum s-a trezit *mama* noastră. Are ochi frumoşi, negri, cu sprâncene catifelate. De fiecare dată, aceşti ochi au o strălucire *intensă.*

— Merg prin Moscova, Doamnă.

— La Praskovia ai fost?

— Am fost, Doamnă. Am făcut tot.

— De ce nu raportezi?

— Iartă-mă, Doamnă, chiar acum am aterizat.

— Zboară încoace. Ca gândul.

— Chiar acum.

Iarăşi în Kremlin. Cotesc pe Miasniţkaia, strada e plină – e seară, oră de vârf, lucru clar. Claxonez cu hipertonul statal, se feresc toţi din faţa „merinului“ meu cu cap de câine, trec neabătut spre piaţa Liubianskaia, iar acolo totul e mort: poţi să te fuţi, Doamne iartă-mă. O să trebuiască să aştept.

Zăpada pică, se aşază pe maşină. Şi în piaţa Liubianskaia stă – se înalţă, ca de obicei, Maliuta al nostru de bronz, încovoiat, îngrijorat, acoperit de zăpadă, priveşte lung pe sub sprâncenele lungi. În timpul lui nu erau asemenea „dopuri“. Erau numa’ dopuri pentru sticle de vin…

Pe clădirea „Lumii copiilor” e o sticlă imensă cu publicitate vie: obielele de flanea „Sviatogor”. Pe o bancă, stă un tânăr cu părul creţ, o frumuseţe de fată cu cocoşnic se apleacă într-un genunchi lângă el, cu o obială nouă în mâini. Şi după zdrăngănitul balalaicei, după sughiţurile muzicuţei, tânărul îşi întinde piciorul gol. Mândruţa îi înfăşoară piciorul cu obiala,

trage şi cizma. O voce: „Obielele societăţii comerciale «Sviatogor». Şi piciorul vă va fi ca într-un leagăn!“ Şi se aude imediat un cântec de leagăn, leagăn împletit, cu un picior învelit în obială, care se clatină: nani-nani, nani-nani… Şi vocea mândruţei: „Ca într-un leagăn!“

M-am întristat, nu ştiu de ce… Pornesc teleradioul „Rusi“. Comand „un moment de poezie rusească”. Un tânăr nervos declamă:

Câmpurile sunt acoperite de ceaţă,
Mesteacănul e rănit.
Se înnegreşte pământul gol —
Primăvara nu-i timpurie.
Mesteacănul a fost mutilat —
De un topor ştirb.
Pe lamă se scurge sucul,
Chemând la utrenie.

Un poet din ăla nou. Nu-i rău, simte adânc… Dar nu înţeleg un lucru – de ce sucul de mesteacăn cheamă la utrenie? La utrenie trebuie să cheme sunetul clopotului. Observ înainte un coordonator cu vestă luminoasă, îl chem prin legătura de stat:

— Şefule, curăţă-mi drumul!

Împreună cu el – eu cu claxonul statal, el, cu fierul – ne facem drum. Cotesc pe Iliinka, trec pe Râbnâi şi Varvarka spre Piaţa Roşie, intru pe Spasskie, gonesc spre palatele Conducătoarei. Las maşina portarilor în caftane zmeurii, fug spre cerdacul de granit. Paznicii în livrele aurite îmi deschid prima uşă, intru în vestibulul amenajat cu marmură roz, mă opresc în faţa uşii a doua – e transparentă, străluceşte slab. Uşa asta e o lumină curată, de la tavan până la podea. La marginile uşii stau doi sotnici din regimentul Kremlinului, se uită prin mine. Îmi ordonez respiraţia şi gândurile, trec prin uşa luminoasă. De lumina asta largă nu poţi ascunde nimic – nici arme, nici otravă, nici vreun gând rău.

Intru în palatele Conducătoarei noastre.

Mă primeşte cu o plecăciune acolita Conducătoarei:

— Conducătoarea vă aşteaptă.

Mă duce prin palate, prin nenumărate camere şi săli. Uşile se deschid singure, fără zgomot. Şi la fel de liniştit se închid. Şi, iată – dormitorul liliachiu al Conducătoarei noastre.

Intru. Şi în faţa mea, pe o lojă largă, stă soţia Conducătorului

nostru.

Fac o plecăciune largă, până la pământ.

— Salutare, ucigaşule de suflete.

Ea pe toţi opricinicii îi numeşte aşa. Dar nu cu reproş, cu *umor.*

— Să trăiţi, Conducătoare Tatiana Alekseevna.

Îmi ridic ochii. Conducătoarea stă întinsă într-o cămaşă de noapte de mătase violetă, ce se asortează cu liliachiul gingaş al dormitorului. Părul ei negru e uşor ciufulit, îi cade pe umerii mari. Plapuma pufoasă e dată într-o parte. Pe pat sunt un evantai japonez, sfere chinezeşti de nefrită pentru relaxarea degetelor, un mobil de aur, adormita căţeluşă Caterina şi o cărţulie a Dariei Adaşkova, *Mopşii funebri.* Conducătoarea ţine în mâinile ei puhave o tabacheră de aur, spuzită cu diamante. Scoate din tabacheră un pic de tutun, îl bagă într-o nară. Înlemneşte. Mă priveşte cu ochii ei umezi şi negri. Strănută. Strănută aşa de tare, încât suspensiile liliachii ale lustrei se clatină.

— Oh, moartea... Conducătoarea îşi lasă capul pe patru perniţe.

Acolita ei îi şterge nasul cu o batistă, îi aduce un păhărel de coniac. Fără treaba asta nu începe dimineaţa la Conducătoarea noastră. Iar dimineaţa ei e când la noi e seara.

— Tania, baia!

Acolita iese. Conducătoarea muşcă din lămâie după ce bea coniacul, îmi întinde mâna. Îi prind mâna grea. Ţinându-se de mine, se ridică din lojă. Loveşte din palme cu putere, merge la uşa liliachie. Uşa se deschide. Conducătoarea noastră pluteşte într-acolo. E corpolentă, înaltă, chipeşă. Dumnezeu i-a dat un trup mare, alb.

Stând în iatac, o conduc cu privirea pe marea noastră Conducătoare.

— Ce stai, treci încoace.

Merg supus după ea în încăpătoarea baie din marmură albă. Aici, încă două acolite se învârt, pregătesc vana, deschid şampanie. Conducătoarea ia o cupă îngustă, se aşază pe budă. Întotdeauna face aşa – la început un pic de coniac, apoi şampanie. Conducătoarea îşi face treburile, sorbind din cupă. Se ridică:

— De ce taci? Povesteşte.

Şi îşi ridică mâinile albe în sus. Acolitele îi scot într-o clipă cămaşa de noapte. Îmi las ochii în podea, reuşind încă o dată să observ cât de pufos şi de alb e corpul Conducătoarei noastre. Vai, nu mai există aşa ceva... Coboară pe treptele de marmură, intrând în vana plină. Se aşază.

— Conducătoareo, am îndeplinit totul. Praskovia a spus: în noaptea asta. A făcut totul cum trebuia.

Conducătoarea tace. Bea şampanie. Oftează. Oftează aşa de tare, că se mişcă spuma în vană.

— Noaptea? mă întreabă. Asta... e ca la voi?

— Ca la noi, Conducătoareo.

— Iar ca la mine, înseamnă – la prânz... Bine.

Iarăşi oftează. Îşi termină cupa. Îi mai aduc una.

— Ce a vrut clarvăzătoarea?

— Scrumbie baltică, seminţe de ferigă şi cărţi.

— Cărţi?

— Da. Pentru cămin.

— A-a-a... Îşi aminteşte ea.

Fără să bată la uşă, apare acolita principală:

— Conducătoareo, au venit copiii.

— Deja? Cheamă-i aici.

Acolita pleacă şi se întoarce cu doi gemeni de zece ani – Andriuşa şi Agafia. Gemenii aleargă, sar spre mama lor. Conducătoarea se ridică din vană, dezgolindu-se până la mijloc, acoperindu-şi pieptul *larg*, copiii o sărută pe obraji:

— Bună dimineaţă, mămică!

Ea îi îmbrăţişează, fără să lase cupa de şampanie:

— Bună dimineaţa, dragilor. Am cam întârziat eu azi, mă gândeam să mâncăm împreună.

— Mamă, noi deja am mâncat! ţipă Andriuşa şi loveşte apa cu palma.

— Foarte bine... şi îşi şterge faţa de spumă.

— Mămică, eu am câştigat la „Gotze“[33]! Eu am găsit baotzeanul[34]!

— Haohantzi[35], Conducătoarea îşi sărută fiica. Minmin[36].

---

[33] Gotze (graniţa de stat) – un joc chinezesc 4-D, devenit popular în Rusia Nouă după cunoscutele evenimente din noiembrie 2027.

[34] *Baotzea* – sabie (]b. chineză).

[35] *Haohantzi* – drăguţo (lb. chineză).

[36] *Minmin* – minunat (lb. chineză).

Conducătoarea are o chineză cam învechită…

— Iar eu am câştigat de mult la „Gotze“! Andriuşa o stropeşte cu apă pe soră-sa.

— *Shagua*[37] îl stropeşte înapoi Agafia.

— Gaşenika, Andriuşa… se încruntă Conducătoarea, strâmbându-şi sprâncenele negre şi frumoase, acoperindu-şi şi sânii şi lăsându-se în vană. Unde-i tata?

— Tata e la războinici! Andriuşa scoate din teacă un pistol de joacă, mă ţinteşte. Tiu-u-u-u!

O lumină roşie a ordinii mi se opreşte pe frunte. Eu râd.

— Poc! Andriuşa apasă pe trăgaci şi o sferă micuţă mă nimereşte în frunte.

Şi se rostogoleşte.

Eu îi zâmbesc viitorului moştenitor al statului rus.

— Unde-i Conducătorul? îl întreabă Conducătoarea pe preceptorul ce stă după uşă.

— La Ordinul Armatei, Conducătoareo. Acum e jubileul Corpului Andreevski.

— Aşa. Înseamnă că nimeni nu va mânca împreună cu mine… oftează Conducătoarea, luând de pe talgerul de aur altă cupă de şampanie. Bine, căraţi-vă cu toţii…

Copiii, slugile şi eu ne îndreptăm spre uşă.

— Komiaga!

Mă întorc.

— Stai cu mine la masă.

— Sigur, Conducătoareo.

---

[37] *Shagua* – prostule (lb. chineză)

O aştept pe Conducătoarea noastră în bucătăria mică. Am o onoare *imensă* – să stau la masa de dimineaţă cu Conducătoarea noastră. Conducătoarea ia masa de obicei seara, dacă nu cu Conducătorul, atunci cu cineva din Cercul Interior – cu contesa Borisova sau cu principesa Volkova. Cu nenumăraţii ei lingăi, ia doar prânzul. Iar asta înseamnă mult peste miezul nopţii. Conducătoarea îşi ia cina când răsare soarele.

Stau la masa cu micul dejun pregătit, cu trandafiri albi aleşi, cu veselă de aur şi cristal. Lângă pereţi stau patru slugi în caftane argintii-smărăldii.

Au trecut deja patruzeci de minute, dar Conducătoarea nu a

apărut. Greu îşi face ea toaleta de dimineaţă. Stau şi mă gândesc la Conducătoarea noastră. Îi este greu din mai multe cauze. Nu doar din pricina *slăbiciunilor* ei femeieşti. Dar şi din cauza sângelui. E pe jumătate evreică. Şi nu poţi fugi niciodată de aşa ceva. Şi din cauza asta se fac atâtea plângeri împotriva ei, se răspândesc atâtea bârfe şi minciuni prin Moscova şi-n întreaga Rusie.

Eu m-am comportat întotdeauna liniştit faţă de evrei. Nici tatăl meu decedat nu era mâncător de evrei. Spunea, uneori, că oricine cântă 10 ani la vioară devine automat evreu. Mama, la fel, fie-i ţărâna uşoară, nu-i bârfea pe evrei, dar spunea că pentru statul nostru nu-s periculoşi evreii, ci *subjidanii,* care, fiind ruşi după sânge, se închină jidanilor. Iar bunicul-matematician, când eu în mod special nu voiam să învăţ germana, declama o poezioară compusă chiar de el, ce parodia o poezie foarte cunoscută[38] a poetului sovietic Maiakovski:

Dacă aş fi
un evreu
în ani înaintaţi,
Şi atunci —
nicht zweifelnd und bitter[39],
Germana
Aş învăţa-o
doar pentru că
în germană a vorbit
şi Hitler.

Dar nu toţi erau aşa iubitori de jidani ca rudele mele. Au fost şi *întâmplări* când a curs sânge evreiesc pe pământul rusesc. Totul s-a întins şi a mocnit până la Decretul Conducătorului „Despre numele ortodoxe“. Conform decretului, toţi cetăţenii ruşi nebotezaţi ca ortodocşi nu trebuie să poarte nume ortodoxe, ci nume care corespund naţionalităţii lor. După care Borişii noştri au devenit Boruhi, Victorii – Agvidori, iar Levii – Leibi. Astfel, înţeleptul nostru Conducător a rezolvat până la capăt şi definitiv problema evreiască în Rusia. A luat sub aripa sa toţi evreii deştepţi. Iar proştii s-au împuşcat. Şi a fost clar

---

[38][38] Chiar dacă aş fi un negru în vârstă, şi atunci – fără dubii şi fără lene, rusa aş fi învăţat-o, doar pentru faptul că în rusă a vorbit Lenin.

[39][39] Fără îndoieli şi fără amărăciune (1b. germană).

foarte repede că evreii sunt extrem de folositori pentru statul Rusesc. Sunt de neînlocuit în treburile vistieriei, ale comerţului şi în diplomaţie.

Dar cu Conducătoarea e altă treabă. Nici măcar nu e problema evreiască. Ci e vorba de curăţenia sângelui. Dacă ar fi fost Conducătoarea noastră pe jumătate tătăroaică sau cecenă – problema ar fi rămas la fel. Şi nu fugi de asta niciunde. Şi slavă Domnului...

Se deschid uşile albe şi apare în bucătărie căţeluşa Caterina, mă miroase, latră de două ori, strănută câineşte, sare pe fotoliul ei. Iar eu mă ridic, mă uit spre uşa larg deschisă, cu slugile înlemnite de o parte şi de alta. Se aud apropiindu-se paşi aşezaţi şi siguri şi, cu foşnetul rochiei albastre-întunecate de mătase, apare în cadrul uşii Conducătoarea noastră. E mare, largă, aşezată. Are un evantai strâns în mâna ei puternică. Părul bogat e strâns, aranjat, ţinut de un pieptăn de aur, cu multe pietre preţioase. Are pe piept un inel de catifea cu un diamant „Padişah“, înconjurat de safire. Faţa sa maiestuoasă e pudrată, buzele ei senzuale sunt rujate, ochii îi sclipesc sub sprâncenele negre.

— Aşază-te, îmi face ea semn cu evantaiul şi se aşază în fotoliul împins de slugă.

Mă aşez. Sluga aduce o mică scoică cu carne mărunţită de porumbel, o pune în faţa Caterinei. Căţeluşa înghite carnea, Conducătoarea o mângâie pe spate:

— Mănâncă, draga mea.

Slugile aduc un urcior de aur cu vin roşu, îi umplu cupa Conducătoarei. Ea ia cupa în mâna ei mare:

— Ce bei cu mine?

— Ce îmi ordonaţi, Conducătoareo.

— E frumos ca opricinicii să bea vodcă. Turnaţi-i vodcă!

Îmi toarnă vodcă într-un păhărel de cristal. Fără zgomot, slugile pun mâncarea pe masă: icre de morun, raci, ciuperci chinezeşti, tăiţei de hrişcă japoneză în gheaţă, orez bine fiert, legume fierte în condimente.

Înalţ păhărelul, mă ridic cu emoţii mari:

— Să fiţi sănătoasă, Con... co... co... ducătoarereo...

De emoţie, mi s-a împletit limba: stau prima oară la masa Conducătorilor.

— Aşază-te.

Face cu evantaiul, bea din cupă.

Beau dintr-o sorbitură, mă aşez. Stau ca o statuie. Nu mă aşteptam de la mine să fiu atât de slab. În faţa Conducătorului nu am aşa emoţii ca în faţa Conducătoarei noastre. Şi doar nu sunt cel mai ruşinos dintre opricinici...

Neuitându-se la mine, Conducătoarea mestecă lent:

— Ce mai e nou în capitală?

Dau din umeri:

— Nimic deosebit, Conducătoareo.

— Dar nedeosebit?

Mă priveşte fix cu ochii ei negri, nu poţi ascunde nimic de ei.

— Păi nici nedeosebit... nimic. L-au terminat pe stolbovoi.

— Pe Kuniţin? Ştiu, am văzut.

Înseamnă că, imediat ce se trezeşte Conducătoarea, îi şi aduc ştirile. Cum altfel? E treabă de stat...

— Şi mai ce? întreabă, întinzând icrele de morun pe frigănele.

— Păi... În general... cumva... bâigui.

Mă priveşte fix.

— Păi de ce v-aţi bâlbâit aşa cu Artamoşa?

Iată. Ştie şi asta. Îmi umplu plămânii cu aer.

— Conducătoareo, e vina mea.

Mă priveşte atent:

— Asta ai spus-o bine. Dacă ai fi dat vina pe „bunii creştini”, aş fi comandat să te snopească imediat. Chiar aici.

— Iertaţi-mă, Conducătoareo. Am întârziat cu treburile, n-am ajuns la timp, nu i-am avertizat.

— Se mai întâmplă, spune Conducătoarea, muşcând din frigănelele cu icre şi bând vin. Mănâncă.

Slavă Domnului! E mai bine să mănânci în situaţia mea decât să taci. Apuc o spinare de rac şi o bag în gură cu o bucăţică de pâine. Conducătoarea mestecă, bea vin. Şi dintr-odată râde nervos, lasă cupa, nu mai mestecă. Împietresc.

Mă priveşte fix:

— Spune-mi, Komiaga, de ce mă urăsc ei aşa?

Trag aer în plămâni. Şi... expir. N-am ce să-i răspund. Iar ea priveşte prin mine:

— Păi, îmi plac soldaţii tineri. Şi ce?

Ochii negri i se umplu cu lacrimi. Îi şterge cu o batistă.

Îmi fac curaj:

— Conducătoareo, sunt o adunătură răutăcioasă de renegaţi.

Se uită la mine ca un leu la un şoarece. Îmi pare rău că am deschis gura.

— Asta nu-i o adunătură de renegaţi, prostule. Acesta-i poporul nostru sălbatic!

Înţeleg. Poporul nostru nu-i de zahăr. E greu să lucrezi cu el. Dar Dumnezeu nu ne-a dat altul. Tac. Iar Conducătoarea, uitând de mâncare, îşi duce la buze un capăt de evantai:

— Sunt invidioşi pentru că sunt slugarnici. Ştiu să ne linguşească. Dar să ne iubească pe bune, pe cei care avem puterea, nu pot. Şi niciodată nu ne vor iubi. Dacă vor avea ocazia, ne vor mânca de vii...

Îmi fac curaj:

— Conducătoareo, nu vă faceţi griji, îi rupem noi coloana lui Artamoşa. O să-l strivim ca pe-un păduche.

— Dar ce-mi tot vorbeşti de Artamoşa!

Loveşte cu evantaiul masa, se ridică brusc.

Eu sar imediat în picioare.

— Aşază-te! îmi face semn.

Mă aşez. Căţeluşa mârâie la mine. Conducătoarea se plimbă prin cameră, rochia îi foşneşte nervos:

— Artamoşa! De parcă el ar fi problema...

Se plimbă înainte şi înapoi, bălmăjeşte ceva. Se opreşte, aruncă evantaiul pe masă:

— Artamoşa! E vorba despre soţiile stolbovoilor care mă invidiază, îi aţâţă pe tâmpiţi, iar ăia prostesc poporul. De la soţiile stolbovoilor la tâmpiţi, în popor se face furtună. Nikola Volokolamski, Andriuha Zagorianski, Afonia Ostankinski – ce bârfesc despre mine, a? A?!

— Sunt câini împuţiţi, Conducătoareo, merg prin biserici, răspândesc bârfe scârboase... Dar Conducătorul a interzis să-i atingem... altfel, noi de mult i-am fi...

— Eu pe tine te întreb: ce vorbesc despre mine?!

— Păi... vorbesc că noaptea vă daţi cu o cremă chinezească, după care vă transformaţi în câine...

— Şi alerg pe la dulăi! Aşa-i?

— Aşa e, Conducătoareo.

— Şi ce treabă are Artamoşa? El doar cântă bârfele! Artamoşa!

Se plimbă, bodogănind nervoasă. Ochii îi ard. Ia cupa, bea.

Oftează:

— Mda... mi-ai stricat pofta de mâncare. Bine, cară-te...

Mă ridic, mă închin, ies cu spatele.

— Stai... se gândeşte. Ce ai spus că vrea Praskovia?

— Scrumbie baltică, seminţe de ferigă şi cărţi.

— Cărţi. Hai cu mine. Altfel uit...

Conducătoarea iese din cameră, uşile i se deschid în faţă. Merg după ea. Intrăm în bibliotecă. Bibliotecarul Conducătoarei sare de pe locul său, un ochelarist musculos, se închină:

— Ce doriţi, Conducătoareo?

— Hai, Tereşa.

Bibliotecarul o urmează. Conducătoarea merge spre rafturi. Sunt multe. Şi o grămadă de cărţi pe ele. Ştiu că mamei noastre îi place să citească de pe hârtie. Şi nu doar *Mopşii funebri.* E citită.

Se opreşte. Priveşte rafturile:

— Uite, astea vor arde mult şi bine.

Îi face un semn bibliotecarului. El scoate de pe rafturi operele alese ale lui Anton Cehov.

— Să le trimiţi pe astea Praskoviei, îi spune Conducătoarea bibliotecarului.

— Am înţeles, dă el din cap, alegând cărţile.

— Gata!

Mama noastră se întoarce şi iese din adăpostul cărţilor.

Mă grăbesc după ea. Intră în iatacul ei. Uşile aurite se deschid, tobele sună, zdrăngănesc balalaicile invizibile, se aud glasuri tinere:

Să mă loveşti pe mine
Cu un băţ gros pe spate!
Băţul ştie!
Spinarea vrea!

Pe Conducătoare o întâmpină o şleahtă de linge-blide. Latră bucuroşi, chiţăie, se închină. Sunt mulţi. Sunt diferiţi: şi clovni, şi măicuţe-tipicare, şi calici tranzitorii, şi povestitori, şi *jucători,* şi *colţunaşi* distruşi de ştiinţă, şi călăuzitori, şi maseuri, şi veşnicele fetiţe, şi *gogoşi* electrice.

— Bună dimineaţă, mamă! se uneşte urletul linge-blidelor.

— Bună dimineaţa, sufleţelelor! le zâmbeşte Conducătoarea.

Doi măscărici bătrâni aleargă spre ea: Pavluşca-ariciul şi Arcu-satiru’ o apucă de mâini, o conduc sărutându-i degetele.

Pavluşca, cu faţa lui rotundă, bălmăjeşte ca de obicei:

— Pu-ere, pu-ere, pu-ere!

Părosul Arcu’ se screme şi el:

— Eu-asia, Eu-asia, Eu-asia!

Restul încep să danseze, se înghesuie în jurul Conducătoarei ca de obicei. Şi văd imediat – faţa i-a devenit mai bună, sprâncenele s-au relaxat, ochii i s-au încălzit:

— Ei, cum e aici fără mine, sufleţelelor?

Îi răspund ţipete şi urlete:

— Rău, mamă! Ră-ă-ă-u!

Linge-blidele se aruncă în genunchi în faţa mamei.

Eu mă înghesui spre ieşire. Mă observă:

— Komiaga!

Îngheţ. Mă cheamă cu degetul, scoate un aur din portofel, mi-1 aruncă:

— Pentru deranj.

Îl prind, mă închin, ies.

Seara. Ninge. Merge „merinul“ meu prin Moscova. Ţin volanul, iar în pumn am aurul. Îmi arde palma, ca un cărbune. Asta nu e plată, e *cadou.* Nu-s bani mulţi, zece ruble – dar pentru mine sunt mai scumpi decât o mie...

Conducătoarea noastră întotdeauna îţi trezeşte o *furtună* în suflet. E greu de descris. Ca şi cum două valuri tsunami se lovesc, un val e ură, altul – iubire. O urăsc pe mama noastră că-1 face de ruşine pe Conducător, că strică încrederea poporului în Putere. Dar o iubesc pentru caracterul ei, pentru putere şi integritate, pentru verticalitate. Şi pentru... copioşii ei sâni, albi,

gingaşi, incomparabili, fără măsură, pe care *uneori,* cu coada ochiului, Slavă Domnului, pot să-i văd. Iar *spectacolul* acesta de seară nu se compară cu nimic. Să vezi cu coada ochiului pieptul Conducătoarei noastre... e o încântare, domnilor! De un lucru îmi pare rău, că preferă soldaţii, nu opricinicii. Şi-s slabe şanse să-şi schimbe preferinţele. Ei, asta e – Dumnezeu să o judece.

Mă uit la ceas: 21:42.

E luni, la 21:00 a început masa opricinicilor. Am întârziat. Ei, nu-i nicio problemă. Masa noastră comună de seară e doar lunea şi joia în palatele lui Tataie. Asta se întâmplă la Iakimanka, chiar în acea vilă a negustorului Igumnov, unde a stat aproape un secol ambasadorul francez. După evenimentele cunoscute din 2001, când Conducătorul a rupt în public actele ambasadei franceze, iar pe ambasador, demascat că ar fi instigat la răscoală, l-a alungat din Rusia, vila a fost ocupată de opricinici. Acum nu se plimbă pe acolo francezi cu picioare subţiri, ci Tataie al nostru, în cizme de marochin. În fiecare luni şi joi, el ne organizează cina. Casa e comodă, frumoasă, aminteşte de vechiul stil rusesc, de parcă ar fi construită special pentru Tataie. De parcă ar fi aşteptat să vină Tataie al nostru. Şi a venit. Şi Slavă Domnului.

Ajung la vilă. Iar acolo deja totul e roşu-roşu de la „merinurile“ noastre. De parcă ar fi plin de văcuţele-domnului în jurul unei bucăţele de zahăr. Mă ridic, ies, mă apropii de pridvorul din piatră tocită. Portarii severi ai lui Tataie mă primesc în tăcere. Intru, arunc caftanul în mâinile slugilor. Alerg pe scară spre uşile largi. Lângă ele stau doi majordomi în caftane deschise. Se închină, îmi deschid uşile, şi – imediat – se aude zarva! Trapeza e ca un stup! Sunetul acesta alungă din tine orice oboseală.

Sala mare e plină, ca de obicei. Aici stă toată opricina din Moscova. Lustrele strălucesc, lumânările ard pe mese, se leagănă clopoţeii, moţurile noastre sclipesc. Minunat! Intru cu o plecăciune până la pământ, cum i se cuvine unui întârziat. Merg la locul meu, mai aproape de Tataie. Mesele lungi sunt aranjate în aşa fel în sală, încât formează o singură masă, unde stă Tataie şi ambele *aripi* – dreapta şi stânga. Mă aşez la locul meu legal – al patrulea din dreapta lui Tataie, între Şelet şi Pravda. Tataie îmi face cu ochiul şi muşcă dintr-un pateu. Întârzierea nu se consideră aici vinovăţie: cu toţii avem treburi, se mai întâmplă

să venim după miezul nopţii. Sluga îmi aduce un vas cu apă, mă spăl pe mâini, mă şterg pe un prosop. Şi uite – imediat se schimbă mâncarea. Slugile lui Tataie aduc curcan fript. Iar pe mese mai e doar pâine şi varză murată. În zilele de lucru, la masă, lui Tataie nu-i plac multe feluri de mâncare. De băut – cagor[40] în ulcioare, cvas şi apă de izvor. Aici nu se poate să bei vodcă în zilele de muncă.

Pravda îmi toarnă cagor:

— Ce, frate Komiaga, ai avut probleme?

— Probleme, frate Pravda.

Ciocnesc cu Pravda, cu Şelet, îmi golesc paharul dintr-odată. Şi imediat îmi amintesc că de mult nu am mâncat *bine:* la Conducătoare, ca de obicei, de la emoţii nu mi-a intrat nimic pe gât. Foamea nu ţi-i mătuşă, nu te va hrăni cu prăjituri... La timp, ah, la timp îmi pune sluga pe masă farfuria cu curcan garnisit cu cartofi copţi şi ridiche opărită. Rup o pulpă de curcan, îmi înfig dinţii în ea: minunat, s-a făcut bine în cuptorul lui Tataie. Şelet roade o aripă, clefăie:

— Nicăieri nu mănânci aşa ca la Tataie!

— Adevăr pur! râgâie Pravda.

— Ce-i drept, e drept, bălmăjesc înghiţind carnea fragedă de curcan. Tataie al nostru ne hrăneşte, ne încălzeşte, ne dă şi de lucru, ne şi învaţă minte.

Trag cu ochiul la Tataie, iar el, dragul, parcă simţind *acceptarea* noastră, ne face cu ochiul, mănâncă fără grabă. După dragul de el, noi stăm ca după un zid de piatră. Şi Slavă Domnului.

Mănânc şi urmăresc masa lui Tataie. La margini, acolo unde *aripile* de opricinici se termină, stau ca de obicei oaspeţi respectabili. Şi azi, la fel: în dreapta e mitropolitul Kolomenski, lat în spate, alături de un paracliser din Elohovskii cu barba căruntă, preşedintele de zece puduri al Uniunii Ruseşti a Respectării Drepturilor Omului, cu o insignă AAM[41], părintele Ghermoghen, duhovnicul Conducătoarei, un oarecare tinerel funcţionar de la Camera de Comerţ, preşedintele comerţului din Ucraina, Ştefan Goloborodiko, şi vechiul prieten al lui Tataie,

---

[40][40] Cagor – tip de vinuri de desert. La fabricarea acestui tip de vin, strugurii se zdrobesc, apoi se ţin la temperatura de 75-80°C timp de 18-24 de ore, până ce vinul capătă o culoare intensă şi un gust catifelat şi aspru.

[41][41] AAM – Asociaţia Arhanghelului Mihail.

antreprenorul Mihail Trofimovici Porohovşikov; în stânga, neînlocuitul doctor principal al opricinicilor, Petr Sergheevici Vahruşev, cu veşnicul ajutor Bao Tzai, impunătorul comandant al regimentului din Kremlin, cu un singur ochi, bardul popular Ciurilo Volodievici, veşnicul nemulţumit Losiuk din Ordinul Tainic, campionul Rusiei la luptele cu pumnii, Jbanov, preşedintele Camerei de Conturi, Zaharov, cu faţa lui rotundă, vânătorul lui Tataie, Vasia Ohlobâstrin, sfiosul Govorov şi Anton Mamonov – principalul răspunzător al băilor din Kremlin.

Tataie ridică paharul lui cu cagor şi se ridică în picioare. Gălăgia se stinge. Tataie spune cu o voce tunătoare:

— În sănătatea Conducătorului nostru!

Ne ridicăm toţi şi înălţăm cupele:

— În sănătatea Conducătorului nostru!

Bem până la fund. Cagorul nu e şampanie, nu- poţi bea repede. Îl turnăm în noi picătură cu picătură. Mormăim, ne ştergem mustăţile şi bărbile, ne aşezăm. Şi, dintr-odată, apare ca un fulger în rama de curcubeu de pe tavanul sălii, luminându-ne până la durere, draga faţă îngustă cu bărbuţă deschis-întunecată. Conducătorul!

— Vă mulţumesc, opricinicilor! i se aude glasul prin sală.

— Slavă Conducătorului! strigă Tataie.

Îl susţinem, amplificăm:

— Slavă! Slavă! Slavă!

— Haide! răspunde Conducătorul şi zâmbeşte.

— Haide! Haide! Haide! trece al nouălea val prin sală. Stăm, cu feţele ridicate spre el. Soarele nostru aşteaptă până ne liniştim. Se uită cald, părinteşte:

— Cum a trecut ziua?

— Zis şi Făcut! Bine! Slavă Domnului, Conducătorule! Conducătorul nostru face o pauză. Ne priveşte cu ochii săi transparenţi:

— Vă ştiu treburile. Vă mulţumesc pentru servicii. Am încredere în voi.

— Haide! strigă Tataie.

— Haide-haide! îl acompaniem noi.

Se cutremură tavanul de vocile noastre. De acolo ne priveşte Conducătorul:

— Vreau să mă sfătuiesc cu voi.

Tăcem dintr-odată. Aşa e Conducătorul nostru: preţuieşte

sfaturile. În asta constă marea lui înţelepciune, asta e simplitatea lui. Din cauza asta înfloreşte statul nostru.

Aşteptăm ţinându-ne respiraţia.

Întârzie soarele nostru. Pronunţă:

/V

— În legătură cu ipotecile.

Clar. Înţelegem. *Ipoteca* chineză. Vechiul rahat. Nod încurcat. De câte ori a vrut Conducătorul să-l dezlege, dar de fiecare dată *ai noştri* l-au încurcat, îl ţineau de mâini. Şi nu doar ai *noştri,* dar şi ai noştri. Şi *străinii.* Şi pur şi simplu – străinii...

— Acum o jumătate de oră am avut o discuţie cu Cijou Şeni-Min. Prietenul meu, conducătorul Văzduhului, e îngrijorat de situaţia chinezilor din Vestul Siberiei. Ştiţi că după ce am interzis prin decret trecerea plaselor de acolo cu amanetarea la judeţ, treaba parcă şi-a revenit. Dar se pare că nu pentru mult timp. Chinezii au început să se aciueze nu în centrele judeţene, ci în localităţile fără posesiuni, cu acoperirea aşa-numitelor tanhu-achiziţionare cu plângere la dosar, ca ispravnicii noştri să n-aibă dreptul să-i considere buni de dări. S-au folosit de legea „Despre patru dări“, iar răspunzătorii din administraţie, după cum înţelegeţi, se cumpără şi nu-i trec la buni de dări, ci la închirieri temporare cu boarfe. Iar închirierile temporare sunt destule după noul statut. Reiese că ei cultivă loturile spre folosul propriu, dar evită să se achite de-a gata, aşa că soţiile şi copiii lor se numără la loturile de şase luni de catenă. Înseamnă că toate cele şase luni fără dări se împart nu în jumătate, ci două la trei. Deci, la fiecare şase luni China pierde o treime din dări. Şi tanhu-achiziţionarea îi ajută pe chinezii de la noi să amăgească Văzduhul. Ţinând cont că avem în Siberia de Vest 28 de milioane de chinezi, înţeleg îngrijorarea prietenului meu Cijou Şeni-Min: China pierde aproape trei miliarde de yuani în şase luni. Am vorbit azi cu Zibelman şi cu Ţvetov. Amândoi miniştrii m-au sfătuit să abrog legea „Despre patru dări“.

Conducătorul tace. Uite ce era! Iarăşi îl deranjează pe cineva legea dărilor. Nu şi-au împărţit câştigurile, haiducii!

— Vreau să vă întreb pe voi: ce credeţi despre problema asta?

Rumoare în sală. E clar ce credem! Fiecare vrea să spună. Dar Tataie îşi ridică mâna. Linişte. Vorbeşte Tataie:

— Conducătorule, inimile noastre bubuie de furie. Nu chinezii

au născocit tanhu-achiziţionarea. Domnia-Ta, Conducătorule, din bunătate sufletească vă zbateţi pentru Văzduhul prietenos, iar duşmanii din loturile din Vestul Siberiei îşi fac plasele lor înnodate. Ei sunt în aceeaşi oală cu ministrul roz, şi împreună cu ambasadorii şi cu vameşii au născocit această tanhu-achiziţionare!

— Adevărat! Corect! Zis şi Făcut! acceptă toţi.

Sare Neceai, un opricinic de bază, care a asmuţit nu o dată câinii asupra ambasadorilor:

— Zis şi Făcut, Conducătorule! Când am curăţat anul trecut Ordinul Ambasadorilor, diacul *marginal*, Ştokman, a recunoscut la furie că Ţvetov, în Dumă, a înaintat „patru dări“! Mă întreb, Conducătorule: de ce câinele acesta era aşa de interesat de „patru dări“, ai?!

Sare Sterna:

— Conducătorule, mie mi se pare că „patru dări“ e o lege bună. Un lucru nu înţeleg – de ce „patru“? De unde s-a luat cifra asta? De ce nu şase? De ce nu opt?

Sar ai noştri:

— Tu, Sterna, vorbeşti cam mult! Dar e corect, bine zici! E vorba de patru! Da, de patru!

Se ridică bătrânul şi experimentatul Svirid:

— Conducătorule, dar ce s-ar schimba dacă ar fi în legea aia altă cifră? De exemplu, familia chinezească să nu ia patru dări, ci opt? S-ar mări darea de opt ori? Nu! De ce, mă întreb? Pentru că nu ar permite să se mărească! Diacii! Asta-i treaba!

Rumoare:

— Corect! Bine spui, Svirid! Nu în China stau duşmanii, ci în Administraţie!

Aici nu mai suport nici eu:

— Conducătorule! „Patru dări“ e o lege corectă, doar că nu e întoarsă în partea cuvenită: ispravnicilor nu le trebuie jalbă, ci ipoteci *negrei!*De-aia merg pe legea asta!

Aripa dreaptă mă susţine:

— Corect, Komiaga! Nu-i vorba de lege!

Stânga se împotriveşte:

— Nu-i vorba de ipoteci, ci de lege!

Sare Buben, din *aripa* stângă:

— Chinezul dă şi şase dări! De la asta, Rusia o s-o ducă mai bine! Trebuie, Conducătorule, să trecem legea pe alt număr, să-l

mărim şi atunci nu vor mai ipoteca – n-o să aibă timp să-şi îndrepte spatele!

Gălăgie:

— Corect! Prostii!

Se ridică Potâka, tânăr, dar tare şmecher:

— Conducătorule, eu aşa mă gândesc: fie şase sau opt dări, se poate întâmpla aşa: chinezii au familii mari, o să înceapă să tot împartă şi se vor înscrie câte doi sau trei, ca să micşoreze darea. Şi apoi vor face asta şi la ipotecare, dar ca nefamilişti. Atunci, conform legii, ei pot da darea la ai noştri. Iar ai noştri vor lua două dări, iar pe a treia o vor vinde înapoi chinezilor. Şi va ieşi că ăia vor fi deja cu boarfe la dări. Atunci ce chinez se va căsători cu una de-a noastră – şi, în general, despre ce dare chinezească va mai fi vorba?! Căci chinezul va fi cetăţean rus!

Gălăgie, hărmălaie. Bravo, Potâka! Vede bine. Nu degeaba înainte de opricină a fost la o vamă din Orientul îndepărtat. Tataie a tras de mulţumire un pumn în masă.

Tace Conducătorul. Se uită la noi din tavan cu privirea lui gri-albastră. Ne liniştim. Iarăşi e tăcere în sală. Spune Conducătorul:

— Păi, v-am ascultat părerile. Vă mulţumesc. Sunt bucuros că opricină mea are minte ascuţită. O să hotărăsc mâine ce fac cu legea. Iar azi o să iau altă hotărâre: să curăţ administraţia loturilor de acolo.

Ţipete de încântare. Slavă Domnului! Au aşteptat prea mult hoţii din Siberia de Vest!

Sărim, scoatem cuţitele din teacă, le ridicăm:

— Haide! Curăţare!

— Haide! Curăţare!

— Haide! Curăţare!

Înfigem cuţitele în mese cu avânt, lovim din palme aşa de tare, că tremură lustrele:

— Haide! Mătură, mătură!

— Haide! Mătură până la capăt!

— Haide! Mătură curat!

Vocea lui Tataie sună puternic:

— Mătură-i! Mătură-i!

Începem şi noi:

— Mă-tu-ră-i! Mă-tu-ră-i!

Batem din palme până ne dor mâinile.

Dispare chipul Conducătorului.

Tataie ridică cupa:

— Pentru sănătatea Conducătorului! Haide!

— Haide-haide!

Bem, ne aşezăm.

— Slavă Domnului, ai noştri o să aibă de lucru! ţipă Şelet.

— Era şi timpul! îmi bag eu cuţitul în teacă.

— Administraţiile de-acolo fierb de viermi! Pravda îşi scutură dezaprobator moţul aurit.

Trapeza se umple de gălăgie.

La masa lui Tataie se încinge o discuţie. Grasul preşedinte al Organizaţiei pentru Drepturile Omului îşi loveşte palmele grase:

— Tăticii mei! Cum să se închine Rusia noastră măreaţă în faţa Chinei?! Aşa cum în vremea înceţoşată ne îndoiam în faţa Americii scârboase, la fel şi acum ne îndoim în faţa Văzduhului! Vă daţi seama, Conducătorul nostru fierbe: chinezii trebuie să-şi dea corect dările!

Ciurilo Volodievici îi ţine isonul:

— Bine zici, Anton Bogdanâci! Ei se înghesuie în Siberia noastră, iar noi trebuie să ne gândim la dările lor! Să ne plătească mai mult!

Şeful băii, Mamona, dă din capul chel:

— Bunătatea Conducătorului n-are graniţe.

Paracliserul îşi scarpină barba căruntă:

— Cu bunătatea suverană se hrănesc prădătorii de la graniţe. Nu se mai satură.

Tataie muşcă din pulpa de curcan, mestecă, ridică pulpa deasupra mesei:

— Asta de unde-i, ce credeţi?

— De acolo, Tataie! râde Şelet.

— Corect, de acolo, continuă Tataie. Şi nu doar carnea. Şi pâinea e chinezească.

— Circulăm în „merine“ chinezeşti! spune Pravda.

— Cu „Boing-urile“ chinezeşti zburăm, zice şi Porohovşikov.

— Conducătorul împuşcă răţuşte cu puşti chinezeşti, spune vânătorul.

— Pe paturi chinezeşti facem copii! exclamă Potâka.

— În bude chinezeşti ne căcăm! adaug eu.

Toţi râd. Iar Tataie ridică degetul arătător cu înţelepciune:

— Corect! Şi pentru că suntem în situaţia asta, trebuie să ne împrietenim cu China, nu să ne duşmănim. Conducătorul e

înţelept, vede bine. Iar tu, Anton Bogdanâci, eşti om de stat, dar judeci aşa, la suprafaţă!

— Îmi pare rău pentru Patrie! Preşedintele îşi roteşte capul rotund, de i se clatină bărbia triplă.

— Patria noastră nu se pierde, nu-ţi fie frică. E important ce spune Conducătorul: fiecare să muncească cinstit în folosul Patriei. Corect?

— Corect! răspundem.

— Păi, dacă-i corect e pentru Rusia! Pentru Rusia!

— Pentru Rusia! Haide! Pentru Rusia! Pentru Rusia!

Sar toţi. Cupele se lovesc cu zgomot. Nu apucăm să bem, că apare un nou toast. Ţipă Buben:

— Pentru Tataie al nostru! Haide!

— Haide-haide!! Pentru dragul de el! Să fii sănătos, Tataie! Noroc! Putere! Vedere de şoim!

Bem pentru conducătorul nostru. Tataie stă, mestecă, bea cagor cu cvas. Ne face cu ochiul. Şi, dintr-odată, face lacăt din degetele mici.

Baie!

Uh, mamă dragă! Inima mi s-a oprit: nu mi s-a părut? Nu! Tataie ţine degetele în lacăt, ne face cu ochiul. Cine trebuie – vede semnul. Ce noutate! Baia se face doar sâmbăta, şi nici măcar în fiecare sâmbătă... Îmi bate inima, mă uit la Şelet şi Pravda: şi pentru ei e o noutate! Se leagănă, chicotesc, îşi scarpină bărbile, îşi răsucesc mustăţile. Posoha îmi face cu ochiul.

Frumos! Oboseala mi s-a dus. La baie! Mă uit la ceas: 23:12. Mai avem de aşteptat patruzeci şi opt de minute. Nu-i nimic! Aşteptăm, Komiaga. Vremea trece, iar omul rabdă. Şi Slavă Domnului...

Ceasul bate în sală miezul nopţii. E sfârşitul mesei de seară la opricinici. Ne ridicăm cu toţii. Tataie îi mulţumeşte cu glas tare lui Dumnezeu pentru hrană. Ne facem cruce, ne închinăm. Ai noştri se îndreaptă spre ieşire. Dar nu toţi. Rămân *apropiaţii,* sau, cum spunem noi, oprici-oprieinicii. Şi eu printre ei. Inima bate în aşteptare. Ah, ce dulci sunt aceste bătăi! În sala pustie, cu slugile ce strâng rapid masa, au rămas ambele *aripi,* plus

opricinicii tineri care s-au evidenţiat – Ohol, Potâka, Komol, Elka, Avila, Obdul, Yarenâi şi Igla. Totul e ales – sânge cu lapte, băieţi focoşi, de aur.

Tataie trece din sala mare în cea mică. Noi îl urmăm – *anpa* dreaptă, stânga, tineretul. Slugile închid uşile după el. Tataie se apropie de căminul cu trei voinici sculptaţi în bronz, îl trage pe Ilia Muromeţ de ghioagă. Lângă cămin, se deschide o gaură în perete. La început trece Tataie, apoi, după grad, şi noi. De-abia trec dincolo şi simt direct mirosul băii în nări! Şi de la mirosul ăsta mi se învârte capul, sângele mă loveşte în tâmple cu ciocănaşe de argint: Baia lui Tataie!

Coborâm pe treptele de piatră în semiîntuneric, în jos, tot mai jos. Fiecare pas în jos e un cadou, aşteptarea *bucuriei.* Nu înţeleg ceva – de ce Tataie a hotărât să ne facă baie astăzi? Minune! Azi ne-am bucurat de cega de aur şi ne vom mai şi îmbăia.

Izbucneşte lumina: se deschide pre-baia. Ne întâmpină lucrătorii de aici – Ivan, Zufar şi Tzao. Sunt în vârstă, cu experienţă, de *încredere.* Sunt diferiţi şi după caracter, şi după sânge, şi după apucăturile de baie. Doar defectele îi apropie: Zufar şi Tzao sunt muţi, iar Ivan e surd. E înţelept lucru acesta nu doar pentru Tataie, dar şi pentru ei – dorm mai liniştiţi lucrătorii de la baie, trăiesc mai mult.

Ne aşezăm, ne dezbrăcăm. Slujitorii îl ajută pe Tataie să se dezbrace. Iar el nu pierde vremea:

— Despre treabă. Cine ce are?

Aripa stânga trece direct la atac: Vosk cu Serâi au luat în sfârşit de la cei de la vistierie oraşul subteran China, acum toată construcţia e sub noi, Neceai e cu două denunţuri la cneazul Oboluev, Buben e cu banii pentru afacerea cumpărată, Baldohai, în Amsterdam, s-a luat *corect* de comunitatea rusească, a adus jalbe *negre,* Zamosia cere bani pentru pierderile personale – a lovit maşina streliţilor. Tataie, fără niciun reproş, îi dă cinci sute de aur.

Ai noştri, din *aripa* dreaptă, nu sunt aşa de tari în seara asta: Mokrâi s-a bătut cu comercianţii pentru „Odinţovskii rai“, dar nu a rezolvat deocamdată nimic, Posoha a torturat împreună cu diacii pe aeronauţii criminali, Şelet a fost la adunare în Posolsk, Eroha a zburat în Urengoi pentru gaz *alb,* Pravda a pus *capacele,* a ars apartamentul unui mazilit. Doar eu sunt în câştig:

— Uite, Tataie, am cumpărat jumătate din afacerea lui Kozlov. Două jumate.

Tataie ia portofelul, îl cântăreşte în mână, îl deschide, numără zece monede de aur, îmi dă ce mi se cuvine *legal.* Trage concluzia zilei:

— Zi de venituri.

Zilele opricinicilor pot fi: de sărbătoare, de bogăţie, fierbinţi, de ieşire, de pierdere şi acre. Tinerii stau, ascultă, învaţă.

Dispar banii şi hârtiile în pătratul alb ce luminează din peretele construcţiei vechi. Îngrijitorii îl dezbracă pe Tataie. El îşi loveşte genunchii cu mâinile:

— Iar eu am o noutate pentru voi, domnilor opricinici: graful Andrei Vladimirovici Urusov e *gol.*

Suntem uimiţi. Primul deschide gura Baldohai:

— Cum aşa, Tataie?

— Uite-aşa.

Tataie îşi scarpină bărbăţia grea, înnoită de doctorii chinezi.

— E scos, din ordinul Conducătorului, din toate funcţiile, conturile îi sunt blocate. Dar asta nu e totul.

Tataie ne priveşte cercetător:

— Fiica Conducătorului, Anna Vasilievna, a înaintat divorţ de graful Urusov.

Asta da! Asta chiar e o noutate! Familia Conducătorului! Nu rezist:

— S-o fut pe mă-sa!

Imediat Tataie îmi dă, din dreapta, un pumn în barbă:

— Porcule!

— Iartă-mă, Tataie, dracu’ m-a luat, nu m-am putut abţine...

— Fute-o pe mă-ta, ieşi mai ieftin!

— Doar ştii, Tataie, mi-a murit mama... Încerc s-o *dau* pe jale.

— Fute-o-n mormânt!

Tac, îmi şterg pe ascuns buza plesnită.

— Am să fut dracul din voi! ne ameninţă Tataie. Cine înjură n-are ce căuta în opricină!

Tăcem.

— Păi da, continuă el. Fiica Conducătorului dă divorţ. Mă gândesc că Patriarhul n-o să-i despartă. Dar mitropolitul Moscovei i-ar putea despărţi.

Înţelegem. Poate chiar foarte bine. Simplu! Uite, atunci

Urusov va fi cu totul *gol.* Chiar *foarte gol.* Înţelept face Conducătorul politica internă, ah, înţelept! Din partea familiei, dacă te uiţi – ce-i şi cu hotărârea asta? Nu puţine ar putea scrie complotiştii clandestini... Cum-necum, totuşi e ginere, soţul fiicei iubite. Dar dacă te uiţi din punctul de vedere al statului – e o hotărâre de invidiat. Tare! Nu degeaba Conducătorul nostru alege şahul şi *orăşelele* dintre toate jocurile. A văzut combinaţia din mai multe mutări, şi-a luat avânt cu tot umărul şi a lovit cu bâta chiar în ai săi. L-a aruncat pe ginerele său din Cercul Interior. Şi imediat a atras iubirea poporului, îndoită, întreită! Pe cei din *cerc* i-a avertizat: nu exageraţi. Pe diaci i-a mişcat: uite cum trebuie să procedeze un bărbat de stat. Pe noi, opricinicii, ne-a încurajat: nu există în Rusia cineva de *neatins.* Nu e şi nu poate fi. Şi Slavă Domnului.

Stau ambele *aripi* şi dau din cap, plescăie din limbă:

— Urusov e gol. Să vezi şi să nu crezi!

— Uite-aşa! Conducea Moscova!

— Era favoritul Conducătorului...

— Conducea afaceri, pregătea cadre.

— Mergea cu trei Rols-Roys-uri.

Ce-i adevărat e adevărat – trei Rols-Roys-uri a avut Urusov: unul auriu, unul argintiu şi unul de platină.

— Iar acum cu ce-o să meargă? întreabă Eroha.

— O să circule pe o capră şchioapă electrică! răspunde Zamosia.

Hohotim.

— Dar nici asta nu e ultima noutate, se ridică Tataie, gol.

Ascultăm.

— El o să vină aici. La băiţă. Să se scalde şi să ceară apărare.

Cine s-a ridicat s-a şi aşezat la loc. Aşa ceva nu se poate! Urusov la Tataie? Pe de altă parte, dacă te gândeşti bine – unde să mai meargă acum, *gol?* Conducătorul l-a aruncat din Kremlin, afaceriştii s-au spălat pe mâini de el, diacii – la fel. Patriarhia nu-l înghite pentru rătăcire. La Buturlin? Acum nu se mai suportă. La Conducătoare? Fiica vitregă o dispreţuieşte pentru „desfrâu“, ea o urăşte pe fiica vitregă, iar pe soţul fiicei vitrege, deşi e *fost,* şi mai mult. În China porţile sunt închise: Cijou Şeni-Min e prietenul Conducătorului, nu va merge împotriva lui. Ce să facă graful? Să stea pe proprietatea lui şi să aştepte când apărem noi cu măturile? Uite că el a hotărât, în disperare, să vină la Tataie

cu închinăciune. Corect! Unui *Gol* îi stă bine să vină la baie.

— Uite-aşa plăcinte cu rumeguş avem, zice Tataie înainte de a trage vreo concluzie. Iar acum – la baie!

Tataie intră primul în camerele băii. Iar noi, ca nişte Adami de la început, după el. Tataie are o baie bogată: cu tavanul arcuit, coloane, podea de marmură, cu mozaic, cristelniţa e largă, aşezătorile sunt largi. Deja simţi aburii de pâine – lui Tataie îi place să stea în aburi de cvas.

Şi imediat vine comanda lui:

— Aripa dreaptă!

În baia lui, Tataie e conducătorul suprem. Intrăm la aburi. Iar acolo deja ne aşteaptă Ivan, cu şapcă de pâslă, mănuşi cu un deget, cu două mături – de mesteacăn şi de stejar. Şi începe caruselul: ne aşezăm pe bănci, surdul Ivan lasă aburii de pâine, chicoteşte şi, cu glume neobişnuit de tari, începe să-i servească pe opricinici cu mături.

Stau cu ochii închişi. Îmi aştept rândul, respirând aburii. Şi îmi vine: vjig, vjig, vjig – pe spate, pe cur, pe picioare. Are mare experienţă Ivan – până nu te freacă cum se cuvine nu se lasă. Dar la Tataie baia nu constă doar în asta, pentru că te aşteaptă şi *alte* plăceri. De la aşteptări mi se zbate inima.

Iar Ivan loveşte, spune:

Vai, ciuciu, ciuciu, ciuciu!
Eu mazăre sfarm
În ciuda Europei
Pe curul opricinicilor!

O să fie curul alb
Pentru lucruri mari!
O să ungem curul cu grăsime,
Să-l arătăm Europei!

E veche zicala lui Ivan, dar nici el nu e tânăr: *n-are cine* să arate în Europa un cur rusesc. N-au mai rămas oameni respectabili după Zidul de Vest. A pus mâinile pe piept Europa Agenorovna, doar ciberpankiştii arabi se târâie pe ruine. Ce e curul pentru ei, ce e Europa – nu contează…

Hârşie-foşneşte mătura de stejar după ceafa mea, iar mătura de mesteacăn îmi gâdilă tălpile:

— Gata!

Cobor de pe bancă şi nimeresc în mâinile puternice ale lui Zufar: acum e rândul lui. Mă apucă ca pe un sac, mă aruncă pe spate, mă scoate de la aburi. Şi din fugă – mă pune în cristelniţă. Ah, ce bine e! Totul e minunat la Tataie – şi aburii sunt fierbinţi, şi apşoara e îngheţată. Te străpunge până la coaste. Înot, îmi revin. Dar Zufar nu-ţi permite să răsufli – mă scoate afară, mă aruncă pe patul de scânduri, îmi sare pe spate şi începe să meargă cu picioarele pe mine. Îmi scârţâie vertebrele. Merg picioarele tătăreşti pe spatele rusesc. Merg bine – nu strică, nu fac rău, nu mă storcesc... A putut Conducătorul nostru să adune sub aripa lui măiastră toate popoarele ruseşti: şi pe tătari, şi pe mordavi, şi pe başchiri, şi pe evrei, şi pe ceceni, şi pe inguşi, şi pe ceremişi, şi pe evenci, şi pe iacuţi, şi pe marei, şi pe carelieni, şi pe careaci, şi pe osetini, şi pe ciuvaşi, şi pe calmâci, şi pe buriaci, şi pe udmurţi, şi pe ciuccii slabi de înger, şi pe mulţi, mulţi alţii...

Mă scaldă Zufar cu apă, mă pasează lui Tzao. Şi uite că deja zac în spălătorie, mă uit pe tavanul zugrăvit, iar chinezul mă spală. Mâinile lui moi şi rapide alunecă pe corpul meu, mă masează cu spumă pe cap, îmi toarnă uleiuri mirositoare pe burtă, îmi masează degetele de la picioare, îmi freacă pulpele. Nimeni nu te spală aşa cum o face chinezul. Ei ştiu cum să se poarte cu corpul omenesc. Pe tavan e pictat raiul, iar în el – păsări şi animale ce ascultă vocea lui Dumnezeu. Încă nu e şi omul în grădina aia – nu e creat încă. E plăcut să priveşti la grădina raiului când eşti spălat. Asta trezeşte în suflet lucruri de mult uitate, întinse de grăsimea timpului...

Mă scaldă Tzao cu apă răcoroasă, cu tei, din ciubăr, mă ajută să mă ridic. Se trezeşte vioiciunea şi *pregătirea* după spălatul chinezului. Pătrund în sala principală. Treptat, aici se adună toţi, după ce au trecut de „conveierul“ ruso-tătaro-chinez. Cu corpurile curate, roz, se întind pe bănci, beau sucuri fără alcool, schimbă vorbe. Şi Şelet şi Samosei au ieşit, Mokrâi e pur şi simplu ud, Vosk a picat chicotind pe bancă, Eroha oftează mulţumit, iar Ciapâj şi Bubnov beau cvas, cu sete, revenindu-şi. E mare puterea frăţiei de la baie! Toţi sunt egali aici – şi drepţii, şi stângii, şi moşnegii, şi tinerii. S-au udat pletele aurii, s-au zbârlit. S-au dezlegat limbile, s-au despletit:

— Samosia, tu cum ai intrat în colonelul acela?

— L-am pocnit într-o parte, la curba din Ostorojenka. L-am

băgat în sperieţi, cu mutra lui de împuşcat, nu ieşea din cabină. Dup-aia au venit ai lor cu *pătratul,* cu *mâna, santinela* s-a răsucit, eu n-am ieşit bine, aşa că n-am stat la împuns cu *lemnul...*

— Fraţilor, s-a deschis o nouă cârciumă pe Maroseika, „Malurile de jeleu“. Frumos, scump: jeleu de douăsprezece feluri, vodcă din muguri de tei, iepuri cu tăiţei, fetele cântă...

— În săptămâna albă, Conducătorul va da daruri sportivilor: halterofililor – câte-un „merin“ cu hidrogen, jucătorilor de gorodki – motociclete cu coadă, femeilor-arcaşi – câte o manta din blană naturală...

— Mai pe scurt, s-au închis, cretinii, iar Tataie a interzis glumiţele – casa nu e în dizgraţie. Nu putem folosi nici gaz, nici lumini. Păi, noi, ca pe vremuri, eram în apartamentul de jos, duşmanii erau sus. I-am rugat oficial, ei au ieşit cu genţi şi icoane, noi am tras, am găurit, am început să-i scoatem pe cei de sus cu fum, credeam că o să iasă, iar ei au sărit pe geam. Cel mare a rămas cu ficatul pe gard, cel mic a rămas cu un singur picior, după aia a dat declaraţii...

— Avdotia Petrovna spărgea budele cu curul ei imens, Doamne fereşte...

— Eroh, băi, Eroh...

— Ce-i, bă?

— Unde-i turta mea?

— Ce prost! Adună-ţi ouăle, ţi se rostogolesc pe podea!

— Buben, e adevărat că veniturile *gri* de la Comerţ sunt închise în cerc prin pupăcioşi?

— Nuu. Prin pupăcioşi trec doar *adăugaţii*, iar *griurile* sunt conduse de subdiacii *acoperiţi.*

— Uite la duşmani! Nu-i scoţi nici cu lopata...

— Aşteaptă, frate Ohlop, până la toamnă. Îi vom scoate pe toţi.

— Toamna, toamna, ard corăbi-i-i-i-le... tinere, unde te-ai tatuat?

— La „Nabucodonosor“.

— Frumos. Deosebit: jos, cu balauri... Şi eu am vrut să-mi fac pe piept o herghelie de cai sălbatici, dar *înţepătorul* a fost împotrivă: o să strice compoziţia, cică.

— Corect, frate. Ai pieptul păros, dacă-1 razi ar fi aiurea. Ar încăpea doar două mutre: Ţvetova şi Zibelman!

— A-ha-ha-ha! Foarte şmecher!

— Noul „Kozlov“ bate mai bine decât „Dublu I“: aşezarea cu două cărămizi o sparge din zbor, iar la ei – în jumate. În schimb, reculul e mai tare la noi.

— Şi foarte bine, întăreşte dreapta.

— Dă-mi, frate Mokrâi, şi mie, nişte cvas.

— Bea, frate Potâka.

— Tot aşa o ţin, arendă, arendă... Ce dracu să sap sub arendă? Acolo niciun băţ nu rupi, şi-ţi aduni cucuie...

— Oha-moha, nu mă iubeşte fratele Eroha!

— Îţi dau în cap, gălăgiosule!

— Aţi auzit de ce a închis Conducătorul a Treia Ţeavă? Iar n-au adus căcănarii de europeni „Şato Lafit“ la Curte: doar jumătate de vagon pe an, şi nici aia nu se adună!

— Dar cui îi mai trebuie acum vin? Ciberpankiştii beau cumâs!

Ultimul, ca de obicei, face baie Tataie. Îngrijitorii lasă corpul mare al tatălui din mâinile lor, ni-1 aduc nouă. Îl prindem pe drag:

— Tataie, baie uşoară!

— Să vă ajungă la costişe!

— Sănătate!

— Până la coloană!

— În aparatul de sânge!

Corpul lui Tataie respiră aburii:

— Oh, Maică Sfântă... cvas!

Se întind spre dragul de el cupele de argint:

— Bea, dragule!

Ne priveşte Tataie cu ochii înceţoşaţi:

— Vosk!

Vosk îi întinde cupa lui Tataie. Sigur, azi *stânga* e favorită. Pe bună dreptate. Merită.

Tataie usucă cupa, îşi trage sufletul, râgâie. Ne priveşte. *Înlemnim.* Tataie ne face cu ochiul. Şi pronunţă *mult aşteptatele:*

— Ţâp-ţâp-ţâp!

Lumina slăbeşte, din peretele de marmură apare o mână lucioasă cu pastile. Şi, ca la spovedanie, ne aşezăm spăşiţi în rând. Trece fiecare, ia o pastilă, o bagă în gură, sub limbă, pleacă. Trec şi eu. Iau pastila, la vedere – mizerabilă. O bag în gură, degetele îmi tremură, genunchii mi se înmoaie, iar inima

bate ca şi cum ai bate cu ciocanul, sângele mi se zbate în tâmple cum bat opricinicii într-o gospodărie.

Limba mea tremurândă acoperă pastila, aşa cum norul acoperă o biserică de pe deal. Se topeşte pastila, se topeşte dulce sub limbă, în saliva ce vine pe ea, ca râul Iordan primăvara. Inima mi se zbate, respiraţia e sacadată, mi se răcesc vârfurile degetelor, ochii văd mai bine în semiîntuneric. Şi uite momentul mult aşteptat: sângele împinge şarpele. Mă uit în jos. Privesc şarpele meu, ce se umple cu sânge. Se ridică şarpele meu înnoit cu două garnituri cartilaginoase, super-fibroase, scăldat în relief, cu un val de carne, cu un tatuaj mişcător. Se ridică la fel ca trompa unui mamut din Siberia. Iar sub şarpele curajos se încălzesc în foc purpuriu bărbăţiile grele. Şi nu doar la mine. Toţi împărtăşiţii se încălzesc de la lungimea luminoasă a bărbăţiei, ca nişte licurici în lemnul putrezit în noapte la Ivan Kupala. Se bronzează bărbăţiile opricinicilor. Şi fiecare are lumina sa. La aripa dreaptă, lumina e stacojiu-purpurie, la stânga, trece de la albastru la violet, la tinerei – luminiţe verzi de toate nuanţele. Şi doar bărbăţia lui Tataie are o lumină aparte, ce se deosebeşte de a noastră – galben-auriu are Tataie al nostru drag. În asta constă marea putere a frăţiei opricinicilor. La toţi opricinicii bărbăţiile sunt înnoite de iscusiţii doctori chinezi. Lumina curge de la bărbăţii, cere iubire bărbătească. Culeg putere de la şarpele ridicat. Şi până nu se stinge lumina – noi, opricinicii, suntem vii.

Ne îmbrăţişăm frăţeşte. Mâinile dure îmbrăţişează corpurile dure. Ne sărutăm unul pe altul pe buze. Sărutăm în tăcere, bărbăteşte, fără gingăşie muierească. Prin sărut, ne încingem şi salutăm. Îngrijitorii trec printre noi cu ulcioare de ceramică, pline cu cremă chinezească. Luăm cremă deasă, aromată, ne ungem şerpii. Se mişcă îngrijitorii ca umbrele, pentru că nu se luminează nimic la ei.

— Haide! exclamă Tataie.

— Haide-haide! exclamăm şi noi.

Tataie se ridică *primul.* Şi-l apropie pe Vosk. Vosk îşi bagă şarpele în Tataie. Tataie geme de plăcere, îşi strânge dinţii albi în întuneric. Pe Vosk îl îmbrăţişează Şelet, îi bagă cornul său uns. Vosk oftează adânc. Pe Şelet îl alimentează Serâi, pe Serâi – Samosia, pe Samosia – Baldohai, pe Baldohai – Mokrâi, pe Mokrâi – Neceai, iar lui Neceai mi-a venit rândul mie să-i bag

parul vâscos. Îl îmbrăţişez pe fratele din *aripa stângă* cu mâna stângă, iar cu dreapta îmi îndrept şarpele în el. Are gaură largă Neceai. I-o bag până în plăsele. Neceai nici nu oftează: s-a obişnuit, e opricinic tare. Îl strâng mai tare, îl trag spre mine, îl gâdil cu barba. Iar de mine se lipeşte Buben. Simt cu fundul bulanul lui tremurând. E greu – nu intră fără împunsătură. Împinge Buben, bagă în mine şarpele lui cu capul mare. Îmi ajunge până în maţe imensul lui bulan, scoate din mine un oftat din interior. Gem în urechea lui Neceai. Buben gâfâie în urechea mea, mă strânge cu mâinile lui brave. Nu-1 văd pe cel care i-o bagă, dar după gâfâituri înţeleg – şarpele e viguros. Păi nici nu există printre noi neviguroşi – chinezii ne-au înnoit pe toţi, ne-au întărit. Avem cu ce ne servi unul pe altul şi cu ce să pedepsim duşmanii Rusiei. Se adună, se strânge omida opricinicilor. Oftează şi gem cei din spatele meu. După legea frăţiei, cei din *aripa stângă* sunt urmaţi de cei din *dreapta,* iar apoi vine tineretul. Aşa e treaba la Tataie. Şi slavă Domnului...

După ţipete şi bălmăjit simt că a venit rândul tinerilor. Tataie îi încurajează:

— Nu vă fie frică, verzilor!

Se străduie tinerii, se împing unul în altul în găurile înguste. Îngrijitorii *negri* ai băii îi ajută, îi îndreaptă, îi ţin. Uite că penultimul tânăr ţipă, ultimul oftează – şi e gata *omida.* S-a strâns. Înlemnim.

— Haide! ţipă Tataie.

— Haide-haide! urlăm ca răspuns.

Tataie păşeşte. Şi după el, după capul omizii, păşim şi noi. Tataie ne conduce în cristelniţă. E largă, încăpătoare. Se umple cu apă caldă, în loc de rece.

— Haide-haide! ţipăm îmbrăţişaţi, târându-ne picioarele.

Mergem după Tataie. Mergem. Mergem. Mergem cu pas de omidă. Se luminează bărbăţiile noastre, tresar şerpii în găuri.

— Haide! Haide!

Intrăm în cristelniţă. Apa forfoteşte cu bule de aer în jurul nostru. Până la coaie intră Tataie, până la mijloc, până la piept. Intră toată *omida* opricinicilor în cristelniţă. Şi se ridică.

Acum e timpul să tăcem. S-au încordat mâinile vânjoase, s-au lărgit nările bravilor, au început să geamă opricinicii. A venit timpul lucrului *dulce.* Ne strângem. Se mişcă apa în jurul nostru, face valuri, ieşind din bazin. Şi a venit momentul *multaşteptat:*

un tremur trece pe toată *omida.*

Şi:

— Haide-e-e-e-e-e-e-e!!!

Tremură tavanul arcuit. Iar în cristelniţă e furtună de nouă grade.

— Haide-e-e-e-e-e!

Ţip în urechea lui Neceai, iar Buben în a mea:

— Haide-e-e-e-e!

Doamne, ajută-ne să nu murim...

De nedescris. Atât de dumnezeiesc.

Întinderea în şezlongurile moi după împerecherea opricinicilor se aseamănă bunătăţii raiului. S-a aprins lumina, şampania e în găleţi, pe podea, aerul are aromă de brad. Al doilea concert pentru pian şi orchestră al lui Rahmaninov. Lui Tataie îi place să asculte clasica rusească. Stăm relaxaţi. Se sting luminile din bărbaţii. Bem tăcuţi, trăgându-ne sufletele.

Înţelept, ah, înţelept a născocit Tataie *omida.* Până la ea, ne împărţeam în perechi şi din cauza asta umbra neînţelegerii periculoase pica pe opricinici. Acum s-a terminat cu plăcerile perechilor. Împreună muncim, împreună ne lăfăim. Iar pastilele ne ajută. Şi mai înţelept e că tineretul e la coada *omizii.* E înţelept din două motive; în primul rând, tinerii cresc în ierarhie,

în al doilea rând, direcţia spermei vine de la coadă la cap, ceea ce simbolizează circuitul veşnic al vieţii şi reînnoirea frăţiei noastre. Pe de o parte, tineretul îi respectă pe cei mai în vârstă, pe de alta, îi hrăneşte. Pe asta ne şi bazăm. Şi slavă Domnului.

E plăcut să sorbi şampanie chinezească simţind cum intestinul gros absoarbe sperma sănătoasă de opricinic. Sănătatea, în viaţa noastră periculoasă, nu e pe ultimul loc. Eu mă gândesc la ale mele: de două ori pe săptămână mă joc gorodki[42], apoi înot, beau suc de arţar, mănânc seminţe de ferigă, respir corect. Dar şi alţi opricinici îşi întăresc corpul.

Îi spun lui Tataie că s-a ivit graful Urusov. Îngrijitorii împart cearşafuri pentru toţi. Acoperindu-ne ruşinea ce s-a *stins,* stăm întinşi. Graful intră din prima cameră. Are cearşaful pe el, ca la romani. Graful e robust, alb, cu picioarele fine. Are capul mare, gâtul scurt. Faţa, ca întotdeauna, e încruntată. Dar a apărut şi ceva *nou* pe faţa asta cunoscută.

Îl privim în tăcere, ca pe o fantomă: înainte îl puteam vedea doar în frac sau în caftan aurit.

— Să fiţi sănătoşi, domnilor opricinici, pronunţă graful cu glasul lui surd.

— Sănătate, grafule, răspundem în dezordine.

Tataie tace, stând întins. Graful îl găseşte cu ochii lui lipsiţi de veselie:

— Salutare, Boris Borisovici.

Şi... şi se închină până la mijloc.

Ne pică fălcile. E tare. Graful Urusov, atotputernicul, de neatinsul, mai-marele, se închină până la mijloc în faţa lui Tataie. Îţi vine să-ţi aminteşti de antici: *sic transit gloria mundi.*

Tataie se ridică fără grabă:

— Salutare, grafule.

Se închină ca răspuns, îşi ţine mâinile pe burtă, se uită în tăcere la graf. Tataie e cu un cap mai înalt decât Urusov.

— Uite, am hotărât să te vizitez, sparge liniştea graful. Nu deranjez?

— Suntem întotdeauna bucuroşi de oaspeţi. Mai sunt aburi.

— Nu sunt mare amator de baie. Am ceva de discutat urgent, care nu poate fi lăsat pe mai târziu. Ne retragem?

— Eu, grafule, n-am secrete faţă de opricină, răspunde Tataie liniştit, făcând semn îngrijitorilor. Şampanie?

[4242] „Gorodki" – vechi joc rusesc.

Trist, graful îşi roade buza de jos, ne priveşte cu ochi de lup. Lup şi este. Doar că e un lup gonit. Tzao le aduce şampanie. Tataie ia cupa îngustă, o bea din prima, o pune pe talger, plescăie din limbă, îşi şterge mustăţile. Urusov doar îşi atinge cupa cu buzele, de parc-ar fi cucută.

— Te ascultăm, dragă Andrei Vladimirovici! zice Tataie tare şi se aşază înapoi pe banca sa. Aşază-te, nu te ruşina.

Graful se aşază de-a curmezişul băncii, îşi încleştează degetele:

— Boris Borisovici, eşti la curent cu situaţia mea?

— Sunt la curent.

— Am picat în dizgraţie.

— Se mai întâmplă, zice Tataie.

— Pe cât timp, încă nu ştiu, dar sper că, mai devreme sau mai târziu, Conducătorul mă va ierta.

— Conducătorul e milostiv, confirmă Tataie.

— Am o treabă cu tine. Conform ordinului Conducătorului, conturile mi-s blocate, posesiunile comerciale şi de producţie mi-s îndepărtate, dar Conducătorul mi-a lăsat averea personală...

— Slavă Domului... râgâie Tataie bulele chinezeşti.

Graful îşi priveşte unghiile îngrijite, îşi atinge inelul cu un arici de diamant: face o pauză. Spune:

— În Podmoskovie am o proprietate, în judeţul Pereiaslav şi lângă Voronej, în Divnogore. Şi casa de pe Piatniţkaia, tu ai fost pe acolo...

— Am fost... oftează Tataie.

— Păi uite, Boris Borisovici. Casa de pe Piatniţkaia o dau opricinei.

Linişte. Tataie tace. Urusov tace. Tăcem şi noi. Tzao a înlemnit cu sticla chinezească deschisă. Casa lui Urusov de pe Piatniţkaia... Ţi-e şi ruşine să-i spui casă: e un palat! Coloane din straturi diferite de marmură, acoperişul cu sculpturi, gratii fine, luptători cu halebarde, lei de piatră... În interior nu am fost, dar nu e greu de ghicit că acolo e şi mai şi decât afară. Se spune că la graf în sufragerie e o podea transparentă, iar sub ea sunt acvarii cu rechini. Şi toţi rechinii sunt vărgaţi ca tigrii. Ingenios!

— Casa de pe Piatniţkaia, se zbârleşte Tataie. Pentru ce un cadou aşa mare?

— Nu e cadou. Suntem oameni de afaceri. Eu vă dau casa, iar voi mie – *acoperiş.* Când pică dizgraţia – mai adaug ceva. Nu

am să vă supăr.

— E o propunere serioasă, se încruntă Tataie, ne priveşte. Trebuie să discutăm. Cine începe?

Tânărul Vosk ridică mâna.

— Să-i ascultăm pe tineri, îl priveşte Tataie pe tânăr. A?

Ridică mâna vioiul Potâka:

— Îmi permiţi, Tataie!?

— Spune, Potâka.

— Iartă-mă, Tataie, dar cred că nu e bine să ascundem oameni morţi. Pentru că pentru morţi nu mai contează dacă au sau nu acoperiş. Şi nu au nevoie de acoperiş, ci de capac.

În baie s-a făcut linişte. Linişte de mormânt. Graful s-a înverzit. Ţocăie din buze Tataie:

— Uite-aşa, grafule. Observă că e vocea unui tinerel de-al nostru. Înţelegi ce ar spune opricinicii de bază despre propunerea ta?

Graful îşi linge buzele albite:

— Ascultă, Boris. Doar nu suntem copii. Care mort? Ce capac? Ei, am nimerit sub mâna fierbinte a Conducătorului, dar asta nu va rămâne aşa pentru totdeauna! Conducătorul ştie câte am făcut eu pentru Rusia! Va trece un an şi mă va ierta! Iar voi veţi fi în câştig!

Tataie îşi încreţeşte fruntea:

— Crezi că te va ierta?

— Sunt sigur.

— Opricinicilor, ce credeţi: îl va ierta Conducătorul pe graf sau nu?

— Nu-u-u-u! răspundem în cor.

Tataie îşi desface mâinile puternice:

— Vezi?

— Ascultă! sare graful. N-o mai face pe prostul! N-am chef de glume! Eu am pierdut aproape totul. Dar jur pe Dumnezeu: roata se va întoarce! Totul se va întoarce!

Tataie oftează, se ridică sprijinindu-se de Ivan:

— Tu, grafule, parcă ai fi Iov. Totul se va întoarce... Nimic nu se va întoarce. Şi ştii de ce? Pentru că ţi-ai ridicat plăcerile mai presus de interesul statului.

— Tu, Boris, vorbeşte, dar ai grijă!

— Păi am grijă.

Tataie se apropie de graf.

— Tu de ce crezi că s-a supărat Conducătorul pe tine? Că-ţi place să ţi-o tragi în foc? Că-i faci fiica de căcat? Nu. Nu pentru asta. Tu ai ars averea statului. Înseamnă că ai mers împotriva statului. Şi împotriva Conducătorului.

— Casa Bobrinskaia e proprietatea ei! Ce legătură are cu Conducătorul?!

— Legătura este, cap sec ce eşti, că noi toţi suntem fiii Conducătorului şi toată averea noastră îi aparţine lui! Toată ţara e a lui! Tocmai tu să nu ştii asta? Nu te-a învăţat nimic viaţa, Andrei Vladimirovici. Ai fost ginerele Conducătorului şi ai devenit răzvrătit. Şi nu doar un răzvrătit pur şi simplu, ci un cretin. Cretin împuţit.

Ochii grafului se umplu de o furie neagră:

— Ce?! Ah, câine...

Tataie bagă două degete în gură, fluieră. Tinerii se aruncă spre graf ca la comandă, îl prind.

— În cristelniţă! comandă Tataie.

Opricinicii îi smulg grafului cearşaful, îl aruncă în cristelniţă. Graful înoată, scuipă:

— O să răspundeţi, câinilor... o să răspundeţi...

Uite, tinerii au scos cuţitele. Asta da, noutate. Uite-aşa! De ce n-am ştiut? Facem *caiac* pentru graf? Ne descotorosim de graf?

Tinerii se aşază în jurul cristelniţei, cu cuţitele scoase.

— Haide! strigă Tataie.

— Haide-haide! strigă tinerii.

— Haide-haide! încep şi ceilalţi.

— Moarte duşmanilor Rusiei! strigă Tataie.

— Moarte! Moarte! Moarte! strigăm şi noi.

Graful înoată la marginea cristelniţei, se ţine de marmură. Dar din partea cealaltă, Komol îl ţinteşte: cuţitul zboară ca un fulger şi intră până la mâner în spatele gârbovit al grafului. Graful scapă un ţipăt furios. Aruncă Ohlop – zboară cuţitul lui, se înfige frumos alături de primul. Zboară cuţitele lui Elka şi Avila – au ţintit bine, la fel, în spatele grafului *gol.* Urlă fioros în continuare, urât. Câtă ură a adunat, cretinul! Zboară în el cuţitele aruncate de restul tinerilor. Şi toate nimeresc în ţintă. Au învăţat să arunce bine tinerii. Noi, cei de bază, preferăm să folosim cuţitele de aproape.

Deja nu mai urlă, ci se screme, zvârcolindu-se prin apă.

Seamănă cu o mină de mare.

— Poftim „roata se va întoarce”, iată... râde Tataie, care ia o cupă de pe talger, bea.

Corpul grafului e doar un tremur, apoi înlemneşte pentru totdeauna. Viaţa şi destinul.

— Afară cu el, le face semn Tataie îngrijitorilor. Schimbaţi apa.

Îngrijitorii scot cadavrul lui Urusov, scot de pe el crucea de aur şi vestitul lui inel cu arici, i le dau lui Tataie. El ţine în mână ce a rămas de la puternicul graf:

— Păi, aşa: a fost şi nu mai e!

Duc cadavrul. Tataie îi dă cruciuliţa de aur lui Svirid:

— S-o dai mâine bisericii noastre.

Îşi pune inelul pe degetul mic:

— Uite că ne-am îmbăiat. Sus! Toată lumea – sus!

Ceasul anunţă ora 2:30. Stăm în sufrageria cu teracotă. Doar pe cinci dintre noi ne-a lăsat Tataie după miezul-nopţii: Potâka, Vosk, Baldohai, Eroha şi eu. După *curăţare,* lui Tataie i s-a făcut poftă de vodcă şi de *cochiţă.* Stăm în jurul mesei rotunde din granit roşu. Iar pe ea sunt un vas cu linii albe, o lumânare şi o garafă de vodcă. Eroha încălzeşte vasul cu lumânarea, usucă *cochiţa* de jos. Tataie e *bun* deja. Iar când lui îi e *bine,* ne ţine discursuri măreţe. Tataie are doar trei discursuri: despre Conducător, despre decedata mamă şi despre credinţa creştină. Astăzi e discursul despre credinţă:

— Uite, voi, dragii mei dragi, vă gândiţi de ce s-a construit Zidul, de ce ne apărăm, de ce ne-am ars paşapoartele, de ce am introdus castele, de ce am făcut maşini deştepte în chirilică? Pentru avere? Pentru ordine? Pentru linişte? Pentru liniştea casei? Pentru construirea binelui şi măreţiei? Pentru case bune? Pentru cizme de marochin, ca să călcăm şi să zdrobim totul? Pentru tot ce e corect, drept, bun, ca să avem de toate, da? Pentru puterea de stat, ca ea să fie ca un stâlp din lemnul cerului? Ca ea să ţină bolta cerului cu stelele, mama mă-sii, ca stelele să lucească, pentru lupii băloşi, umflaţi cu paiul, ca vântul cald să vă sufle-răs-sufle-insufle în cur, aşa-i? Ca să vă fie cald în cururi în haine de catifea? Ca să vă fie plăcut sub şepcile de samur, aşa-i? Ca să nu mai trăiască în minciuni toţi lupii smiorcăiţi? Ca să alerge toţi în haită, să alerge bine, drept, cu toţii, să vă ascultaţi şefii, să mestecaţi pâinea la timp, să vă hrăniţi fratele, să vă iubiţi soţiile şi copiii, aşa-i?

Tataie face o pauză, trage pe nară o linie de coca şi bea imediat vodcă. Facem şi noi la fel.

— Uite-aşa, dragii mei dragi, nu pentru toate astea. Ci pentru a păstra credinţa în Hristos ca pe o bogăţie curată, aşa-i? Că numa' noi, ortodocşii, am păstrat biserica pe pământ ca pe Trupul lui Hristos, biserica singură, sfântă, sinodală, apostolică şi fără păcat, aşa-i? Căci după al Doilea sinod Nikiteisk îl preamărim corect pe Dumnezeu numai noi, căci suntem ortodocşi, căci nimeni nu ne-a luat dreptul de a-1 preaslăvi drept

pe Dumnezeu, aşa-i? Pentru că nu am dat înapoi, după sinod, de la sfintele icoane, de la Fecioară, de la credinţa părinţilor, de la Sfânta Treime, de la Duhul Sfânt, al lui Dumnezeu, Creator al vieţii, de la Tată venit, de la Tată şi Fiu, la care ne-nchinăm şi pe care-i slăvim, cum ne spun prorocii, aşa-i? Căci noi am alungat tot ce e de credinţă împuţită: şi maniheismul, şi monofelismul, şi monofizismul, aşa-i? Iar cui biserica nu i-e mamă, aceluia nici Dumnezeu nu i-e tată, aşa-i? Căci Dumnezeu, după natura lui, e mai presus de orice cunoaştere, aşa-i? Căci toţi părinţii de credinţă bună sunt urmaşii lui Petru, aşa-i? Pentru că nu există purgatoriu, ci este doar iad şi rai, aşa-i? Pentru că omul e născut muritor şi de aceea păcătuieşte, aşa-i? Pentru că Dumnezeu e lumina, aşa-i? Pentru că Salvatorul nostru a devenit om, ca noi şi voi, lupi băloşi, să devenim dumnezei? Iată, din cauza asta a construit Conducătorul nostru Marele Zid, ca să ne apărăm de necredinţă şi întuneric, de ciberpankişti blestemaţi, de sodomiţi, de catolici, de melancolici, de budişti, de sadici, de satanişti, de marxişti, de megaona- nişti, de fascişti, de pluralişti şi atei! Căci credinţa, lupi fricoşi, nu vi-e ca un portofel! Nu-i caftan de brocart! Nu-i bâtă de stejar! Ce-i credinţa? Credinţa, dragii mei, e un puţ cu apă de izvor, curată, limpede, liniştită, frumoasă, puternică şi abundentă! Aţi înţeles? Sau să vă repet?

— Am înţeles, Tataie, răspundem, ca de obicei.

— Ei, dacă aţi înţeles, slavă Domnului.

Tataie îşi face cruce. Ne facem cruce şi noi. Tragem. Bem. Chicotim.

Şi dintr-odată, Eroha se smiorcăie supărat.

— Ce ai? se întoarce Tataie spre el.

— Iartă-mă, Tataie, dacă am să spun ceva ce te supără.

— Ce?

— Sunt supărat.

— De ce eşti supărat, frate Eroha?

— Că ţi-ai pus pe deget inelul unui stolbovoi.

Bine zice Eroha. Tataie îl priveşte pe sub sprâncene. Zice tare:

— Trolîm!

Apare sluga lui Tataie:

— Ce doreşti, stăpâne?

— Toporul!

— Imediat.

Stăm, ne uităm unul la altul. Tataie ne priveşte, încercând să-şi ascundă zâmbetul. Intră Trofim cu toporul. Tataie scoate inelul de pe degetul mic, îl pune pe masa de granit:

— Dă-i!

Din jumătate de cuvânt, a înţeles totul credinciosul Trofim: îşi ia avânt şi loveşte cu lama toporului în inel. Zboară doar cioburi de diamant peste tot.

— Uite-aşa! râde Tataie.

Râdem şi noi. Uite-aşa e Tataie. Din cauza asta îl iubim, îl apărăm, pentru aceasta îi suntem credincioşi. Iar el suflă de pe masă praful de diamante:

— Ce staţi gură-cască? Tăiaţi!

Potâka se ocupă de *cochiţă*, taie linii. Aş fi vrut să întreb de ce s-au ocupat tinerii de graf, iar noi, cei de bază, n-am ştiut nimic. Nu suntem buni de treabă, sau ce? Am pierdut din încredere? Dar mă abţin: mai bine nu mă bag în zone fierbinţi. Voi încerca mai târziu să aflu *de jos,* de la Tataie.

Şi, dintr-odată, Baldohai:

— Tataie, cine a compus pamfletul ăsta?

— Filika-rimuistul.

— Cine-i ăsta?

— Un băiat capabil. O să lucreze pentru noi...

Tataie se apleacă, trage o linie albă prin ţeava sa de os.

— Aici, el a scris bine despre Conducător. Vreţi să ascultaţi? Ia, fă-1 încoa’, Trofim.

Trofim dispare şi apare în apropiere o mutră adormită-speriată cu ochelari.

— Tragi? Tataie îşi bea păhărelul.

— Ei, Boris Borisovici... bâiguie rimuistul.

— Păi, citeşte-ne ce i-ai dedicat Conducătorului. Rimuistul îşi îndreaptă ochelarii, tuşeşte, declamă cu
intonaţie:

În aceste zile, în depărtare
După un zid vechi, de piatră
Trăieşte nu un om, ci o faptă:
Un act cât globul pământesc.
Soarta i-a dat destule
Începând cu golul anteriorului.
El e ceea la ce au visat cei mai curajoşi,
Dar nimeni n-a riscat înaintea lui.

Dar el a rămas om
Şi dacă, împotriva lupului,
Va veni iarna la tăietorii de lemne,
Lui, ca şi celorlalţi, îi va răspunde pădurea.

Tataie dă cu pumnul în masă:

— A? Mama lui de golan! A întors-o frumos, nu?

Suntem de acord:

— Frumos.

— Bine, bagă înainte, Filika! îl porneşte Tataie.

Şi acesta începe imediat să cânte gros:

Arzând un minut, ceasul de ala-a-a-rmă
Vreau să-l împart cu tine pentru t-o-o-o-tdeauna!
Hai să ne sfredelim unul altuia pici-o-o-o-arele —
Şi s-o tăiem la drum pentru ani mu-u-u-lţi!

Speram că azi vom scăpa de asta, că Tataie se va prăbuşi mai rapid. Dar e de neclintit comandantul nostru: după coca cu vodcă îl atrage sfredelitul. Ce să faci – dacă e de sfredelit, sfredelim. Nu-i pentru prima oară. Trolim e deja aici: deschide o cutie roşie, iar în ea sunt aranjate, ca revolverele, bormaşini roşii. În fiecare bormaşină e un sfredel fin din diamant. Mă gândesc că Tataie şi-a amintit despre distracţia asta *ascuţită* când a fost distrus inelul de diamant chiar lângă el. Trofim ne dă fiecăruia câte-o bormaşină.

— La comanda mea! bălmăjeşte Tataie ameţit-cherchelit.

— Unu, doi, trei!

Punem bormaşinile sub masă, le pornim şi încercăm să nimerim piciorul cuiva din prima. Poţi să înfigi numai o dată. Dacă nu nimereşti – asta e. Nimeresc, se pare, în Vosk, iar pe mine, în stângul, probabil că mă nimereşte chiar Tataie. Începe sfredelitul:

— Haide-haide!

— Haide-haide!

— Arde, arde, arde!

Suportă, suportă, suportă. Sfredelul trece prin carne ca prin carne, se opreşte în os. Suportă, suportă, suportă! Suportăm, strângem din dinţi, ne uităm unul la altul:

— Arde! Arde! Arde!

Suportă, suportă, suportă. Ajung până la măduvă, sfredelele de ţânţar. Primul care nu mai suportă e Potâka:

— A-a-a-a-a!

— Ruperea! comandă Tataie.

Rupem sfredelele. Cioburile rămân în picioarele noastre. A pierdut Potâka: încruntându-se şi scheunând, se apucă de genunchi. Răbdare – uite ce trebuie să înveţe tinerii de la noi, cei de bază.

— Yaruşev! strigă Tataie.

Apare tăcutul Petr Semionovici, doctorul opricinicilor, cu două ajutoare. Ei scot din picioarele noastre cioburile sfredelurilor de diamant, fine-superfine, un pic mai groase decât un păr de muiere, pun pansamente, bagă leacuri. Tataie se trânteşte în mâinile slugilor, îi loveşte peste bot, cântă, hohoteşte, se băşeşte. Potâka, dacă a pierdut, dă în *cazanul* opricinicilor tot ce are în portofel – câteva sute de hârtie şi jumătate de sută în aur.

— Sfârşitul e coroana chestiunii! ţipă Tataie. Birjari!

Slugile mă apucă de mâini, mă scot.

Mă duce acasă şoferul cazon, mă duce cu „merinul“ meu. Dormitez stând în fund. Moscova de noapte se face tot mai mică. Focuri. După miezul nopţii, se micşorează şi localităţile de lângă Moscova. Brazi-acoperişuri. Acoperişuri-brazi. Acoperişuribrazi, plini de zăpadă. E foarte plăcut şi bine să te întorci în localitatea ta de lângă Moscova după o zi grea şi plină de muncă la Moscova. Şi să-ţi iei rămas-bun de la Moscova. Pentru că Moscova e capitala, Moscova e capul întregii ţări. Iar capul are creier. Spre noapte, oboseşte. Iar în somn, cântă. Şi în acest cântec este mişcare: îngustare, dilatare, încordare. Sunt multe milioane de volţi şi amperi. Acolo locuiesc medici bioenergeticieni. Acolo clipesc chirpici atomici. Fluieră şi se aşază în rânduri. Intră unul în altul. Se lipesc mortal pentru mii de secole. Şi din asta e construit omul. Case de molecule adună trei chirpici. Sau chiar patru. Cine e mai lat? Noi o să-i întrebăm despre asta mai încolo. Şi toţi au case cu garduri puternice, toţi cu pază, cretini răzvrătiţi, dobitoci eliberaţi, născuţi prin păcat, blestemaţi să fie executaţi. Fierb cazanele statale. Grăsime, grăsime, grăsimea celor care s-au odihnit prin boz picură şi se scurge în zăpadă. Grăsime umană, topită, din cazane de fontă, umplute la maximum, dă pe dinafară, se scurge, se scurge, se scurge. Curge grăsimea încontinuu. Îngheaţă pe zăpada sălbatică. Sidefie. Se răceşte, se răceşte, se răceşte, se răceşte şi îngheaţă într-o sculptură frumoasă. Minunată. Extraordinară. Originală. Irepetabilă. Încântătoare. Frumuseţea sculpturii de grăsime e dumnezeiască şi de nedescris. Grăsimea roz sidefie, fină, rece. Sânii Conducătoarei noastre sunt turnaţi din grăsimea supuşilor ei. Sunt imenşi sânii Conducătorei noastre! Ea atârnă albastră deasupra noastră. E necuprinsă! Să ajungi la ea, să zbori cu aeroplanul chinezesc cu aripi iuţi, cu un superavion de luptă al duşmanilor noştri, să o atingi cu buzele, să cazi, să o atingi cu obrazul, să ţi-1 lipeşti, să îngheţi pentru totdeauna, ca să nu te smulgă de acolo calicii, ca să nu te tragă nimeni de la

piept, să nu te smulgă de la pieptul Conducătoarei, să nu te dezlipească cu cleşti fierbinţi, să nu te smulgă tăindu-te cu cuţitul, să nu te dezlipească cu barosul, să nu-ţi sfarme coastele, coastele tremură zgomotos, carnea, carnea se rupe, plesneşte, carnea mea, carnea mea putredă şi trecătoare, săraca mea carne, iar dacă ar mai vrea şi jertfe, le-aş da moartea, dar nu carnea mea crăpată, slavă ţie în înălţimea cerului, slavă ţie în vecii vecilor, mamă a noastră a Grăsimii Albe!

— Stăpâne, tătucă Andrei Danilovici!

Deschid ochii. Lampa de masă a luminat faţa plânsă a Anastasiei. Are în mână o sticluţă cu o soluţie apoasă de amoniac. Mi-o bagă sub nas. O miros, mă strâmb, strănut:

— Futu-ţi...

Se uită la mine:

— Ce faceţi din corpul dumneavoastră? De ce nu aveţi grijă de sănătatea dumneavoastră?

Mă întorc, dar n-am putere să mă ridic. Încerc să-mi amintesc: ceva mi-a făcut rău. Nu pot să-mi amintesc ce anume... Implor:

— Dă-mi să beau!

Aduce ulciorul cu cvas alb. Îl beau până la fund. Mă concentrez din toate puterile şi mă arunc pe perne. Acum, cel mai important lucru e să râgâi. Râgâi. Mă simt pe loc mai uşurat, mai bine:

— Ce oră e?

— Patru şi jumătate.

— Dimineaţă?

— Dimineaţă, Andrei Danilovici.

— Reiese că încă nu m-am culcat?

— V-au adus fără cunoştinţă.

— Unde-i Fedika?

— Sunt aici, Andrei Danilovici.

Lângă patul meu apare moaca posomorâtă a lui Fedika.

— A sunat cineva?

— N-a sunat nimeni.

— Ce se întâmplă pe-acasă?

— Femeia de serviciu s-a otrăvit cu brânză, a vărsat verde. Tanika roagă să-i permiteţi să se ducă miercuri la ai ei la botez. Iar picură duşul din baie, i-am chemat pe cei de la Plasă. Şi ar trebui să întărim pentru mâine capul de câine, Andrei Danilovici. Că pe ăsta l-au cam murdărit ciorile. Eu am doi câini: un câine-lup caucazian, tânăr, şi un dog de Bordo, îngheţat, de la „Frig Alb“. Ordonaţi să-i aduc?

— Mâine. Hai, cară-te.

Fedika dispare. Anastasia stinge lampa de masă, se dezbracă în întuneric, îşi face cruce, bălmăjeşte o rugăciune pentru un somn uşor, intră în patul meu. Mă cuprinde cu corpul ei cald şi gol, îmi scoate din ureche clopoţelul de aur, îl pune pe

noptieră:

— Îmi permiteţi să vă iubesc gingaş?

— Mâine, bălmăjesc, trăgându-mi cearşaful peste frunte.

— Cum spuneţi, domnul meu... îmi şopteşte ea la ureche, mângâindu-mă pe frunte.

Totuşi, ea mi-a făcut ceva... ceva care nu prea e în regulă. Ceva tainic... Ce? Parcă mi-a spus cineva astăzi. Dar la cine am fost? La Tataie. La „bunii creştini“. La Conducătoare. Şi încă la cine? Am uitat.

— Ia zi, n-ai furat nimic de la mine?

— Dumnezeule... Ce vorbiţi, Andrei Danilovici?! Dumnezeule! plânge ea cu sughiţuri.

— Nastea, dar la cine am fost astăzi?

— De unde să ştiu? Probabil că la vreo amantă din capitală, dacă nu vă mai plac. Uite... Învinuiţi degeaba o fată cinstită...

Plânge cu sughiţuri.

Abia mişcându-mi mâna de plumb, o cuprind:

— Lasă, proasto, eu am făcut treburi de stat, mi-am riscat viaţa.

— Să trăiţi o sută de ani... bombăne ea supărată, plângând în hohote în întuneric.

O sută sau nu chiar o sută, dar am să mai trăiesc. Vom mai trăi, vom mai trăi. Şi pe alţii îi vom lăsa să trăiască. Viaţă fierbinte, eroică, statală. Responsabiă. Trebuie să slujim cauzei măreţe. Trebuie să trăim în ciuda ticăloşilor, pentru bucuria Rusiei... Calul meu alb, aşteaptă... nu fugi... unde fugi, dragule... unde fugi, dalbule... calul meu de zahăr... sunt vii, ah, vii... vii sunt caii, oamenii sunt vii... toţi sunt vii... toţi... toată opricina... toată opricina mea dragă. Iar dacă e vie opricina, e vie şi Rusia.

Şi slavă Domnului.

Vladimir Sorokin, nume emblematic al postmodernismului rus, s-a născut în 1955 lângă Moscova. A absolvit Institutul de Petrol și Gaze în 1977, dar nu a profesat niciodată ca inginer. S-a ocupat cu pictura, desenul, grafica de carte, arta conceptuală și a ilustrat peste cincizeci de cărți. Scrie proză din 1977. Ca literat, s-a format în mijlocul artiștilor și scriitorilor moscoviți underground ai anilor '80. Primul său roman, *Coada*, a apărut la Paris în 1985. Au urmat alte scrieri, printre care *Norma*, *Cea de-a treizecea iubire a Marinei*, *Inimile celor patru*, *Roman*, *Slanina albastră*, *Gheața*, *Calea lui Bro*, precum și volumele de proză scurtă *Ospățul* și *Primul subotnik*. Este deopotrivă autor de piese de teatru și de scenarii de film. În 2003, a compus pentru Teatrul Balșoi libretul unui spectacol de operă pe muzica lui Leonid Desiatnikov.

Cărțile lui Vladimir Sorokin s-au bucurat de succese internaționale, fiind publicate de case editoriale de prestigiu și traduse în peste zece limbi, de la franceză și engleză, până la japoneză și coreeană.

Sorokin trăiește în prezent la Moscova împreună cu soția și cei doi copii.

Designul copertei: Griffon and Swans Productions
www.griffon.ro

5 948486 006589 >